

PASAULES LATVIEŠU 3x3 SAJETI LATVIJĀ

NĪKŠANAS DZIESMU GRĀMATA

PĀRIZDOTA UN PAPILDINĀTA 3X3RŪJIENA2017

Ai, jel manu vieglu prātu	1	Koka klucis Konstantīns	23	Puika	47
Alus dziesma	1	Koki	24	Putniņu deja	48
Alvas zaldātiņi	1	Krodziņā mazā	24	Rasa	48
Alumīnija cūka	2	Kurpniekzeļļi	24	Raudāja māte	48
Apliecinājums	2	Kurtizāņu ugunsurs	25	Redz kā tu ar mani	49
Aplis	2	Kurzeme	25	Rozā lietūs	49
Aprīļa pilieni	3	Kurzemieki Viskonsīnā	25	Rudenī	49
Apturi mani	3	Ķiršu lietūs	26	Rudenī vēlu	50
Ardievu meitenes	3	Labradores	26	Saki jā, saki nē	50
Ar taviem matiem	4	Lakstīgala	26	Saldus saule	50
Arī man ir sirds (Ša la la)	4	Lācītis	26	Sanāciet, sadziediet	50
Atkal šovakar	4	Laternu stundā	27	Sapņu bites	51
Atmiņu nams	5	Latgale	27	Savāda vasara	51
Bailes par ziņģi	5	Latviešu tautai	27	Sens ir tas stāsts	51
Balta saule	5	Lauku gurķis Rīgas tirgū	27	Septiņjūdžu zābakiem	51
Baltā puķe	5	Ledusziēds	28	Septītās debesis	52
Betas dziesmiņa	6	Liedagā	28	Sievietei	52
Bišu strops	6	Lido	28	Sirdij jau nevajag skaita	52
Brauciet lēnām pār tiltu	6	Lietus	28	Sirds sadeg neparasti	53
Cāļus skaita rudenī	6	Lilijas	29	Sittiet Bungas	53
Ceļojums	7	Lilioma dziesma	29	Smaidās	53
Ceļojums	7	Lirojs Brauns	29	Smilšu rausis	54
Cielaviņa	7	Lūgums	29	Somu pirts	54
Ceriņi	7	Ļauj, lai matu cirtas krīt	30	Spogulīt, spogulīt	54
Čali, ko tu rausties	8	Made in Latvia	30	Starp Divām Saulēm	54
Dūdieviņš	8	Maija	30	Sveika māmiņ	55
Disnejlenda	8	Mākonis	31	Svētelis	55
Dzeguzīte	9	Manu enģel	31	Šūpoles	55
Dzeguzes balss	9	Man dzīvē šai laimējies ļoti	31	Tā	56
Dzeltenie aizkari	9	Man vienalga	32	Tad kad mēs iemīlēsim	56
Dzērājdziesma	10	Mana neveiksminiece	32	Tai pilsētā	56
Dzērvenīte	10	Mans vecais draugs	33	Tālu aizgāja	56
Dzērves	10	Maziņā neziņā	33	Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc	57
Dzied ar mani, tautu meita	10	Mazliet cerību	33	Tava atnākšana	57
Dziesma par rozīti	11	Meitene	34	Tavai galī	57
Dziesma nenosalst	11	Meitene zeltene	34	Teksas	57
Dziesma par Džordano Bruno	11	Mēmā dziesma	34	Tev stāstī, ka tavs vecaistēvs	58
Dziesmiņa par prieku	12	Mežābele	35	Tēva nā	58
Dzintars vien	12	Mežrozīte	35	Tik un	58
Džambulaija	12	Mīlestība divreiz neatnāk	35	Tik un tā jau nesapratīs	59
Dzirksošais vīns	13	Milda Plukša	36	Tomēr jāpadomā	59
Džins ar toniku	13	Mīļā	36	Toreiz uzziedēji tu	59
Džokonda	13	Mīļie puisi, labie puisi	36	Trīs lietas	60
Eglīte	14	Mulķe sirds	37	Tu esi tāda viena	60
Eiropa mūs nesapratīs	14	Nakts dziesma	37	Tu izvēlējies palikt	60
Elpo	14	Neko nevar skaidri zināt	37	Tumši zilā	60
Es esmu mazliet don kihots	15	Nedalāmā	37	Tur, aiz mākoņiem ir saule	61
Es katru sestdien's vakaru	15	Nekur nav tik labi kā mājās	38	Tu savilņoji mani	61
Es redzēju sapnī	15	Nepalaid garām	38	Tuvu Tuvu	61
Es šodien jūku prātā	16	Nepareizā dziesma	38	Uznīga sniedzīņš balts	62
Es vēlētos par pogu blūzē kļūt	16	Nepārmet man	38	Vakara vējā	62
Es zinu, visi mani nievā	16	Nepasacīts vārds	39	Varbūt	62
Es zinu, ka mēs kādreiz satiks...	16	Neticu, ka tā var izgaist mīla	39	Varbūt rīt	63
Gan jau	17	Oga saldā, oga sūrā	39	Vārdi neizteic neko	63
Gandrīz tautasdziesma	17	O, mana mazā	40	Vardīte	63
Gāju vakarā uz māju	17	Omnibuss	40	Vasarai	63
Genoveva	18	Pajaco	40	Vecais draugs	64
Grēcinieku dziesma	18	Papu, saki ...	41	Vecais zābaciņš	64
Griezīte	18	Par mani, draudziņ, nebēdā	41	Vēl ir laiks	64
Iedzer, brāli	19	Par pēdējo lapu	41	Vēstule no Sorento	64
Ievai	19	Par rozēm	41	Vēl viens dolārs	65
I love you	19	Pasaule ir pilna skaistām vietām	42	Viena tante teica	65
Īssavienojums	19	Pasaule, pasaulīt	42	Vienprātība	65
Jau trešo gadu desmitu	20	Pavasari, kad viss mostas	43	Viesnīcas bārā	66
Kad mēness jūrā krīt	20	Pēc mums vēl ilgi zeme skums	43	Vilciens Rīga- Valka	66
Kad man vairs nebūs 16	20	Pelēka diena	43	Virši zied	66
Kā senā dziesmā	20	Pēc sirmt gadiem Piebalgā	43	Viņi dejoja vienu vasaru	67
Kad nekas nav palicis tevī	21	Pelnrušķīte	44	Viss nāk un aiziet tālumā	67
Kādā lietainā dienā	21	Pie baltas lapas apsēžos	44	Zeme, zeme	67
Kafij' pupiņas	21	Pie jūras dzīve mana	44	Zēmenes	68
Kaija	21	Piedod man	45	Zemeņu lauks	68
Kā lai tieku tev klāt	22	Piekūns skrien debēsīs	45	Zilais putniņš	68
Kamēr tu biji projām	22	Piemājas zemīte	45	Ziemeļmeita	68
Kamēr vēl dreb mana roka	22	Piezvani man	46	Zilie līni	69
Kandida	22	Pilsētā, kurā piedzimst vējš	46	Zilīte	69
Kā pa miglu	23	Piparkūku sirsniņa	46	Ziņģe par bailēm	69
Karbunkuls	23	Pliks un nabadzīgs	47		
Kad tik kas nenotiek	23	Puķu nakts	47		

Aiz kalniņa dūmi kūp	70	Pa kuru laiku nosirmoja jūra	92	Kur tie dzima karavīri	111
Ak, pavasar	70	Paliec sveiks	92	Lēc, Saulīte, rītā agri	111
Ak, vai, cik žēl	70	Pa taciņu	92	Karā iešu es, māmiņ'	111
Alus ezeriņš	70	Pie Dieviņa gari galdi	93	Skaisti zīle padziedāja	112
Alutiņi, vecais brāli	71	Pie dzintara jūras	93	Sen dzirdēju, nu ieraugu	112
Alutiņš – bālēliņš	71	Puiši, puiši, kas tie puiši	93	Ai māsiņas, ai māsiņas	112
Ardams zemi, ecēdams	71	Pūt, vējiņi	94	Apkārt kalnu gāju	112
Atceries, meitenīt	72	Resnā Minna kokā kāpa	94	Atsaraunat, skauģa bērni	113
Atgriezies, atgriezies	72	Roza Munde	94	Pūsat taures, bāleliņi	113
Augu nakti pogo lakstīgala	72	Saldā vīna kausu sniedziet	95	Labvakari, rudzu lauki	113
Āvu, āvu baltas kājas	73	Sārtas kā ugunis magones zied	95	Aurēdama, vēja māte	114
Bālāde par Kaupēnu	73	Sazatiku puisīti	95	Kam pūsat kara taures	114
Baltā bērzu birze	74	Sen tas bij	95	Es izāju prūšu zemi	114
Bēdu manu lielu bēdu	74	Seši mazi bundzinieki	96	Mikels stāvus slaištījās	114
Brūklenājs	74	Sijā auzas, tautu meita	96	Es gulu, gulu	114
Daugav' abas malas	74	Silavas valsis	96	Zviegstin zviedza kara zirgi	115
Daugavas laivinieks	75	Sirdzapziņas tīrība	96	Ūsīnami melni zirgi	115
Devīņvīru spēks	75	Skaista ir jaunība	97	Pērkons rūca, jodi brauca	115
Dažu skaistu ziedu	75	Skaisti dziedī, lakstīgala	97	Alus dziesma	115
Didam	75	Staburadze	97	Māmiņ vaicāj sav dēliņu	116
Div' dzeltenī kumeliņi	76	Stāvēju, dziedāju	98	Ūsi, ūsi, kad lapūsi?	116
Div' pļaviņas es nopļāvu	76	Strauja, strauja upe tecēj	98	Es karā aiziedams	116
Dzert un dziedāt	76	Studentu himna	98	Nu ardievu, sīki kārkli	116
Dziesma brīvai Latvijai	76	Sudmalīņas	98	Projām, projām!	117
Dziesma par sevi	77	Šalc zaļais mežs	99	Apakš liepas zaļa zāle	117
Dzīve ir īsa	77	Še, kur līgo priežu meži	99	Cērtami!	117
Dzīvīte, dzīvīte	77	Šis alutiņš	99	Redz kā koši	117
Es biju māmiņai	78	Tad, kad manis nebūs	99	Zin, Dieviņi, kālabad	117
Es dziļi glāzē ieskatījos	78	Tālumā, kur dzintara jūra	100	Ko, kundziņi	118
Es dziedāšu par tevi tēvu zeme	78	Taurenītis	100	Šodien saule	118
Es karā aiziedams	78	Tautiešam(i) apsolīju	100	Par ko manim līkas kājas	118
Es nenācu šai vietā	79	Tik dēļ jums, daiļās dāmas	101	Man jāieti	118
Es nezinu un nesaprotu	79	Tikai pa reizei	101	Es pārāju bērzu birzi	118
Es redzēju bāleliņi	79	To tik zina es un viņš	101	Es nocirtu melnu čūsku	119
Es vēlos mājās pārnākt	80	Trimpula	102	Smagi, smagi jūra krāca	119
Es zinu, ka vienreiz man dārz...	80	Trīs runči	102	Es uzaugu māmiņai	119
Gaidi mani Ventas krastā	80	Trīs vīri kādreiz bija	103	Es uzkāpu kalnā	119
Havajas meitene	81	Trīs vītušas rozes	103	Jūs, kūmiņas, nezināt	120
Hotentoti	81	Tumša nakte zaļa zāle	103	Kas spīdēja, kas vizēja	120
Iedzer, vecais, granapitku	81	Tumša, tumša tā eglīte	104	Tumsā gāju vakarā	120
Iedzersim pa glāzei	81	Tumsajā naktī	104	Vai tādēļ nedziedāju	120
Jaunība	82	Tur aizāja latvietis	104	Sadziedami, mēs bāliņi	120
Jauns un traks	82	Tur augšā uz bēniņiem	105		
Jau saule riet	82	Tur es dzēru, tur man tika	105		
Jūra krāc un vēji pūš	82	Tur pie Baltijas dzintara jūras	105		
Jūriņ prasa smalku tiklu	83	Ugunskurs nakts tumsā kvēlo	105		
Kad ar uzvaru	83	Upe nesa ozoliņu	106		
Kāpēc man dziedāt svešu ...	83	Uz alus mucas pagrabā	106		
Kas kaitēja nedzīvoti	84	Ūdensrozes	106		
Krizantēmas	84	Vakarjunda	106		
Kur tu skriesi, vanadziņi	84	Vaidava	107		
Kēmermiestīnā	84	Vakarā ap šādu laiku	107		
Lai ar kādi vēji pūš	85	Vālodzīte	107		
Lēnā vēsmiņa	85	Vēdēj, pasteidzies	107		
Līgo laiva uz ūdeņa	85	Vēl tu rozes plūc	108		
Liepas satumst	85	Vijolnieks	108		
Līgodama upe nesa	86	Vientuļais ozols	108		
Lokatiesi, mežu gali	86	Virši zili, virši sārti	109		
Māmiņ, mīļo māmiņ	86	Ziedi, ziedi, rudzu vārpa	109		
Manai dzimtenei	86	Zied zilas puķes meža malā	109		
Mans mantojums	87	Zilais lakatiņš	109		
Mātei meita	87	Zilniece	110		
Mazā kaija	87	Zvejnieks mani aicināja	110		
Mazais pasta balodītis	87				
Mazs bij tēva novadiņis	88				
Meita gāja uz avotu	88				
Meitas mani aicināja	88				
Meldermeitiņa	89				
Melnā pantera	89				
Mežā būdiņu tev celšu	89				
Mirdzot šķēpiem zeltsaules	90				
Nāk rudentiņis	90				
Nebrauc tik dikti	90				
Nedod, Dievs, vītolam	90				
Nevis slinkojot un pūstot	91				
Nezviedz, bērais kumeliņ	91				
Nodzīša vakara blāzma	91				
Nu, ardievu, Vidzemīte	91				

Ai, jel manu vieglu prātu

Ai, jel manu vieglu prātu:
Jauns apņēmu līgaviņ'!

Ne gadiņa nedzīvoju,
Sola kungi karā ņemt.

Es kungiem' i atbildēju:
Vai es viens' i karavīrs.

Vēl dažā' i māmiņai
Aug deviņi bāleliņ.

Tie varēja bruņas nesti,
Zobentiņus ciliņāt.

Ai, jel manu vieglu prātu,
Jauns apņēmu līgaviņ!

Alus dziesma

Šis stāsts, ko jums stāstīšu nebūs pārāk jauns
Jo visiem sen zināms, cik alkohols jauns.
Ja no rīta man galva ir dulla kā svins,
Tad zinu, ka maisīts ticis viskijs un džins.

Tā gadās ar alu vai gaišs tas vai tumšs
Kad dzeru, tad sāku es runāt kā dumjš.
Un vienmēr un visur, kur iedzerts kas tiek
Es lūdzos, lai uz galda man alutiņ liek.

Jo man garšo alus, vai kā garšo tas
Un pārējie dzērieni teikšu jums atklāti
Ir tikai samazgas.

Tā gadās ar vīnu, man šļupstēt sāk balss
Un sarkans kā pipars kļūst deguna gals.
Tāpēc vienmēr un visur kur iedzerts kas tiek,
Es lūdzos, lai uz galda man alutiņ liek

Ja viesībās esmu, kur kokteiļi līst,
Es kļūstu it nervozs un sāku pat svīst.
Jo zinu drīz kafija, liķieri nāks
Un vēders man nervozi protestēt sāks.
Tad es nama māti grābjū ar kustību strauju
Un viņu uz guļamistabas pusi tad rauju.
Tur kaislīgi čukstu, cik jums skaists dekolte,
Bet vai pudele Cēsu alus nav jums pagultē.

Alvas zaldātiņi

Spožums - tā kā zivij zelta zvīņas
Slava - tā kā zvaigznes krīt un dziest!
Paņem savus alvas zaldātiņus,
Nāc uz manām trepēm spēlēties!

Kur ir tavi generāļi, kur ir viņi?
Ja vēl dzīvi, kādus ceļus iet?
Paņem savus alvas zaldātiņus,
Nāc uz manām trepēm spēlēties!

Paņem savus alvas zaldātiņus,
Nāc uz manām trepēm spēlēties!

Es zinu tikai to, ka beigtu Napoleonu
Aprok zemē, lai tas nesmirdētu,
Bet dzīvu kaķēnu baro ar siltu pienu!

Apraks tevi, apraks mani; Kaķēniņi
tā kā cilvēkbērni pienu padzersies.
Paņem savus alvas zaldātiņus.
Nāc uz manām trepēm spēlēties!

Bet tu neskumsti - ņem zaldātiņus!
Nāc uz manām trepēm - spēlēties!

Alumīnija cūka

Tu nesaki jā,
Vai gribi pasēdēt divatā.
Tu nesaki nē,
Ja gribi palikt vienatnē.

Un neskan telefona zvans, un nesaprast to man,
Ko tāda jauna meitene jūt.
Man jau trīsdesmit, tev tik piecpadsmit,
Bet tu man saki varbūt.

Tu nesaki jā,
Ja miegs tev nenāk vakarā.
Tu nesaki nē,
Ja pamostos es pagaldē.

Es tikai vienkāršs lauku zēns, un nesaprast to man,
Ko tāda veca tantīņa jūt.
Man tik trīsdesmit, tev jau sešdesmit,
Bet tu saki man varbūt.

Tu esi alumīnija cūka.
Kad pienāks diena, kad dejosim?
Tu esi alumīnija cūka.
Kad pienāks nakts, kad mēs mīlēsim?

Tu esi alumīnija cūka, mīļā.
Es zinu, ka tev nav sirds.
Tas nevar vairs tā,
Tik ilgi vilkties garumā.

Apliecinājums

Dziesma, ar ko tu sācies, ar ko tu sācies?
Sācies ar klusu vārdu, sācies ar klusu zilbi,
Savējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kliedziens.

Dziedi par zemu zāli, par zemu zāli,
Dziedi par gaišu staru, dziedī pa lētam jokam,
Savējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kliedziens.

Dziedi par rozā sapņiem, par rozā sapņiem,
Ja jau tev pavēl dziedāt, dziedī kaut vai aiz bailēm,
Savējie sapratīs, tavējie sapratīs,
Ka dziesma ir kliedziens.

Aplis

Apli aiz apļa iegriežas vējš,
Nesdams visādas lietas.
Arī dažs nelga tam mugurā sēž,
Noliekot visus pie vietas.

No nulles līdz simtam kāpj likteņa
stabs,
Skumjas un priecīgas ainas.
Kārtīgi nenostiprināts traps -
Rokenrols un Latvju dainas.

Lūkojies man acīs
Un pasaki kā ir -
Vai to, kas ir aiz manis,
Tu vari saskatīt?

Eleganti aplaudē kāds,
Aizmiegs laumas un fejas.
Puika pārlietu neaudzināts
Pārlamā kungu rejas.

Kalnā no stikla zirdziņš jā,
Stiepjot saimnieku savu,
Bet viņa neko vairs neaizklāj
Un armija aizsargā dabu.

Aprīļa pilieni

Aprīlim, aprīlim
Pilieni nav kā līdz šim
Kopā pilieni pa trim
Trim ti-rim aprīlim

Laikam labas, ka tik zilas
Ir tās viņa pilnās piles.
Trīs pilienus iekšā cirtis
Slimais aizskrēja uz pirti.

Aprīlim, aprīlim
Pilieni nav kā līdz šim
Aprīlim, aprīlim
Pilieni nav kā līdz šim

No tiem pilieniem vai kas
Lieliem maziem jāsmejas.
Kaut vai kut vai duras ass
Aprīlī ir jāsmejas.

Nevis kā ir smiets līdz šim
Jāsmejas pa trim līdz trim
Trim ti-ri-rim, trim ti-ri-rim
Līdz nākamajam aprīlim.

Ardievu meitenes

Ardievu meitenes man jādodas,
Kur kaujas lauki baltos kaulos lās
Tur arī man būs galva jānoliek
Šīs zemes varenim lai priecīnš tiek.

Ardievu meitenes mans ķeizars mani sauc
Šai kara laukā varoņu būs daudz.
Un pašiem pirmajiem, ko lodes sadragās
Būs rezervēta vieta skolu programmās.

Ardievu meitenes
Jūs tagad redzat
Jūs tagad redzat
Varoņi kā rodas
O meitenes jel piedodiet
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas

Apturi mani

Apturi manu grimstošo kuģi,
tas pilns ir līdz malām
ar pārdomu kravām
un atbildēm noklusētām.

Apturi manu brūkošo torni,
tas būvēts no sapņiem,
ar cerību statņiem
un atmiņām izredzētām.

Apturi manu bēgošo sirdi,
apturi mani, apturi mani, vai dzirdi?
Apturi manu bēgošo sirdi,
apturi mani, apturi mani ilgi...

Apturi manu rietošo sauli.
Tai zenīts par īsu,
ar siltumu īstu
un jūtām neatsaldētām.

Apturi manu bēgošo sirdi,
apturi mani, apturi mani, vai dzirdi?
Apturi manu bēgošo sirdi,
apturi mani, apturi mani ilgi...

Ja mani kaujā smagi ievainos
Tad zinu - ķeizars ordeni man dos
Un var jau būt pat pieminēkli cels
Un kalna galā klinšakmeni vels

Bet ja man tiešām laime uzsmaidīs
Un oberleitnants mīnu laukā dzīs
Tad foto mans un arīdzan mans vārds
Tiks melnā rāmī presē nodrukāts

Ardievu meitenes
Jūs tagad redzat
Jūs tagad redzat
Varoņi kā rodas
O meitenes jel piedodiet
Man tagad ķeizaram ir jāatdodas

Ar taviem matiem

Ar taviem matiem spēlējas vēji,
Un jūra spulga tev acīs mirdz.
Tu kā saule pati, man citas nevajag,
Pēc tavas mīlas ilgojas sirds.

Laiks ātri steidz ar tevi tālēs,
No manām skavām raisies tu.
Klāt brīdis šķirties, jau blāzmo rīti,
Kļūst mūsu tuvums par svešumu.

Aiz mākoņkalniem slēpj mēness seju,
Un mūsu pēdas jau jaucis vējš.
No mīlas paliek man tikai ēna
Un it kā sapnis šķiet viņa man.

Es klejotājs, kam mīla sveša,
Nu manā sirdī tik klusums vēss.
Lai atbrāž vēji un bango jūra
Un manu mīlu pāri jūrai nes.

Atkal šovakar

Atkal šovakar vientulība neaizskar,
Blakus man tu ar savu nebēdnieces smaidu,
Atkal šovakar mums abiem vienas
zvaigznes spīd,
Un tu zini, ka rīt mums viena saule teiks -
labrīt!

Un tādēļ neteiksim ne vārda -
Laimīgs klusums apņem mūs
Ir vārdi tie, kas visu ārdā
Tiem rītdienā vēl būs.

Bet tu! Tev pacietības nav nemaz,
Viss tev par maz, šķiet, šie plūdi neapstās!
Mīlestību tu gribi vārdos ietērptu
Un reizes simts tā dzirdēt atkārtotu.

Arī man ir sirds (Ša la la)

Ir dienas manas tādas ša la la
Ne īsti manas nekādas ša la la
Un visi tikai smaida ša la la
un pastardienu gaida ša la la

Bet kad pienāk vakars ša la la
Un vairāk nav neviena ša la la
Man gribas visus sūtīt ša la la
Saulespuķes lasīt ša la la

Un ne pa jokam tikai nebrīnies
Arī man ir sirds kā mirstīgiem
Sirds kā sirds no miesas un asinīm
Tikai man ar to vien nepietiek.

Bezrūpīgos smieklos ša la la
Pavadītas dienas ša la la
Bezmērķīgi raibas ša la la
Izkrāsotas ielas ša la la

Un ne jau tikai tāpēc ša la la
Ka man ir bail no miera ša la la
Es gribu būt kā siena ša la la
Pret kuru atsist pieri ša la la

Es cenšos atrast vārdus
Klusumā starp meliem
Un starp nemanāmo
Atrast pamanāmo

Un ja kādreiz glābiņš
Lielgabala lādiņš
Galvenais ir tālāk
Tikt līdz pašam galam

Piedziedājums...

Atmiņu nams

Mājā tavā nenāk neviens,
Logi tumši, durvis ciet.
Naktī vēja pieskāriens vien.
Tā kā akla pūce žēli dzied.
Tavu ēnu zirneklis auž,
Tīklā melna roze vīst.
Eju, eju vēl tuvāk,
Eju, eju aizdedzies,
Sirds vēl rozi nepazīst.

Parādies, roka, parādies, seja,
Drūmajā namā, atmiņu dejā.
Apklusīs kaktā.
Zirnekļa smieklis tad.

Mēnesgaisma spoguļi klāj,
Stāvi tu kā feja tur.
Tava roka tukšumā māj
Un kā melna roze sirdī dur.
Velti manam skatienam liec
Tavai rokai līdzī klīst.
Eju, eju vēl tuvāk,
Eju, eju aizdedzies,
Tuvāk vēl - un spoguļis plīst!

Bailes par ziņģi

Man bail, ka viss bruģis,
Ka viss bruģis ziedošais
Ar asfalta sūnu apaugš.

Man bail, ka iz sirdīm,
Ka iz sirdīm sārti košajām
Nātres it visas izraus.

Ai dieva dotajiem, Ai dieva dotajiem,
Ai dieva dotajiem, viss jau ir velna
dots.

Man bail, ka iz sirdīm,
Ka iz sirdīm sārti košajām
Nātres it visas izraus.

Un kur tad tu muksi,
Kur tu muksi, ziņģīt manu
Pilsētas meiča ašā.

Balta saule

Balta saule spīd, visapkārt jūra, jūra vien
Balta laiva slīd un laivā mēs ar tevi vien

Balta saule spīd, tev sejā jūras spožums krīt
Balta laiva slīd, bez vēja slīd

Vārdi neteikti norimst uz lūpām
Kā reibuši priekā
Sirds kā pirmoreiz tevi un sevi
Un vasaru jūt
Un mēs esam tai vietā
Kur jūra ar debesīm tiekas
Kur starp mūžībām divām
Var klusēt un laimīgi būt.

Baltā puķe

Mīļā, ķeizars mani karā sauc! (2x)
Spraud man puķi, spraud man puķi,
Spraud man puķi pogas caurumā!

Neraudi, jo mani nosargās (2x)
Baltā puķe, baltā puķe,
Baltā puķe pogas caurumā.

Gan jau likten's mani nosargās! (2x)
Neraudi par, neraudi par,
Neraudi par mani, mīļotā!

Neraudi, jo mani nosargās (2x)
Baltā puķe, baltā puķe,
Baltā puķe pogas caurumā.

Dievs dos prātu, ķeizars plinti dos! (2x)
Neraudi par, neraudi par,
Neraudi par mani, mīļotā!

Mājās nākšu, puķi spraudīšu (2x)
Tikai tavā, tikai tavā,
Tikai tavā pogas caurumā.

Betas dziesmiņa

Zeltaini stari slīd, aiz tāla kalna saule spīd,
Un zeme lūdz, lai saule neaiziet,
Lai saule neaiziet, lai saule nenoriet,
Aiz kalna tālumā, aiz kalna tālumā.

Balti kā ievu ziedi, melni laukakmeņi zied,
Un zemes klusumā tie bedrēs dzied,
Un cilvēks rok un rok, un cilvēks neatrod,
Jo cilvēks laukakmeņa ziedus nesaprot.

Ja tu mūs nozagsi un vienaldzībā vadāsi,
Mēs sadegsim, bet saulē aiziesim,
Tavs tukšais lauks vēl tukšāks nekā agrāk
būs,
Un tad tu sauksi mūs, un tad tu sauksi mūs.

Brauciet lēnām pār tiltu

Caur to ar' esam slaveni,
Ka gludi mūsu lielceļi
Un kur vēl tilti varenie,
Tie glītākie un stiprākie
Bet tos nu zināms taupām ar,
Cik tādus tik vien taupīt var
Un tādēļ katram tiltiņam mēs
Abos galos uzrakstām.

Brauciet lēnām pār tiltu draugi,
brauciet lēnām pār tiltu draugi,
Un neiekrīti, un neiekrīti, brauciet
lēnām pār tiltu draugi

Mūs' rakstniecībā tam tik svars,
Ko lielīja tas soģu bars,
Kādēļ ar kritiķi te brauc
Un rakstniekus pie tiesas sauc,
Tur vienreiz gadā suna tos,
Lai rakstniecība paceltos,
Tur dzirdam lielas muļķības,
Ka allaž taisni jākaunas

Un aplausus līdz sadzirdam,
Ar prieku atkal iznākam,
Bet tomēr beigsim dziedāt nu,
Kaut daudz mums vēl ir pantiņu,
Jo teātrī dažs atrodas,
Kas aizskarts jūtas, pretojas
Un tā var ietikt procesē,
Kur apsūdz mūs un iespundē

Bišu strops

Ja tu būtu ziedošs ķirša koks,
Tad es būtu maiga bite.
Ja tu būtu maiga bite,
Tad es būtu tevi gaidošs bišu strops.

Ja tu būtu mani gaidošs bišu strops,
Tad es būtu stropa mīļa zerne.
Ja tu būtu stropa mīļa zeme,
Tad es būtu debess pāri tai.

Ne tik tuvu debess zeme klāt
Tā viens otru varam izdziedāt
Ne tik tuvu, ka pat klusē viss
Kā ir zeme un ir debesis.

Ja tu būtu ziedošs ķirša koks,
Tad es būtu maiga bite.
Ja tu būtu maiga bite,
Tad es būtu tevi gaidošs bišu strops.

Cāļus skaita rudenī

Cāļus skaita rudenī, tad kad lapas krīt!
Nemēģini mani vēl šodien pieskaitīt!
Šodien es vēl neesmu pārāk pieskaitāms.
Šodien es vēl esmu tāds – mazs un
nezināms.

Jo cāļus skaita rudenī, rudenī
Zivis dzīvo ūdenī, ūdenī,
Putni lido debesīs, debesīs,
Viens, divi, trīs!

Ogas novāc rudenī, tad, kad gatavas.
Neplūc, neplūc mani vēl, esmu pārāk mazs.
Šodien es vēl neesmu nogatavojies;
Paskatīsimies kā rīt, kā mums rīt vēl ies!

Neprasiet lai ogas ir, kamēr ziedi zied.
Neprasiet lai saule lec, kamēr saule riet!
Cāļus skaita rudenī – visam ir savs laiks.
Kamēr vāra ūdeni, - tikmēr ceļas tvaiks!

Ceļojums

Visa dzīve man viens ceļojums,
Visu dzīvi es eju tik pie jums,
Pār lejām un pār kalniem, caur tērcēm urt caur
salnām
Ar drosmi un bailēm, tik pie jums.

Visa dzīve man viens ceļojums,
Visu dzīvi es eju tik pie jums
No jums es esmu sācies, pie jums es tagad nāku,
Man līdzī vienmēr ceļotāja prieks.

Priekā eju pie jums,
Un priekā jādzīvo mums,
Un priekā jūtu es jūs,
Man prieks vienmēr būs.

Visi ceļi mani ved pie jums,
Prieka pilna spēle ir ceļojums,
Bet, ja nākas zaudēt, es smejos tad, ne raudu,
Jo dzīvē tikai prieks mani ved pie jums.

Visa dzīve mans viens ceļojums,
Tie, kas mūžam ceļos, tie nenoskums,
Smiesimies par likstām, jo tā mēs tālāk tiksim,
Jo tad neviens vairs nesmiesies par mums.

Cielaviņa

Ai tēvu zeme stūru stūriem
Cik tuvs un pazīstams it viss
Gan Kolkas raga vēji sūrie
Gan leišu maies debesis

Visapkārt zeme zied
Kā zili zieds un tik
Tik neparasti viegli iet
Paņ nedomājot cik
Jau dzīvē nostaigāts
Jo vēl aizvien aizvien
Ik rītus Kurzeme
Kā cielaviņa pretī skrien

Kā mātes sejā visā raugos
Kā māte manī raugās viss
Gan staltais Gaiziņš rudzu laukos
Gan bērzu birzīs Inesis

.... Vidzeme

Var visu mūžu alkt un tiekties
Vēl vienmēr aicina it viss
Gan Rāzinas tāles neaizsniegtās
Gan Mākoņkalna atbalsis

.... Latgale

Ceļojums

Saki, vai Tu gribi būt par putnu debesīs
Saki, vai Tu gribi būt par zivi ūdenī
Vai Tu jūti sevi dzīvojam.

Saki, vai Tu atceries, ko vēji teica Tev
Saki, vai Tu glabā vēl, ko jūra deva Tev
Apstājies, vai dzirdi sevi elpojam.

Saki vai Tu arī spēj kā zvaigzne iedegties,
Rītam uzaustot vilņos paslēpties.
Apstājies, vai dzirdi sevi dzīvojam.

Ceriņi

Pavasara's klāt ir, jau gājputni dzied,
Dārzmalā ceriņi zaļo un zied,
Un, ziedi tiem zili, gan balti, kā sniegs,
Saldeno smaržu nes vējiņš tik liegs.

Agrīnā rasa kā dimanti spīd -
Saulstari glāstoši pazarēs slīd,
Un, nektāra reibusi, kamene dūc,
Meitene smaržīgos ziedus tev plūc.

Meitene kādreiz, kā ceriņu zieds,
Trausla un maiga - tā mīlu tev sniedz.
Vai ilgi tā kvēlos, vai sirds tava skums?
Jā beidz arī ziedēt reiz ceriņu krūms.

Čali, ko tu rausties

Čali ko tu rausties, čali vai tev prāts
O O O O, O vai tev prāts

Čali ko tu rausties, nāc rotaļās
O O O O, nāc rotaļās

Jauna ēra jauna ēra, jauna ēra tā
Nu tu esi, nu tu esi vecajā

Čali čali baigais, nu vairs nevar tā
O O O O, vairs nevar tā

Nu tu mūsu barā, nu tev jālēkā
O O O O, tev jālēkā

Disnejlenda

Ekrāns balts un neparasts
Tagad dzīvot sāk
Atnāk Mikimaussis
Atnāk Donalds Daks
Izdomāta ragana
Bērniem miegu jauc
Vinijs Pūks un citi
Kaktos spiedz un kauč

Manis paša radīts
Ir šis lērums viss
Izdomāts un zīmēts
Glaudīts, lamāts, sists

Tagad mani glauda
Tagad mani sit
Mikimaussis atnāk
Katreiz jauns un cits
Atdzīvojas rokturis
Piemiedz aci stabs
Es jau tas pats burvis
Tikai ļoti labs

Manis paša radīts
Ir šis lērums viss
Izdomāts un zīmēts
Glaudīts, lamāts, sists

Dūdieviņš

Dūdieviņ, Dūdieviņ, ūdeņu dūdiniek
Sadūdo lietu!
Gulgaina sudraba dūmakā plūdini
Dūmainu rietu.

Šalcošām šļakatām pārskalo liedagu
Pārsijā kāpas,
Pāržūžo dūksnāju - donī zem zieda guļ
Mana melna sāpe.

Dūdieviņ, Dūdieviņ, Dod dūnas gaišumu
Vakara bēdām
Visu manu rūgtumu dūdodams aizšūpo
Spārngalu vēdās.

Kā tava atspulga pārplaiksna ūdeņus,
Vilnājā zūdot,
Dūdiniek pelēkais, tārtiņ, mans - dūdieviņ,
Pagaisīs grūtums.

Tā tas visu dienu
Tā līdz vakaram
Kam lai es to saku ?
Kam lai sūdzu, kam ?
Bet kas to var zināt
Miers vai labāks ir
Sarežģīta pasaule
Pašam jāizšķir

Un kad vakars pienāk
Saule jūrā krīt
Mikimaussis atnāk
Mani noglaudīt

Dzeguzīte

Kūko, kūko dzeguzīte, kūko cik tev tīk
Kūko, kūko dzeguzīte man vēl neapnīk
Raudi, raudi debestiņa lielām asarām
Raudi, raudi mirgodama zvaigznes vasarā

Ceļš uz mājām, putekļiem klāts un balts
Ceļš kur gājām dzeguzi ķert, dzeguzi ķert
Kūko, kūko dzeguzīte siltos vakaros
Kūko, kūko dzeguzīte, skaiti mirkļus šos

Kūko, kūko dzeguzīte, kūko cik tev tīk
Kūko, kūko dzeguzīte, man vēl neapnīk
Raudi, raudi debestiņa ceļu noskalo
Raudi, raudi dvēselīte tāpat ne par ko

Raudi, raudi debestiņa ceļu noskalo
Raudi, raudi dvēselīte tā-pat-ne-par-ko.

Dzeltenie aizkari

Tajā, tajā zaļā ielejā
Visiem logiem dzeltenī aizkari,
Tie atspīd saulpuķu ziediem
Un saulstaru dzīpariem vīti
Dzelteni, dzeltenī aizkari.

Tu tikai skudru nesamin,
Kas pagalmā velk baļķi tava lielceļa garumā.
Tā pastāstīs, kā gurdums izgaist citurīt,
Viss gurdums var jau izgaist citurīt.

Redzu, tev jau acīs nogurums,
Matos tev vēl ceļmalas putekļi.
Nāc iesim, uz pasaku ieleju zaļo,
Kur visiem logiem dzeltenī aizkari.

Visu nakti pērcons, lietūs auksts
Pa debess malu pērkonratos brauc.
Lai ietu, kur iedams, tev pretī
Mās logos šie aizkari dzeltenie,
Kā pieneņu vianagā iepīts saules stars.

Dzeguzes balss

Starp mašīnām, motoriem, meitenēm
Uz ielu stūriem, kas salst;
Starp rūcieniem, kaucieniem, svilpieniem
Murgs vai sveiciens
Dzeguzes balss!

Ko tu, jocīgā, blandies pa pilsētu?
Basām kājām pa sniegu kas dzen?
Nē, tavs "ku-ku" par naivu šim gadsimtam,
Tāpēc mēs viņu atmetām sen!

Mēs to norakām bedrē, sirds stūrī,
Bet, kad mazliet atlaidās sals,
Tad kā naiva narcise izlīda -
Dzeguzes balss!

Mēs to atdevām vienai meitenei,
Viņa lika starp lapām, lai kalst;
Un tā vienmēr, ja nesalst starp sniegiem,
Tad starp lapām kalst
Dzeguzes balss!

Bet ja meitene paraustīs plecus,
Tad tu nepaliec ilgi vairs tur.
Nevar prasīt, lai visi to saprot,
Ko tev nozīmē naivais "ku-ku"!

Ej kā apmātais,
Tātad kā brīvais,
Garām uzrakstiem "tirgus" un "cirks",
Hali-gali un šeika vietā
Vienu dzeguzes balsi pirk!

Dzērājdziesma

Ir jāaplej, ir jāaplej, lai puķīt nenokalst,
lai puķīt nenokalst, lai puķīt nenokalst.
Ir jāaplej, ir jāaplej, lai puķīt nenokalst,
tā puķīt mūsu balsts.

Lai Prozīt rīt un aizparīt
Mums lūpās nenokalst,
Mums lūpās nenokalst,
Mums lūpās nenokalst.
Lai Prozīt rīt un aizparīt
Mums lūpās nenokalst,
Mums lūpās nenokalst.

Ir jāaplej, ir jāaplej, lai puķīt nenokalst,
lai puķīt nenokalst, lai puķīt nenokalst.
Ir jāaplej, ir jāaplej, lai puķīt nenokalst,
tā puķīt mūsu balsts.

Dzēves

Kad dzēves atkal projām dodas,
Tās gaidot skatās vēl uz mums.
Un nesagaida, kur viņš rodas,
Starp mums šis mēmais pārmetums.

Balts putns lido debess klajā
Un pēkšņi krīt un viss, un beigts,
Un paliek mutē aizslēgtajā
Tas pārmetums, kas nepateikts.

Viens otru dzērām, kad mums slāpa,
Bet tagad balta puķe lūdz-
Tu lūdzu aiztaupi man sāpes,
Kāpēc tev mani jāapsūdz?

Vai lapai var ko pateikt lapa
Un ko drīkst sacīt ziedam zieds,
Ja manu galvu kā pie kapa
Kāds dīvains smagums lejup liec?

Un kad tu balta nāc pār pelniem,
Man nav tev spēka pretī iet.
Ar kādiem ziediem smagi melniem
Pret tavu sirdi mana zied?

Dzērvēnīte

Kad es Tevi ieraudzīju, dzērvēnīt,
Dziļu purvu bridu - ogas palasīt.
Gulēji tu savā sūnu gultiņā,
Lielām dziļām meža meitas actiņām.

Dzērvēnīt, kam tu mīti purviņā?
Lūdzu tev - iznāc meža maliņā.
Dzērvēnīt, mana rūgtā sirsniņa,
Lūdzu tev - nāc man līdz tautiņās.

Lūdzu tev, nāc līdz man, purva princesīt,
Draugu pulkā diviem sirdis līksmāk sit.
Ko tu darīsi te viena purviņā?
Vaivari tik reibinoši valdzina.

Dzied ar mani, tautu meita

Nu, dzied ar mani, tautu meita,
Bet ar mani nerunā,
Tu, ar mani runādama,
Tapsi jaužu valodās.

Ai ai nu nu
Tapsi jaužu valodās.

Lustīt manu, līksmīt manu,
Līdz ar mani tautiņās,
Bēdas manas nopūtiņas,
Krītiņiet ceļa maliņā!

Dzied, meitiņa, ar manīmi,
Izvedīšu puķītēs.
Zied puķītes treji ziedi,
Deviņāmi lapiņām.

Tik, meitiņa dzied ar mani,
Tik ar mani gavilē,
Tik ar mani miežus plauji
Celmaināi līdumā.

Dziesma par rozīti

Tu noplūc rozīti un cepurē spraud,
Bet kāda bite pēc tās rozītes raud.
Tā klusi pielido un ausī tev dūc
Par puķēm priecāties, bet nenoplūc.

Kas dārzā, kas dārzā,
Bitīt rožu dārziņā
Ložņā bitīt cauri zaru zariem,
Caur zaru zariem,
Cauri lapu lapām.
Ja citu atrod liec to savā vietā.

Lai dzīvo rozīte, kur liek viņai sirds
Un bite medainā, lai rozītē mirdz,
Bet ja tu rozei kādreiz garām ej,
Tā zied ne tev, tā zied pasaulei.

Tu tikai pasmejies un rozīti plūc,
Un atkal bite klusi ausī tev dūc,
Kad roka rozīti pie cepures cel,
Vairs bite nedūc tev, bet sāpīgi dzeļ.

Dziesma par Džordano Bruno

Pakur, pakur uguntiņu, labo vecenīt,
Lai tā āda lobās, lai tie mati švirkst.
Tie nav mati, dvēselīte, švirkstot taukos tek,
Re kā sadeg ķeceri, re kā viņi deg.

Pensijā jau garlaicīgi, zobi ārā krīt,
Piemet, piemet žagariņu, labo vecenīt!
Piemet piemet pagālīti, malku nežēlo,
Gan jau atkal skolas bērni saskaldīs tev to.

Žagariņu, pagālīti tā lai manta kūp,
Katru dienu tādus vīrus neredzēsi tu.
Griezies nu ap savu asi un ap sauli vēl,
Bet varbūt pēc daudziem gadiem kaut kā paliek
žēl.

Pakur, pakur uguntiņu, labo vecenīt,
Lai tā āda lobās, lai tie mati švirkst.
Piemet piemet pagālīti, malku nežēlo,
Gan jau atkal skolas bērni saskaldīs tev to.

Dziesma nenosalst

Māt, atkal logā zvaigznes liesmo,
Māt, atkal logā pelēks vakars blāv.
Māt, dziedī vēlreiz šūpļa dziesmu,
Māt, dziedī vēl kā tālā bērnībā.

Reiz apklust katra bals,
Izskan katra šūpļa dziesma,
Tikai dziesma nenosalst,
Dziesma cauri mūžiem liesmo,
Dziesmai nepienāk pat gals,
Kad jau klusē mātes balss.

Skan tava šūpļa dziesma krūtīs.
Tā katrā dzīves solī man ir klāt,
Skan priekos, bēdās, kad ir grūti,
Skan sirdī man, ak mīļā, labā māt

Dziesmiņa par prieku

Un, ja nu kādreiz nozākāts
Un triekts un lamāts tieku,
Es apsēžos un uzrakstu
Vienu dziesmiņu par prieku.

Par prieku sev es uzrakstu
Par savu paša prieku,
Un no šīs savas dziesmiņas
Pats priecīgāks es tieku.

Par prieku sev, par prieku tev
Un ļautiņiem par prieku.
Ja grib, lai citi arī dzied.
Jo kur lai es to lieku?

Jo nevajaga nemaz daudz –
Kādreiz pavisam nieku,
Lai uzrakstītu sev par prieku
Dziesmiņu par prieku.

Un, ja nu arī tu kaut kā
To neatrodi lieku,-
Tu vari arī uzdziedāt
Šo dziesmiņu par prieku.

Džambulaija

Sveiki, draugs, jauki bij mums toreiz
maijā.
Vai tu vēl atceries to līci Baijo?
Viļņi šalc, tāpat vēji krastā tajā.
Laimīgi bijām abi mēs tur pie Baijo.

Dziesma skan jautri krodziņā tajā,
Sanāk draugi, smejas, dzied kā uz klāja.
Mūs kā pasakā vijole aijā.
Laimīgi bijām abi mēs tur pie Baijo.

Džambulaij, mazā meitene jautrā!
Tevi sauc un atceras vēl jūrnieks
staltais.
Džambulaij, vai vēl atceries maiju?
Laimīgi bijām abi mēs tur pie Baijo.

Dienas ies, atkal mēs ceļosim laivā,
Saule rietēs, tikai mums lidos kaijas.
Un it viss kā senāk būs atkal maijā,
Laimīgi būsīm abi mēs tur pie Baijo.

Dzintars vien

Jel saki, jūras dziļumā – kas tur mīt?
Jel saki vētrā liedagā – kas tur spīd?
Caur taviem pirkstiem mirdzēdams – kas tur
slīd
Kā sarkans pavediens?

Kas tavām naktīm melnajām liks lai gaist,
Kas tavām dienām baltajām liks vēl kaist?
Kas tev uz krūtīm maigajām mirdz tik skaists?
Tik dzintars, dzintars vien.

Veros tavos matos – dzintars tajos mirdz,
Tavās lūpās skatos – dzintars tajās kvēl,
Tavā balsī klausos – dzintars tajā skan,
Tikai sarkans dzintars vien.

Kas taviem mirkļiem laimīgiem liks vēl plaukt?
Kas nāk pie tevis atmiņās vēl kā draugs?
Kas mīlēt, sapņot, ilgoties sauks un sauks
Kā sarkans pavediens?

Jel saki, mīla mūžīgā – kas ir tā?
Jel saki, laime ilgotā – kas ir tā?
Un mūsu dzīve skrejošā – kas ir tā?
Tik sarkans dzintars vien.

Dienas ies, atkal mēs ceļosim laivā,
Saule rietēs, tikai mums lidos kaijas.
Un it viss kā senāk būs atkal maijā,
Laimīgi būsīm abi mēs tur pie Baijo.

Džambulaij, mazā meitene jautrā!
Tevi sauc un atceras vēl jūrnieks staltais.
Džambulaij, vai vēl atceries maiju?
Laimīgi bijām abi mēs tur pie Baijo.

Dzirksošais vīns

Bij vakars vēls, un klejoju pa ielu gaismotu,
Līdz redzu uzrakstu par vīnu, sārtu, dzirkstošu.
Tas bija krodziņš mazs, tur iekšā gāju es.

Tur vīri sēdēja un senu dziesmu dziedāja
Par dzīves grūtībām, ko viņi šodien skatīja,
Tie mani redzēja un sauca dziedāt līdz.

Vīns rūgtākais dod spēku tavai dzīvei,
Vīns skābākais būs dzirkste tavai brīvei,
Vīns saldākais būs sākums taviem sapņiem,
Vīns tik dzirkstošais.

Sapņojums jauks par senām, tālām dzejām,
Ilgas, kad trauks tev līdz katram vējam,
Cerības plauks par laimi nākotnē,
Mans draugs, dārgākais!

Tā dzēru es tur vīnu saldāko un sapņoju
Par zaļiem kalniem, lejām, tālu zemi brīnišķo,
Par dzīvi aizmirstu, kas nedod it neko.

Vai nāksi atpakaļ – tā, liekas, kāda balss man
teiks,
Vai redzi rītu saulaino, kas jaunu dienu sveiks?
Nav dzīvē grūtības, ko nevar pārvarēt.

Vīns rūgtākais dod spēku tavai dzīvei,
Vīns skābākais būs dzirkste tavai brīvei,
Vīns saldākais būs sākums taviem sapņiem,
Vīns tik dzirkstošais.

Vīns dzirkstošais dod prieku tavai dzīvei,
Vīns dzirkstošais liks aizmirst rūpes, raizes,

Džins ar toniku

Manu kaķi sauc Toniks,
Manam sunim vārds ir Džins,
Bet nevis tāpēc, ka man garšo vīns.

Kad vējš iepūš burās,
Pa jūru peld plosts.
Man garšo džins ar toniku
Un nevis vīns.

Tev iepatikās dzēriens,
Un bija tev vēriens,
Bet es gān zinu, kas rītā būs.

No rīta sāp galva,
Tā saņemta balva,
Bet kāda man daļa, ka sāp tā tev.

Džins ar toniku,
Džins ar toniku,
Džins ar toniku.
Lej, lej!
Lej, lej vēl!

Džokonda

Iekrīt nomodā, iekrīt miegā laiks
Kad tavos matos aizplūst
Pulkstens stundas sauc

Un uz pirkstgaliem krēsla staigā vēl
Lēni pazūd stundas svētās
Mati mitri vēl tev

Tikai viens tavs vārds Džokonda
Mani piespiež klusēt
Tev pašai sava gaisma spīd
Tomēr paliksi Džokonda
Tev pašai sava gaisma spīd

Pāri skaties tu savām vajībām
Tavā skatienā redz smaidu
Pāri likteņiem

Sārtas lapas krīt tev pie kājām
Citas lēnāk, citas ātrāk
Bet tu pāri tām

Eglīte

Apkārt tik balts nosnidzis sniegs,
Bēmiņi pie eglītes stāv, acis mirdz prieks.
Atnāciet ciemos - es lūdzu, būšu priecīgs es un kluss,
Atnāciet lūdzu - Jaunais gads jau nāk.

Eglīte smaržo un mirdz,
Actiņās prieks, satraukta sirds,
Actiņās prieks, satraukta sirds,
Eglīte mirdz.

Atļaujiet man pateikties Jums,
Dziesmiņa skan priecīgi man, priecīgi mums.
Pasaule smaida, es zinu - es Jūs mīlu - tas ir viss.
Atnāciet lūdzu - Jaunais gads jau klāt.

Eiropa mūs nesapratīs

Mans vec vec vec vec vec vec vec vec vec vectēvs
Rakstīja vēstules, krāva tās čupā.
Nebrauca uz Vāciju, nebrauca uz Dāniju,
Nebija tam draugos ne ungārs ne īrs.
Lai ko viņš teica, runāja, vienmēr beigās piebilda -
Eiropa mūs nesapratīs.

Eiropa mūs nesapratīs, Eiropa mūs nepazīs.
Eiropa mūs nesapratīs, Eiropa mūs nepazīs.

Es maz maz maz maz maz maz maz maz maz mazdēls,
Es rakstu dziesmas un krauju tās čupā.
Nebraucu uz Vāciju, nebraucu uz Dāniju,
Nav man draugos ne ungārs, ne īrs.
Lai ko es dziedu, runāju, vienmēr beigās piebilstu -
Eiropa mūs nesapratīs.

Elpo

Es kalpoju par kalpu sev,
Man algas nav un nevajag
Man algas nav un nevajag.
To varētu es arī Tev.

Tik nojaust likt man nesanāk.
Ar reizi vien man nepietiek,
Ar reizi vien man nepietiek,
Ar divām vienmēr ir par daudz.

Velc krustu, kur ir jāpaliek,
Velc krustu, kur ir jāpaliek,
Pat tad, ja nejūti, kāpēc.

Elpo dienu, elpo sauli,
Pārdarīto izelpo.
Mēs joprojām esam jauni,
Atsacīties neprotot.

Man nav ne jausmas, kāpēc tā,
Es vienkārši tev uzticos,
Es vienkārši tev uzticos.
Varbūt var arī savādāk.

Bet es tai visā neklausos.
Es jūtu tā kā tagad ir,
Es jūtu tā kā tagad ir.
Ir labi tā, es zinu to.

Kaut lapas šad tad jāpāršķir,
Kaut lapas šad tad jāpāršķir,
No acīm Tev to nolasot.

Elpo dienu, elpo sauli,
Pārdarīto izelpo.
Mēs joprojām esam jauni,
Atsacīties neprotot.

Man nav ne jausmas, kāpēc tā,
Es vienkārši tev uzticos,
Es vienkārši tev uzticos.
Varbūt var arī savādāk.

Bet es tai visā neklausos.
Es jūtu tā kā tagad ir,
Es jūtu tā kā tagad ir.
Ir labi tā, es zinu to.

Kaut lapas šad tad jāpāršķir,
Kaut lapas šad tad jāpāršķir,
No acīm Tev to nolasot.

Es esmu mazliet don kihots

Es esmu mazliet donkihots, par lepru sev,
lai atzītos

Ar ceļu nepietiek, lai zinātu kur iet.
Un vienmēr kādam kaut kur sāp
Un mājās kāds var nepārnākt tāpat

Es esmu mazliet donžuāns, uz pieres
rakstīts "pašapmāns"
Man būs ko nožēlot, jo sirds var nepiedot.
Un ķeriet zvaigznes pirms tās kāds
Ar varu sabērs kabatās tik daudz

Mēs varam paslēpties tur,
Lai vējš mūs tur uz savām rokām
Varbūt mums lemts būt tur

Es esmu mazliet apmānīts, no ziemas
miega iztramdīts
Kā lācis nesaprot kapēc mums jāpierod
Pie tā ka vienmēr kaut kur kāds
Par spīti zinās pareizāk kā būt

Es esmu mazliet paslēpies aiz sirds, man
bail ir atklāties
Tu saki nebrīnies, ja bailes nepāriet
Bet kā lai zin, vai debesīs būs vieta man
Pat tad ja līs un līs

Mēs varam paslēpties tur,
Lai vējš mūs tur uz savām rokām
Varbūt mums lemts būt tur

Bailes, ka rīts paņems mūs līdz
Pārlietu tīrs, nakts vairs mūs nepazīs

Mēs varam paslēpties tur,
Lai vējš mūs tur uz savām rokām
Varbūt mums lemts būt tur

Es katru sestdien's vakaru

Es katru sestdien's vakaru arvien, arvien
Pie Trīnes gāju klētiņā arvien, arvien.

Bet reiz pie durvīm piegāju arvien, arvien
Un iekšā troksni dzirdēju arvien, arvien.

Tur Ješka iekšā sēdēja arvien, arvien
Un manu Trīni bučoja arvien, arvien.

Ak, Trīnīt, manu sirdspukīt arvien, arvien,
Tu solījies reiz mana būt arvien, arvien.

Bet nu tu mani pievīli arvien, arvien,
Un Ješkam sirdi atdevi arvien, arvien.

Es došos prom uz austrumiem arvien, arvien,
Tu mūžam manis neredzēs' arvien, arvien.

Tur sitīsim tos utainos arvien, arvien,
Pēc tam tos zili pelēkos arvien, arvien.

Lai latvju zobens nesarūs nekad, nekad,
Lai latvju saule nenoriet nekad, nekad!

Es redzēju sapnī

Es redzēju sapnī, kā Zālamans
Liek roku uz pleca mām:
Savs laiks tev vēl jāizkaļ, pasteidzies,
Jo neesi tu jauns un skaists.

O, vareni, vareni, Zālamān,
Šie vārdi kā sudrabs skan.
Un es no tiem izkalšu pakavus
Savam jaunības kumeļam.

Kaut arī tu teici, nav laika vairs daudz,
Man nav ko nožēlot, Zālamān,
Par mani lai draugiem atmiņas zūd,
Ka tik tas kumeļš nepaklūp.

Lai tik tas melnis ar trakajām krēpēm
Pēc manis vēl dzirkstīt šķīļ.
Un kad no dzelziem viņš būs reiz brīvs,
Būšu atkal es dzīvs.

Es šodien jūku prātā

Es Tavu ceļu eju,
Kaut zinu, ka tas ved
Tikai uz bezizeju.

Es Tavu jūru peldu -
Ja vien es tā varētu,
To sausu smeltu.

Es šodien jūku prātā,
Es rītu būšu brīvs,
Nav vērts, ja tikai tāpat,
Par velti zvaigznes krīt.
Nav vērts, ja tikai tāpat,
Par velti zvaigznes krīt.

Es Tavu sauli baudu,
Kaut pietiek tikai tad,
Kad liesmoju un raudu.

Es Tavos sapņos skrienu,
Kaut savējos nekad
Es nelaistu nevienu.

Es vēlētos par pogu blūzē kļūt

Kad es sestdien gāju krekļus iepirkties,
Tekstilpārdevēja bija skaistule paties.
Tērpusies tā tiešām pēc modes jaunākās
Un viņas blūzē krāšņā bija pogas zeltainas.
Es skatījos un prātoju,
Tad sadūšojos, teicu to, ko domāju:

Es vēlētos par pogu blūzē kļūt
Un tavai sirsniņai tik vienmēr tuvu,
tuvu būt,
Un naktī kaut tā novilkta,
Es priecāšos, jo būšu tavā istabā.

Vakarā tai pašā kopā staigājām
Parkā abi divi un rokas turējām,
Bija jauki, tikai traucēja mazliet,
Ka visas blūzes pogas bija aizpogātas ciet.
Es skatījos un prātoju,
Tad atkārtāju savu veco humoru.

Ai, Anna, mīļā Anna,
Gribu jautāt tev tikai vienu pašu liet'.
Ak, Anna, mīļā Anna,
Vai tad tiešām visām pogām jābūt ciet

Es zinu, visi mani nievā

Es zinu - visi mani nievā,
Es zinu - visi mani nīst.
Lai mani nīst, lai mani nievā,
Vienalga man, vienalga man.

Pār kapiem laižas melnas vārnas
Un žēli ķerc: Nav vērts, nav vērts!
-Es atspiežos uz kapa malas
Un saucu līdz: Nav vērts, nav vērts.

Kā vēja dzīti mākonīši
Tā manas domas tālu kļīst.
Pēc kaut kā cēla, nezināma
Sirds ilgojas, sirds ilgojas.

Lai novīst visas manas rozes,
Lai izgaist visas cerības.
Es varu raudāt, varu atkal smieties,
Vienalga man, vienalga man.

Es zinu, ka mēs kādreiz satiksimies

Es zinu ka mēs kādreiz satiksimies
Tik jautājums ir, kad tas būs un kur
Par spīti tam, ka nelabvēlīgs liktenis
Mūs katru savā pasaules malā tur

Vai satiksimies kādā ielas stūrī
Kuram daudzreiz būs jau mainīts nosaukums
Vai uz mīlētāju nosēdēta sola
Kuram blakus Vērmanparkā lauvas skumst

Kā rietumvēji, kas krastā pūš
Aiz kāpām aizķēries mums mūžs
Zem priežu zariem, kur virši zied
Vējš vienmēr veco šūplā dziesmu dzied

Kad lidlaukā tu smaidot nāksi pretī
Tev rokās ziedēs desmit vasaras
Tad grūti atšķirt būs, kas mirdzēs spožāk
Vai tā rasa ziedos būs vai asaras

Vēlāk roku rokā staigāsim pa ielām
Mums kā ēnas gadu simti līdzī ies
Kamēr saule vien virs Rīgas torņiem spīdēs
Mūsu mīlestība nekād nebeigsies

Gan jau

Jau pieneņo pļavas un ceriņo pagalmi,
Jasmīni smaržoties sāk,
Vienmēr šai laikā, kad ezero debesis,
Domās bijušais nāk.
Atceros, kā bija toreiz, kad iebridām
Abi naktsvijolēs mēs,
Kur miglas spilvenu pagalvī likām,
To aizmirst vairs nespēju es.

Gan jau kaut kur reiz tiksimiem mēs,
Dienā vai pusnaktī,
Naktī vai mijkrēsli,
Tas varbūt nejauši būs.
Pērkonu tīrumos,
Mākoņu klajumos,
Mūžīgi ziedošajos,
Tas viss gan jau sagaida mūs.

Vasaras naktīs, kad sirds sauc pēc laimes,
To ceriņos meklē. Nav vērts!
Šķiet, ka tu esi kaut kur un tepatās
Tik saulains kā gundegas zieds.
Noplūkt to negribu, lai paliek ilgāk,
Varbūt zieds šis pretī tev ies,
Un nosarcis iegulsies tavējās plaukstās
Jo kvēlāk vēl ilgošos es.

Gandrīz tautasdziesma

Melna čūska vidū jūras samaj manu zelta tiltu.
Un uz katra betonmūra uzber sauju velna miltu.

Peronmalā malku cirtu, sliežu starpā kūru sārtu,
div' vilcieni gaisā skrēja, pārbraukdami manu vārtu.

Krauklīt's sēž stabiņā,
Pašā staba galiņā.
Kādu dziesmu koklē viņš?
Kādu, kādu, kādu, kādu,
Kādu dziesmu koklē viņš?

Kas meitiņu baltu dara, ja ne krāna ūdentiņš?
Kas meitiņu baltu dara, ja ne krāna ūdentiņš?

Gāju vakarā uz māju

Gāju vakarā uz māju,
Sadauzīju kāju
Vai kā kāja sāp.
Un tad nedaudz padomāju,
Pielaboju stāju
Sāku kokā kāpt

Ak cik zaļas lapas kokam,
Zaru tvēru rokām
Nokritu no tā.
Visām mājām sienas šķības,
Aizskrien manas čības
Zole paliek klāt.

Pastnieks viltus dzeltenais
Viltīgais un riebīgais
Vienmēr ilgi gaidītais
Pastnieks viltus dzeltenais
Un ja nav cilvēks paēdis
Tad ir cilvēks saslimis
Un tad tikai Jaunais Vilnis
Viņu izārstēs

Tas viss saprotams ir lēni,
Meitenes un zēni
Nesaprata to
To ka ledusskapī vīli
Glabā krokodīli
Viņi neslinko

Atstāju es vaļā būdu
Par šo lielo kļūdu
Jāmaksā man sods
Jaunā Viļņa mušu barā
Palikšu es tikai
Jaunā Viļņa ods

Grēcinieku dziesma

Draugs, kad šitā sūrā bēdu dzīve beigsies,
Šķērsvītrotais muskul's krūtīs apstāsies,
Viļņi Daugavā mūs vēsi apņemt steigsies
Un pie lielā sama dzelmē aiznesīs.

Zuši, Doles nēgi baros apkārt klejos
Un pie kāju pēdām brīžam kutinās,
Zvejnieki ar ķekšiem tad mūs ārā zvejos
Un uz morgu vedīs bērnu ratiņos.

Ārsts mums vēderus ar nažiem pušu šķērēs
Un par mūsu nāvi aktu sastādīs,
Un kā visu lielo grēcinieku bērēs
As'ru vietā tikai vīns un šņabis līs.

Bet mēs visi pēc tam dosimies uz augšu,
Kur ir debesis kā vecas teikas melš.
Svētam Pēterim pa gabalu tad sauksim:
"Hei! Vecais, parādi, uz elli kur ved ceļš".

Un kad nonāksim tais Belcebula cellēs,
Jāpiepilda senčiem dots solījums:
Revolūcija mums jāiztaisa ellē,
Moku katlos jālej vīns un saldaiss rums.

Pašu Belcebul' par oberu mēs celsim
Mazos velnēnus par viņa ķelneriem,
Un tad visu nakti dziedāsim un dzersim,
Tā kā klājas īstiem latvju studentiem.

Griezīte

Meitene mana grieze griezīte
Gūstīja, veda, sauca papardēs
Sapina mani priecīgs apinis, ai apinis
Ar griezi ar griezīti.

Meitene mana grieze griezīte
Meitenēm citām pogas izgrieza
Sapinās soļi vienā vītenī, ai vītenī
Ar griezi ar griezīti.

Meitene mana grieze griezīte
Pateica man ka dzirkles nesarūs
Mūžīgi laikam tādēļ dzīvošu, ai dzīvošu
Ar griezi ar griezīti.

Genoveva

Mežmalā reiz ēda avenes
Genoveva savā nodabā.
Ziedēja un gaviļēja gaiss,
Klusu sevī smējās nelabais.

Ieklausies, Genoveva,
Es gribu būt tavš nelabais!
Nelabais, labu labais,
Tāds, kuru žēl ir projām laist.

Genoveva, Genoveva,
Smej nelabais pie sevis.
Genoveva, Genoveva,
Reiz nelabais raus tevi,
Nelabi labais.

Nelabais, kā nolemts liktenim,
Genovevai lēni zagās klāt,
Trīcēja un uzliesmoja sirds,
Un tā sirds nu abiem acīs mirdz.

Ieklausies

Genoveva

Aizgāja pār kalnu saulīte
Genoveva projām negāja.
Nelabais caur sirdi gāja tai,
Genoveva, mīļā nelabā.

Paskaties, Genoveva,
Vai esmu es slikts nelabais?!
Padodies, Genoveva,
Es esmu tāds kā elle skaists.

Genoveva

Iedzer, brāli!

Iedzer, brāli! Ātrām kājām
Mūža dienas projām skrien,
Nāve sauc uz tumšām mājām,
Iedzer, kamēr kapā lien.

Iedzer, brāli! Laiki grūti
Dzīves ērkšķi nikni dur.
Iedzer! Mazāk sāpes jūti,
Jaunu dzīvi alus bur.

Iedzer, brāli! Nodzer prātu -
Prāts tik bēdu kaudzes ceļ.
Muļķis tikai domas krātu,
Gudrais ellē viņas veļ.

I love you

Lai apstātos man vajag Ķīnas mūri,
Vai vismaz stingru dūri uz sarkankoka galda,
Jo manas iekaisušās domas
Ir otrā plāna lomas ne pārāk labā izrādē:

I love you! Do you love me too?
I love you! Do you love me too?
I love you! Do you love me too?

Bet iespējams man vajag tikai vienu,
To žilbinoši balto sienu tiem zināmajiem vārdiem
Ko ieskrāpēt ar sirdsapziņas iesmu,
Ar sirdsapziņas iesmu, kā svešvalodā dziesmu:

Ievai

Tikai nedaudz man ļauts
Tevi levas vārdā saukt

Pamostos vēl nav rīts
Kaut kas traucē manu miegu
Vajā logs, ievas zied - jūtu Tevi
Laiks tāds pats, bet jau cits
Augums nevar aizmirst glāstus
Un par tiem es tagad stāstu savai sirdij

Tikai nedaudz man ļauts
Tevi levas vārdā saukt
Līdz uzzied un novīst un aizklīst
Paņems vējš izkaisīs
Kā es atpazīšu tevi
Es lūdzu vēl uzziedi manī

Nepielūdzams ir rīts
Diena atņem tumsai skūpstu
Bet vēl smaržo ievas zieds – esmu Tevī
Zvaigznēm acis krīt ciet
Lakstīgala aiziet dusēt
Kā lai iemācos par notikušo klusēt

Īssavienojums

Cik dīvainas ir tās paralēles
Kas ved mūs pa takām kalnā
Kad tu mani trīsreiz piekrāpsi
Es pazudīšu ar salnām

Tad stāvēšu dzelzsceļa malā
Turp atpakaļ vilcienus vērot
Rītdiena nekad nepienāks
Džeimsam nav par ko sērot

Ja piepildītos, kau piecas domas no simts
Tad tā pirmā par tevi, otrā par mums
Trešā, ceturtā, piektā vien atkārtojums
Tālāk skaitīt nav vērts, vien apmaldīties
Lai tie zina ka mums - Īssavienojums

Jau stundu kā benzīns beidzies
Un kāpēc man būtu kur steigties
Ja nav nekā kam iesākties
Nekas arī nevar beigties

Un atmetot spītīgās domas
Un īpašumtiesības projām
Es sapņaini skatos debesīs
Vai tiešām reiz jāaiziet bojā?

Jau trešo gadu desmitu

Jau trešo gadu desmitu laika dzirnas maļ,
Māte savus dēlus vēl gaida atpakaļ.

Bet velti gaida vecāko, to aiz Jeņisejas,
Bads un aukstums viņu tur sen jau nobendēja.

Vidējais dēls mīlēja savu zemi tā,
Nevarēja aiziet prom no dzimtā pagasta.

Vēl pēc gada gadus trīs vajāts viņš, bet dzīvs,
Un, kad viņu ielencā, viņš nepadevās dzīvs.

Par jaunāko tik zināms vien, ka viņš Austrālijā,
Kaut kur dziļi tūksnesī tagad zeltu sijā.

Kaut svelme neizturama tā kā velna rijā,
Bet mūsējos tas nebaida, tie tik zeltu sijā.

Dažs krīt kā briedis Kurzemē, cits saļimst Sibīrijā,
Bet mums kaut kā ir laimējies - mēs varam zeltu sijāt.

Jau trešo gadu desmitu laika dzirnas maļ,
Māte savus dēlus vēl gaida atpakaļ.

Kā senā dziesmā

Nāk rudentiņš kā tanī senā dziesmā,
Nāk ziema un grib ņemti bāleliņš,
Grib bāleliņš sev līgaviņu ņemti,
Bet nezina, ka šorīt jau viņa paņemta.
Lūk, vēji nes kļavlapas nosarkušās,
Caur Rīgu nes projām un skūpstā nost.

Noskūpstītas lapas no rīta šai rudenī.
Ko nu būs ņemti šo rudentiņu, šo rudentiņ?
Jāņem būs sūrā uguns ko kūra šai rudenī,
Sudrabs ko lēja, zīlējot vējā, ik rudentiņ.

Būs jāzīlē kā tanī senā dziesmā
Tā nākotne, kas nezināma nāk.
Būs jāiekur tā Rīgas uguns rudā
Šai rudenī, kurš nu tev atkal zīlēt.
Jo vēji nes kļavlapas nosarkušās
Caur Rīgu nes projām un skūpstā nost.

Kad mēness jūrā krīt

Trīsreiz spers zibens šonakt,
Pārbīsies, noslēpsies rīts.
Prom arvien tālāk un tālāk
Tavu mulsumu vējš aiznesīs.

Vai Tu zini mana mīļā
Kāpēc vienmēr jābūt tā?
Kad krīt mēness jūrā dziļā
Man par Tevi jādomā!

Iztrenkās miegainās ēnas.
Zvaigznes kamolā savērs un drīz
Tavu kautrību, lēnību manu
Kvēlā neprātā pārvērtīs!

Un kad jautāsi: "Kur ir tie vārdi,
Tā mīkla, ko solījies teikt?",
Vējš aiznesīs debesīm pāri
Manu skumjo un mokošo: "Hei!"

Kad man vairs nebūs 16

Kad lietūs līst un logā lāses mētā,
Es zinu to, ka nāksi tu,
Un tavu acu skatiens, mīlas pilnais,
Uz brīdi aizmirstībā sauks.

Bet vai tu atnāksi,
Kad man vairs nebūs 16,
Bet vai tu mīlēsi,
Kad man vairs nebūs 16,
Kad man vairs nebūs 16 ?

Tu teici man, ka mīli mani karsti,
Es skūpstot atbildēju tev,
Un līdz pat rīta gaismai logā austot,
Mēs guvām baudījumu sev.

Kad nekas nav palicis tevī

Pa septiņiem vārtiem var ienākt,
Var ienākt cilvēkā prieks.
Kas zin, varbūt brīdis tāds pienāks,
Kad tavs prieks būs tev ienaidnieks.

Kad nekas nav palicis tevī,
Tad paliks vairs tikai prieks.
Tas prieks, kas dzimst pats no sevis,
Tas prieks, kas tavs ienaidnieks.

Tu tam netici, grūti tev saprast,
Ka reizēm var būt arī tā.
Kad ar sevi tik ļoti ir aprasts,
Ka tu smejiēs no itin nekā.

Kad tu esi ne nabags, ne bagāts,
Un nezini – laimīgs vai nē.
Tad tu smejiēs, jo tā laikam labāk
Nekā vaimanāt nelaimē.

Kādā lietainā dienā

Kādā lietainā dienā tevi satiku es,
Kādā lietainā dienā bijām laimīgi mēs.

Neviens negrib tam ticēt, ka tā varētu būt,
Ka šai lietainā dienā varam laimīgi būt.

Pēkšņi nogranda pērkons, lapās iešalca vējš,
Projām aiztrauca vārdi, kurus sacīji man.

Mūsu mīla bij īsa, grūti ticēt bij tai,
Ka šos vārdus par mīlu tu reiz sacīji man.

Kafij' pupiņas

Slīcināt bēdas pie kafijas tases
Nebija pieņemts līdz šim
Tagad pat puikas no ceturtais klases
Sastikē tasi pa trim,
Sastikē tasi pa trim.

Visi to tik vien prasa
Visi liels vai mazs
Pupiņ, pupiņ, pupiņ prasa
Kafij' pupiņas

Meitene daiļa, ko jauneklīs vīla
Puisis kam arī kas zagts
Pieprasa kafiju karstu kā mīla
Melnu kā Āfrikas nakts,
Melnu kā Āfrikas nakts.

Kaija

Nometas uz mana balkona margām
Kaija no jūras un projām skrien
Tā tu atnāci mani sargāt
Projām aizgāji kā arvien

Bet kad tu atkal atpakaļ nāksi
Redzēsi jūrmalu kailu un sēru
Un tu dvēseli meklēt sāksi
Kuru vēl vakar tev vajā vēru es

Bet tā kaija virs jūras lido
Dvēsele nosala, kad biju viens
Tumšo tumšo ūdeņu vidū
Vientuļas zelta ugunis degs

Kā lai tieku tev klāt

Es tevi satiku uz mūsu pašu ielas,
Tu redzēji, cik manas acis lielas
Un sapratām, kaut abi klusējām,
Ka satikšanās mums jānorunā.

Es tevi ielūdzu uz tasi smalkas tējas,
Es cerēju, ka tieši to tu vēlies,
Tu brīnījies, vai tiešām nezinot,
Ka tēja tev vairs negaršojot.

Kā lai, kā lai tieku tev klāt
Ja tu par mani pat vispār nedomā
Kā lai, kā lai tieku tev klāt
Ja tu par mani pat nedomā.

Es tevi gribēju tad lūgt uz glāzi vīna
Tu sajustu, cik patiesi un brīvi
Mēs varētu iet kopā peldēties
Un tad mēnesnīcā sauloties.

To visu gribēji, bet man to noklusēji,
Tu atteicies no tā, ko piedāvāju
es nezinu, kā tevi kārdināt,
man spēki zūd un klāt vairs nepienāk

Kamēr tu biji projām

Kamēr tu biji projām,
Kamēr tu biji miegā,
Ierakstīju es, ierakstīju es
Tavu vārdu sniegā.

Vieglā, mirdzošā, zilā,
Ne zaļā no egļu ēnām.
Tā viņš tur paliks, kamēr
Vējš to aizvējos lēnām,
Vai arī briedis ar kāju,
Mizu meklējot izkasīs,
Vai kāda mežacūka,
Tiksmaina cūka izlasīs.

Piedziedājums

Pamodusies tu teici –
Savādi, bet pa miegam
Man likās, ka manu vārdu
Kāds ierakstījis ir sniegā –
Ieslēdzu radio. Diktora balsī
Līgoja prieks.
Šonakt, jau šonakt gaidāms,
Gaidāms pirmais sniegš.

Piedziedājums

Kamēr vēl dreb mana roka

Kamēr vēl dreb mana roka,
Kamēr dreb rokas ēna
Paliec, joprojām paliec
Mulstoša, karsta un lēna

Kamēr vēl esmu pie prāta
Paliec tu manā prātā
Paliec, joprojām paliec
Balta un pasargāta

Kandida

Kaut kur, kaut kad bija meitene man jauka,
Zelta mati, acis spulgākās,
Vasaras tveicē, ziedu klātā laukā,
Pavadījām dienas brīnumskaistākās.

O-o, Kandida, kad būsim atkal mēs
kopā,
Dosimies prom roku rokā,
Dzīve lai straujāk trauc.
O-o, Kandida, sveicienus tālumi raida,
Saulainas dienas mūs gaida
Zvaigžņotās naktis mūs sauc.

Kaut kur, kaut kad bija jāšķiras mums
abiem,
Palika tik saldās atmiņas.
Tikties ar viņu lūdzu gariem labiem,
Cerības man sirdī vēl nav gaisušas.

Kā pa miglu

Es tiešām nezinu kā jums pa dzīvi iet
Bet man ar šo lietu, kaut kas nekārtībā šķiet.
Vai laime smaidīs, vai pa ceļu kaķis skries
Es nekad nezinu kas tālāk notiksies

Kā pa miglu mana dzīve iet,
Kā pa miglu, kas nekad nepāriet
Kā pa miglu, vai tā nav kauna liet
Kā pa miglu, miglu, miglu mana dzīve iet.

No rīta prasu sievai, kas būs vakariņās mums,
Vai cūka, aita, vista, vai kāds cits radījums
Tā krata galvu nikni, lamā tu vecais sams
Tik tālu plānot nākotnē nav iespējams

Kad darbā prasu bosam, kad būs algas pielikums
Tas izliekas ka nedzirdams ir mans jautājums
Kad atkārtoju skaļāk cik vien es to spēj
Pa logu skatās viņš un saka: O, very nice day.

Kad automašīna man vairs negrib skriet
Tad sametu es stūri uz benzīna viet'
Es prasu mehāniķim, kas vainas vāgītim
Tas rokas plāta, norūc, ka mistērija šim

Kad vienreiz saņēmu es visu savu dūš
Pie zīlnieces es gāju, taujāt kāds būs mūžs
Tā kārtis lika kristālbumbā skatījās
Un rezultātā līdzjūtīgi noūtās.

Koka klucis Konstantīns

Viņš neder it ne kam
Oi papairuram
Tas ir vecais labais
Koka Klucis Konstantīns
Viņš neder it ne kam
Oi papairuram
Tas ir vecais labais
Koka Klucis Konstantīns

Cilvēks mēbele, cilvēks mēbele,
Uz ielas, zem tilta un preču stacijā.
Cilvēks mēbele, cilvēks mēbele,
Uz ielas, zem tilta un preču stacijā.

Liliputi guļ ar muti uz augšu (4 x)

Karbunkuls

Lai slava varonkāvam
Un Sidrabēlas silam,
Bet augstākā no slavām
Lai karbunkulim zilam
Spīd katram kaut kas krūtīs,
Bet nevar spīdēt būrī.
Es izbiju no būra
Ar zilo karbunkuli.

Ai, zilais karbunkuli,
Tur, debesīs aiz rūtīm!
Es mūžu nodzīvošu
Ar karbunkuli krūtīs.

Savs karbunkulis katram
Ir dzīvē nepieciešams.
Dēļ viņa zilās gaismas
Mēs dzīvojam un ciešam.
Pat dzejnieki tā dzejo,
Tad kāpēc ceļam būri?
Ir ceļiniekam, spīdot
Piespiežas karbunkulis.

Kad tik kas nenotiek

Trīs vecenītes sēdēja
Uz parka soliņa
Un savā starpā runāja,
Kā aiziet dzīvīte.

Teic 70 - gadīgā:
Hei, māsiņ, paskaties,
Man pašas īstie mati vēl
Ir saglabājušies.

Tpu, tpu, tpu, tpu, tpu, tpu, tpu, tpu
Kad tik kas nenotiek!

Teic 80 - gadīgā:
Hei, māsiņ, paskaties,
Man pašas īstie zobi vēl
Ir saglabājušies.

Teic 90 - gadīgā:
Nu ko jūs, māsas, lielāties!
Man meitas nevainība vēl
Ir saglabājusies.

Koki

Šī brīnišķīgā zāgu skaidu smarža
Tā palīdzēs mums visiem izdzīvot
un apziņa, ka ir vēl kaut kur koki,
Jā, koki palīdzēs mums izdzīvot

Labrīt koki, kā es visus mīlu
Labrīt koki, bez jums es nevaru
Man katru rītu vajag
Redzēt divus kokus
Bez diviem kokiem
Pat tramvajs nekustās

Kusties tu, kustos es
Kustās visās papardēs
Tik tramvaji pēc pusnakts nekustās

Šī atbaidošā benzīntvana smaka
Tā neatļauj mums jūrā peldēties
Bet apziņa, ka ir vēl kaut kur koki
Jā koki palīdzēs mums priecāties

Krodziņā mazā

Pār ciemata jumtiem jau nolaižas krēsla,
Zin bērni - laiks mājup nu iet.
Un bodnieka sieva vēl noslauka ietvi,
Pats slēģus viņš aiztaisa ciet.
Kaut darbdiena garām, un cilvēks ir guris,
Vēl nedodas mājās dažs labs,
Bet pa ceļam iegriežas krodziņā mazā,
Kur līksmi viņš sagaidīts taps.

Uz ielas stūra tai krodziņā mazā,
Tur dzīve vērta ikvienam vēl šķiet.
Uz ielas stūra tai krodziņā mazā,
Tur vari laimi no kausa sev liet.

Pie sienām sprautas ir fotogrāfijas
Un pastkaršu sveicieni tur.
Pustumsā balsis ar smiekliem mijas
Un stāsta, kā gājis kam kur.
Viens paceļ glāzi, vēl sekmes otram,
Otrs vēro trumpas kā sit.
Mūzikā automātā atskan dziesma,
Un stundas kā minūtes rit.

Kurpniekzeļļi

Kad mēs jauni puiši bijām mūsu dzimtenē,
Strādājām kā kurpniekzeļļi maskav's forštatē.
Darbnīcai bij' pagrablogi, priekšā redeles,
Garām ejot labi varēj' redzēt meitenes.

Izbērām uz trotuāra piķa gabalus,
Tā lai garām ejot, pielipina papēžus,
Skuķi logu priekšā nu ar piķi mocījās
Tīrot to no papēžiem tās forši locījās.

Jo tur bij' slaidas kājas, garas kājas
Īsos bruncīšos,
Tur bij' kājas mazām spalviņām
Un augstos papēžos,
Ja pa starpai kāda gadījās
Kā nocirsts telefonstabs,
Visā visumā uz augšu paskats
Vienmēr bija labs.

Tā pie loga vienos priekos dienas pavadīj,
Štrunts par to, ka meistars mani bieži
"sabraņij",
Pēkšņi vienā dienā sastingu kā triekas sist
Trotuāra piķi iegāzies bij' policists.

Nu ar dievu slaidās kājas, visi īsie bruncīši,
Nu ar dievu kājas spalviņām un augstie
papēži.
Tiesnesis bij' niknā omā, advokāts mums nebij'
labs,
Sods ko piesprieda mūs ķēra tā kā
pārbrauktuves stabs.

Sešus mēnešus mēs "čokā" sēdēt dabūjām,
Cietumsargiem pazoles mēs abi labojām,
Tomēr skaidri zinājām, ka ārā izklūsim,
Darbu kurpniekpgrabā mēs tūlīņ meklēsim.

Piedziedājums

Kur tavi smieklī, kur tavas asaras?
Pāri no visa nav palicis vairs nekas.
Pirkstos kūp cigarete, glāzē mirdz sarkanvīns,
Izkūst tie tavi sapņi kā parafīns.

Skaties pār telpu lēni kā dūmi krīt,
Nezini vēl kam mosties uz pleca rīt.
Sēdi pie tukša galda - gaidi, kurš pienāks klāt,
Bet varēja būt arī viss kādreiz savādāk...

Tavās acīs dziestot kvēl kurtizāņu ugunskurs
Un tev sevis mazliet žēl,
Ka šīs liesmas vairs nevienu nenoburs.

Vīst visi ziedi - vītīsi tu tiem līdz.
Pienāk reiz brīdis, kad parafīns vairs nepalīdz.
Citai būs tavā vietā glāzē liets sarkanvīns,
Salkani dvesmos kūstošais parafīns.

Kurzeme

Gudra kā jūra visa Kurzeme dun,
Vēji skrien pāri zelta papardēm un
Nīcā un Bārtā brunči sarkani plīv,
Kuršu pavards uguns krāsā dzīvs.

Aiziet pār jūru balti puteņi un
Dobji kā bangas visa Dundaga dun.
Rojā un Kolkā asi kadiķi zied,
Liepu ēnā vecie kurši dzied.

Kurzemē kūru uguns spīd,
Mūži kā saule riet, zvaigznes kā mūži krīt
Kurzemē.
Kurzemē bites dzēliens salds,
Meži kā jūra dūc, jūra kā meži tur šalc.

Uguns, kas dzīva, cauri puteņiem iet,
Karsta kā puķe baltai pasaulei zied.
Balsi pie balss lai šodien pieliekam un
Klausies - vecā jūra atkal dun!

Jauniem lai acīs mūžam pavarda guns,
Rokās lai mūžam kalves āmuri dun!
Bāliņš ar baltām rokām likteni kals,
Pāri jūrai skanēs viņa balss.

Skaista mana Kurzeme,
Bet šauras kalpa zemes,
Iesim zēni pasaulē,
Kur mums labāk klājas.

Paliec sveika zemīte,
Neraud gauži Līne,
Tā kā zvaigznes dālderī
Atmirdz Viskonsīnā.

Beidzot dižo dālderī
Pelnīs muižas kalpi,
Tur kur baltos vīrus vēl
Indiāņi skalpē.

Viskonsīnā egles aug,
Kas pārspēj katru stāstu,
Bet kur lai tādus vīrus ņem,
Kas šīs egles gāztu.

Tādi vīri atradās -
Tie bij kurzemnieki,
Likās mūžam nebeigsies
Tirgotāju prieki.

Zāģi dzied un cirvji dej,
Gāžas sirmie koki,
Dālderī kā ogles deg
Kurzemnieku rokās.

Sestdienās pēc labas pirts
Vīri steidz uz krogu,
Ak, kā miestīņš garšo nu -
Tā kā lāčiem ogas.

Krogus tā kā bungas dun,
Kad dzied kurzemnieki,
Visu alu nopirkt var,
Nevar nopirkt prieku.

Nez kas notiek Kurzemē,
Nez ko dara Līne,
Vīri savu jaunību
Atstāj Viskonsīnā.

Pūt, vējiņi - nāk un spīd,
Raudam mēs vai smejam,
Ar šo dziesmu piedzimām,
Ar viņu kopā ejam.

Pūt, vējiņi - darbā skan,
Skan, kad kopā dzeram,
Kādreiz pārbraukt Kurzemē,
Mēs visi tomēr ceram.

Kiršu lietus

Kaut kur tālu, tātāl vēl ķiršu lietus līst
Tas nevar būt, nevar būt nekad, nekad
Kaut kur tālu tātāl vēl kāda dziesma klīst
Tas nevar būt, nevar būt nekad

Pār ievu baltajām kupenām
Smeldz kāda sāpe par vasarām tām
Smeldz kāda sāpe par vasarām tām
Tā kā sapnis, tā kā atbalss

Lakstīgala

Kur Gauja apmet loku un lokās līkumos,
Tur pašā upes krastā es sēžu vakaros.

Un noraugos pa straumei, kas ātri projām
skrien,
Un vienkārši tāpatās sirds mana dzied
arvien

Kā lakstīgala sirds mana dzied
Ik vakarus, kad saulīte riet,
Ik vakarus, kad saulīte riet,
Kā lakstīgala sirds mana dzied,
Kā lakstīgala sirds mana dzied,
Kā lakstīgala sirds mana dzied.

Es dzirdu putnu balsis, tā sēžot upmalā,
Un dungojot par dzīvi pati savā nodabā.

Un ko man vairāk vajag, vien upi, kurā plūst
Un sirdī, pilnu laimes, kas nekad neizzūd.

Piedziedājums

Un atkal klāt ir vakars un viss ir savādāk,
Jo blakus man ir Tava sirds, kas arī dziedāt
māk.

Ko vēl es varu gribēt, ko vairāk vēlēties?
Ak, likteni, mans labais, tev gribu pateikties!

Labradors

No skumjām aizsala logi,
Par krusu pārvērtās vējš,
Pat karstākās pirtis un krogi
Šīs krustceles neizkausēs...
No asarām piebrieda durvis,
Nav nozīmes aizbultēt ciet,
Tās neatvērtu pat burvis,
Kaut būtu iemīlējies...

Bet viņš kā labradors skrēja pa sniegu,
Tik pārlietu baltu un liegu,
Lai zem lavīnām meklētu viņu –
Savas mīļotās sirdsapziņu...

No dusmām aizdegās zārdi
Ar sausiem solījumiem,
Bet steigā izteiktie vārdi
Nu kļuva par karavīriem.
No naida sadrupa sienas
Apslāpētām emocijām,
Un visas parastās dienas t
Ad tapa par labākajām...

Lācītis

Tu man ļoti nepatīc - varens, liels un cildīgs.
Kaut tu būtu lācītis, zāgu skaidām pildīts!
Tad es teiktu: Pinkainīt, pietiek vienam dvašot,
Vīlīti es atrastu, kur tā vājāk sašūts.

Caurumiņu izurbtu un no prieka mirtu,
Ja no tava puncīša zāgu skaidas birtu.
Birtu, birtu, izbirtu, satecētu riekšā.
Tāpēc jau es urbinu, lai tur tiktū iekšā.

Tad mēs būsim vesels viens. Dzīve mums būs
šāda:

Mana galva, prāts un acs, klāt vēl tava āda,
Tad mēs būsim vesels viens, kopā iesim bitēs,
Un mums abiem medus būs, kas gar vaigiem
ritēs.

Mazo, mīļo lācīti, mēs jau tevi baidām,
Ja tās skaidas tavējās, paliec tad ar skaidām!
Mazo, mīļo lācīti, mēs jau tevi baidām,
Ja tās skaidas tavējās, paliec tad ar skaidām!

Laternu stundā

Laternu stundā,
Kad matroži un ielas jau kvēlo,
Ej, kvēlo, neizkvēlo
Ej, kvēlo, neizkvēlo!
Laternu stundā,
Kad meitenes un klauni sāk tēlot,
Ej spēlē ielu spēlē,
Ej spēlē, nepaspēlē.

Spēlē, spēlē, ko tu spēlē,
Ko tu spēlē man!
Es tev esmu šajā spēlē
Gaisma laternā.
Atnāc, kuģa zvaniem zvanot,
Aizej, kuģa zvaniem zvanot,
Aizej, kuģa zvaniem zvanot,
Dvēselē kā laternā.

Laternu stundā
Krīt dvēseles, krīt tieši man rokās,
Krīt man kā zvaigzne rokās,
Krīt man kā zvaigzne rokās.
Laternu stundā
Ai dvēsele, ai atkal sāk spēlēt
To seno spēli spēlēt,
To seno spēli spēlēt

Latgale

Kur sākas debesis, kur beidzas sili,
Apvārsnis vienā sudrabā mirdz.
Kur zili zied ezeri, zili zied lini,
Aizvedīs mani tur mans atmiņu zirgs.

Latgale mana, sirdī nu dārga,
Rudzpuķu vainagā pretī tā nāk.
Sveicina ezeri, sveicina lini,
Tā tikai Latgalē sagaidīt māc.

Skanošā skurbumā apmaldās laiks tur,
Noreibt ļaujās, lai straume to nes.
Latgales dzidros ūdeņus dzēris
Esmu tās mūžīgais gūsteknis es.

Īss bij mans sapnis svešajā naktī
Atmodies, jūtos tik tīrs es un labs.
Latgale ir man šūpuļa zeme,
Tā ir tā zeme, kur reiz būs mans kaps.

Latviešu tautai

Manas domas, tās naktīs skrien visādus ceļus,
Uz priekšu, uz sāniem, nereti riņķos,
Manas saknes, es jūtu, tās neaug kā nākas,
Pat auglīgā zemē tās liecas un nīkst.

Mana tauta, tā nīkst visās pasaules malās,
Bez zemes savas tā cīnās un dalās.
Mana tauta, tā nīkst visās pasaules malās,
Pat savā zemē tā neaug kā nākas.

Palīdzi, dievs, palīdzi, dievs,
Visai latviešu tautai,
Saved to mājās pie Daugavas krastiem,
Saved to mājās!
Palīdzi, dievs, palīdzi, dievs,
Mūsu latviešu tautai
Dzīt saknes drīz brīvas Latvijas zemē,
Dzīt saknes drīz brīvas Latvijas zemē.

Katra diena, tā sāp visai latviešu tautai,
Dalītai, šķirtai tik skumji skan dziesma.
Katra diena tā sāp visai latviešu tautai,
Dalītai, šķirtai dzied lēnām mums liesma.

Lauku gurķis Rīgas tirgū

Vasaras vidū gurķus plūcot, muļķa gurķīšus,
Vien' dien' redzu gurķos Miķelis guļ.
Nepārdod, Anniņa, Anniņa, nepārdod Miķeli,
Miķelis labosies, Miķelis gurķoties beigs

Iebēru maisos visus gurķus, arī Miķeli.
Līdz ar citiem Rīgā pārdošu to.
Pārdevu Miķeli par vienu rubuli, rubuli,
Lai viņš pie pilsētas preilenēm gurķoties iet.

Janvāra vidū Rīgā redzu —mana Anna nāk,
Anniņ, Anniņ, vai tad pazīsti vēl ?
Nāc mājās, gurķīti, sirds mīļais bumbulīt, gurķoties,
Ziemā bez gurķīša sirdseņģes sērīgi čīkst.

Anniņa skatās savā gurķī, ko reiz pārdeva,
Gurķi, gurķi, tu jau Miķelis mans,
Par vēlu, Anniņa, pie Rīgas preilenēm godā celts,
Tavs lauku muļķītis —gurķītis gurķojas nu.

Leduszieds

Jau leduszieds Tev logā plaukst
No Tavas elpas tam nenosalt
Un Lielais Lācis Greizos Ratos brauc
Mirdz zelta stariem mēness spožs
Tavs skats ir tajā nezinošs
Mēnessērdzīgs palicis Tavs prāts

Virš galvas zvaigznes spēlējās
Pa mēness gāļu rotājas
Kā mazi bērni savā pasaulē
Tu neskaties tā debesīs
Kā mēnessērdzīgs mēnesī
Un atmodies Tavs leduszieds sāks kust

Tu ieklausies kāds Tevi sauc
Un liekas, ka kāds prātu jauc
Pa mēnessstaru dodies turpu tur
Tev pretī zvaigžņu gaisma skrej
Tu ilgi ej, bet neaizej
Mēnessgaisma Tevi tālāk sauc

Jau metas sārtums pamalē
Bet mēness gaisma nebālē
Un stāvi Tu kā apburts ceļinieks
Jel ātrāk Greizos Ratos kāp
Par ātru āra neizkāp
Un mēnessgaismas gūstā nepaliec

Lido

Lido! Tev pasaule plašāka vērsies,
Jaunums būs redzams un pirtī tas pērsies.
Tu pasauli paņemsi, paņemsi delnās,
Krāsmatu nebūs, vien siltums sils pelnos.

Lido! Tev lēcieniem brīnums par kārti,
Uz sirdīm un pilsētām atvērti vārti.
Kā bērniībā tālā, kad sapnī augi,
Liedagi, meži un jūras bij draugi.

Piedziedājums

Lido! Par spārniem tu nopirksi dzīvi,
Jo nav nekā, ko var nopirkt par brīvu.
Kā vēdlodziņš vaļā, būs tava dāša,
Pasaule mūžam tev nebūs par plašu.

Liedagā

Atnāc, draugs, pretī man liedagā
Tavā un manējā Liepājā!
Skaisti tur krēslā pie jūras iet,
Vējainās šūpolēs šūpoties.
Aijaijā aijaijā šūpoties,
Zvaigznēs un acīs tev lūkoties.

Atnāc, draugs, pretī man liedagā
Tavā un manējā Liepājā!
Kaismi no viļņiem mēs pasmelsim,
Dziesmu no šalkām mēs paņemsim.
Aijaijā aijaijā, paņemsim,
Saucei un mīlai to dāvāsim.

Atnāc, draugs, pretī man liedagā
Tavā un manējā Liepājā!
Skaistākie sapņi mums ciemos nāk,
Dzintars mirdz baltajā liedagā.
Aijaijā aijaijā, liedagā,
Tavā un manējā Liepājā.

Lietus

Ar krītu zīmēju teikumus uz ielas,
Stāstot zemei visu, kas man sāp.
Bet lietus nepārstāj un nepārstāj līt...
Pret zemi ūdens lāses met.

Krīta teikumi plūst straumēm projām,
Palieku karstos ūdens tvaikos viens,
Bet lietus nepārstāj
Un nepārstāj līt...

Lilijas

Uzziedēja lilijas manā dārzā pirmoreiz,
Savai mīļai solīju tādas puķes uzaudzēt.
Tagad taisos svinīgi es pie savas meitenes,
Man jau rokās lilijas – Tavā skaistā vārdā
nosauktas,
Kādu reiz tās solīju uzaudzēt Tev un dāvināt.

Reizēm ir mīlestība kā vējš –
tukši skūpstī un asaras;
Laimīga būsi Tu, mīļā, ikreiz
liliju reibumā.

Tagad plīvo lilijas mūsu mīlas karogā,
Kas tad Tev to solīja, ka tu būsi laimīga.
Ne jau tādas puķes zied ceļa malā pēkšņi tā,
Tavu vārdu, Lilija, es uz ziedu smaržām
ierakstīšu,
Tava vārda reibumā es par lilijām dziedāšu.

Lirojs Brauns

Tur, kur Medisona iela
Un Sakramento krustojas,
Tur rajons bīstams Čikāgā,
Tur katram jāuzmanās.

Jā, tur brauc, brauc, lirojs Brauns,
Baigais tēviņš, superlauns,
Sešarpus pēdas garumā,
Tam duncis katrā kabatā.

Jo tur melno bandas klejo,
Kam laupīt, zagāt nav kauns,
Un tumšās, drūmās alejās
Trauc apkārt lirojs Brauns.

Lilioma dziesma

Atkal – atkal ir debesis pušu,
Atkal ielāpi jāuzliek tām!
Sanāk, sanāk, kas samaksājuši,
Zem šīm baltajām akācijām!

Jo tu esi dzīvs,
Jo tu esi dzīva,
Viens zirgs vēl ir brīvs,
Viena vieta uz brieža vēl brīva!

Tas ir nieks – dzīvu uguni norīt,
Ja tik aliņš ir, virsū ko dzert.
Te mēs ugunis uzkožam korī,
Korī ejam nakts taureņus ķert.

Ei, jūs, pogotie, noslēpiet duncus,
Kamēr kāds vēl nav palicis stīvs!
Mūsu karogs ir meiteņu brunči,
Tas ir karogs, kas mūžīgi plīv!

Vai jums vēderā dienišķā desa
Vai tur vienkārši vārdes kurkst –
Te mēs visi vienādi esam;
Vai tad būs tā vēl citur kaut kur?

Lūgums

Aizved mani uz Slīteres siliem,
Kad tur sila purenes zied.
Man tik bieži šai dzīvē ir vilies,
Gribas kaut ko no tīra mazliet.

Aizved mani, es lūdzu un prasu,
Bet tu brīnies un pieri rauc.
Es tev liekos kā meitene maza,
Kurai aplam daudz vaļas lauts.

Aizved mani uz Morica salu,
Kad tur ozoliem lapas sāk plaukt.
Man šai dzīvē tik bieži ir salis,
Gribas sauli par mūsu reiz saukt

Aizved mani no draugiem, no radiem,
Aizved mani no dienas, no nakts.
Lai es pabūtu ārpus gadiem,
Ārpus visa, kas tajos reiz rakts.

Ļauj, lai matu cirtas krīt

Ļauj, lai matu cirtas krīt,
Lai pār pleciem man tie slīd,
Maigām rokām glāsti tos,
Neliedz skūpstus kvēlošos.

Turi mani cieši klāt,
Kamēr rīta gaisma nāk,
Vēlos tikai tevi vien,
Naktīs tumšajās aizvien.

Vai tam jābūt tā vai nē,
Nepūlos es saprast to,
Kāpēc gaidīt nākotnē,
Nāc un baudi nakti šo.

Vakardiena mirusi,
Rīts vēl bezgalīgi tāls,
Neatstāj mani vientuli,
Jo tad naktīm nebūs gals.

Ļauj, lai matu cirtas krīt,
Lai pār pleciem man tie slīd,
Maigām rokām glāsti tos,
Neliedz skūpstus kvēlošos.

Maija

Kad kokiem migla pāri baltus palagus klāj
Tajā brīdī ēna spocīgi māj
Ak, Maija, Tu manu prātu vienmēr jauc

Jau tornī pulkstens nosit reizes 12
Kur gan Tu esi, kādēļ nenāc?
Ak, Maija, Tu manu prātu vienmēr jauc

Ak Maija, ak Maija,
Ak Maija, ak Maija,
Cik mīļā Tu man,
Mīļā tu man
Ak, Maija,
Tu manu prātu vienmēr jauc

Es tevi gribu, īsā baltā kleitiņā
Ātrāk Tu nāc, no manis baidītie sāc
Ak, Maija, Tu manu prātu vienmēr jauc

Made in Latvia

Agrā rīta stundā mani modina
Radio, kas salikts Dienvidkorejā,
Plastisks bārdas dzinējs pie vaiga glaužas ass,
Kas par lētu naudu nāk no Japānas.

Virtuvē pie galda, kas taisīts Dānijā,
Dzeru melnu tēju, kas plūkta Indijā,
Uzvalku tad velku, kas šūts Honkongā,
Kāju bāžu itāliešu zābakā.

Uzeju tad guļamistabā es kluss,
No mīļās atvadīties, kad ūdensgultā dus.
Smaids uz viņas lūpām sarkanbalti sārts,
Skatoties uz tām kļūst patriotisks prāts.
Viss pie viņas latvisks, nav nekas tur lēts,
Nav nekas no plastikas vai importēts.

Jo mana mīļā ir „made in Latvia”
No mantu galiņiem līdz papēžiem.

Par sīkiem mājas darbiem tā nesūdzas neko,
Pat jumts ja iesāk tecēt, tā ņem un nodarvo.
Kad citas kaimiņienes to bridžu spēlēt sauc,
Tā atvainojās, nevar, jo pīrāgmīklu jauc.

Tai jāvār` debesmanna un gurķi jāskābē,
Tai jāstād` jānogkrūmi un nātres jāravē,
Jo viss pie viņas latvisks, nav nekas tur lēts,
Nav nekas no plastikas vai importēts.

Mākonis

Starp lielajiem radiem un kaimiņiem
Slīd mākonis - lielbnieks mazs
Un stāsta, ka samērcēt saulīti
Tam nebūtu itin nekas.

Viņš lietu un pārkonu sūtīšot,
Ar zibeņiem mētāsies tas.
Lai nesmaida radu un kaimiņi,
Nemaz jau viņš neesot tik mazs.

Saule nožāvājas gari,
Nogroza galvu tā:
Laikam jau nedarbus darīt
Prot pat tāds mākonis mazs.

Jau mēness pie debesīm uzrāpies ir.
Sauc mākonis, lielbnieks, tam:
Uz tava raga es šūpošos,
Aiz deguna turēšos tam

Un zvaigznes kā sudraba podziņas
Sev kabatā sabēršu drīz.
Lai nesmaida radi un kaimiņi:
Nemaz jau es neesmu tik sīks.

Mēness nožāvājas gari,
Nogroza galvu tas:
Laikam jau nedarbus darīt
Prot pat tāds mākonis mazs.

Man dzīvē šai laimējies ļoti

Man dzīvē šai laimējies ļoti:
Netrūkst man, par ko raudāt un smiet.
Gan brīnišķi mirkli man doti,
Gan veiksmes ar likumu iet.

Ja kādreiz kļūst pārlietu smagi,
Kad dzīve drūma un pelēka šķiet,
Man uzsmaida cilvēki labi,
Un, liekas, - pat akmeņi zied.

Tā dienas kā pajūgi aši -
Pa dažādiem ceļiem prom brauc,
Bet kučieri esam mēs paši,
Vien kļūdāmies bieži un daudz.

Cik daudz dzīves paletē krāsu,
Tās visas aicina mani un sauc.
Sev gribētu balto par mūsu,
Bet likten's tai citas klāt jauc.

Ne pēlēju trūkst man, ne skauģu,
Kas manas bēdas un nelaimes svin,
Un gadās, ka labākie draugi
Vismazāk par mani ko zin.

Tā dienas kā pajūgi aši,
Pa dažādiem ceļiem prom brauc,
Bet kučieri esam mēs paši,
Vien kļūdāmies bieži un daudz.

Manu eņģel'

Tu piedzimi kā zieds,
Stipriem būt mums liec,
lai nekad vairs neizšķiramies.
Mēs, tevis ceļā laistie,
dod mums neizgaist.
Stāvi klāt klāt, lai ceļš ir skaists.

Tad, kad diena skaisti dziest
un kad tumsa briest,
saviem darbiem savienosimies.
Pamodies, ka esi tāds,
paldies, ka tu nāc.
Paldies, ka noticis tavs prāts.

Tu piedzimi kā zieds,
Stipriem būt mums liec,
lai nekad vairs neizšķiramies.
Mēs, tevis ceļā laistie,
dod mums neizgaist.
Stāvi klāt klāt, lai ceļš ir skaists.

Manu eņģel, paldies, ka pieskāries.
Manu eņģel, paldies, ka pieskāries.

Man vienalga

Man vienalga vai ir vakars,
Man vienalga vai ir rīts
Un, ja grib, lai mani pakar
Man vienalga viss

Vienaldzīgi politiķi –
Kukainis un visi citi
Vienaldzīgi tavi niķi,
Man vienalga viss

Man vienalga cik man naudas,
Man vienalga cik man gadu
Man vienalga mīlas baudas
Man vienalga viss

Man vienalga kādā krāsā
Karogi virs galvām plīvo
Man vienalga kur tu dzīvo –
Man vienalga viss

Man vienalga vai ir piens,
Vai ir ledusskapī desa
Kamēr dzīvoju es viens
Man vienalga viss

Man vienalga kādā mēlē
Radio un TV dzied
Nepiedalos šajā spēlē,
Man vienalga viss

Man vienalga vai dzer šnabi,
Minīti vai Coca Colu
Es it visur jūtos labi
Man vienalga viss

Man vienalga, ko man saka
Lielie dzīves skolotāji
Visa pasaule ir traka
Man vienalga viss.

Turcijā vai Amerikā,
Krievijā vai Mozambikā
Sieviete ir skaista plika –
Tas ir arī viss.

Mana neveiksminiece

Tu nekad man nevari tā pateikt
Tagad iešu plavā puķes raut
Jo neveiksmes tev dienu alga
Nāk saviem spārniem steiga skaut
Nav laika mīļā - tev jāsarauj, tev jāsarauj

Allaž pūlies tu, lai būtu tīrāks
Trauki plīst un piens no katla skrien
Un tādā steigā tev piedeg pīrāgs
Bet tevi mīlu vēl aizvien
Lai citiem paliek tās veiksmīgās, tās veiksmīgās

Gan kādu dienu paveiksies
Un tie, kas smējās, kā skauģi ies
Gan kādu dienu paveiksies
Un priekā asaras tu liesi
Es tevi mīlēšu un dusmas piedošu
Es tevi redzēšu ziedošu
Lai piedeg pīrāgs, lai tas deg
Lai iet kā iet, jo zinu labāk vēl ies

Kad es tevi aicinu uz kino
Tu man saki - labāk iesim rīt
Un tālāk es jau visu zinu
Sāks katli šķindēt, ūdeņi līt
Ko gan es varu tev padarīt, tev padarīt

Atstāju es tevi savās rūpēs
Gaida kafejnīcā kokteilis
Tur cigaretes dāmām kūpēs
Un runās tās, ka apnicis

Mans vecais draugs

Mans vecais draugs, tevī klausos es
Man Tava balss, kā ūdens malks
Un katru brīdi, kā bērībā
Mans vecais draugs, nāc piesēdies

Mans vecais draugs, Tevī skatos es
Jau matos Tev, baltums iezadzi
Bet smaids tas pats, kā bērībā
Mans vecais draugs, nāc piesēdies

Un jūtos es kā atbrīvots,
Vairs nespiež plecus mans gadu skaits
Paldies, ka esi, ka bij' un būsi
Mans vecais draugs, nāc piesēdies.

Maziņā neziņā

Būs jau ilgi gaidīts gana
Kad tu šonakt būsi mana
Liki manīt, aiziet ļauj
Kad durvīs pagriezies un teici - čau!

Manu sevī, tik sirds to jūt
Atkal tavā varā liegts man būt
Viena tu un es viens pats
Kā pazaudēts, nekam nevajadzīgs vārds

Tu mana maziņā
Patiešām neziņā
Vai atkal nakts
Mums nebūs pēdējā

Paiet dienas, nebrūk sienas
Suņi rej, bet tu tik raudot smeļ
Savu dūri triecu mūrī
Jo bez tevis tukša mana istaba

Ar šīm skaņām abi manām
Saule stājas mūsu mājās
Aiziet vasara tā garām
Nav jākaunās mums no savām asarām

Mazliet cerību

Kas gan vēl man vajadzīgs
Mazliet miera mājās
Tā jau visa šķiet par daudz
Bet kā vēlēs nav

Rīta gaisma ceļu klāj
Kurš ved mani tālāk
Un es nezinu, kam lūgt to ko vēlos sagaidīt

Rītu mazuliet, vakaru mazliet
Veiksmes mazuliet, vilšanos mazliet
Skumju mazuliet, cerību mazliet
Sapņus mazuliet, tevis mazuliet

Ceļš jau sen nav sākumā
Viss kā ir bijis
Pirmie prieki, vilšanās, pirmās asaras

Un ja būtu vēlreiz ļauts
Ceļu sākt no gala
Klāt pie visa, kas reiz jau bijis
Vēl es vēlētos

Bet kur paliek tas, kas nepiepildījies
Tas, ko katrs kādreiz klusi vēlējies

Meitene

Kad piekdiena klāt un vakars ir vēls
Pār bulvāriem zpožākās zvaigznes spīdēt jau sāk

Tur autiņi brauc un vējiņš pūš liegs
Pa Lāčpēša ielu man pretī meitene nāk

To ņemu aiz rokas un priecīgs man prāts
Tu meitene skaista, lūdzu līdzi man nāc

Tā pačukst man klusi, Tu palaidnis tāds
Vai esi tu dzēris, vai tiešām tu jokoties sāk

Meitene, Tev acis ir zilas un lūpas tev tvīkst
Es zinu tev vienai negribas vairs nīkt

Meitene, es spožākās zvaigznes pie kājām tev
nolikšu drīz
Meitene, nāc dejosim ilgi, līdz atausis būs rīts

Tur mūzika skan un prāts tev top viegls
Un bārā aiz letes tur dūšīgais bārmenis stāv

Tur glāzes tiek pildītas dzirkstošām putām
Un meitenes skaistas ar puisiem tur draudzēties māk

Ir sirds mana pilna un dvēsele vajā
Un maciņš top tukšs bet tā man nav žēl

Šai trakajā dejā es satiku tevi
Un sirdī es vēlos par likteņa dzejnieku kļūt

Meitene zeltene

Atceries, manu mīļo meitenīt,
Kad tu man pirmo skūpstu solījies reiz dot!
Gaidīju tevi naktī klusajā,
Mēnesī, mēnesnīcai gaiši starojot.

Gaidīju tevi, nesagaidīju,
Vilšanos smagu naktī rīts man austot nes.
Ak, kamdēļ mani moci mīļotā,
Nevaru vairs bez tevīm dzīvot ilgāk es!

Meitene zeltene, klausies kā pukst mana sirds –
Tiki tik, tiki tak!
Meitene zeltene, tev jau tā pat viņa pukst –
Tiki tik, tiki tak.

Mēmā dziesma

Pār mani mēma debess plešas,
Un mēma, mēma kļava zied.
Kāpēc es atkal esmu bešā?
Kāpēc man vajag tukšā iet?

Kāpēc man vajag iet un meklēt
To balsi, kura pelnos dus?
Klau, vēji maldās dziļi eglē,
Un vijole tur raud kā suns.

Ej un dedz!
Sadedz, savu balsi meklējot.
Tikai savu balsi vienīgo,
Tikai savu balsi, balsi to.

Pār mani liecas mēmi zari.
Bet varbūt tās ir stabules?
Un es kā mēmais, es kā mēmais.
Bet ja nu jūra esmu es?

Un ja nu viss ir dzīvs un ziedošs,
Un pelnos vīru kori dus?
Un ja nu dvēsele dzied eglē,
Un savu likteni smīkst suns?

Mīlestība divreiz neatnāk

Mīlestība divreiz neatnāk,
Mīlestība dzīvē ir tik viena.
Tā kā tava zārka smagais vāks,
Tā kā tava piedzimšanas diena.

Tā nav mīlestība, kura māk
Gadiem ķircināt un gadiem plosīt.
Mīlestība tā kā zibens nāk,
Atnāk balta, uzliesmo un nosit.

Tā mēs ejam, dienas dziest un aust,
Uguns šautrās ilgu spriegums krājas.
Zibens! Tavs un atkal tas nav tavs,
Uzliesmo tavs draugs un blakusgājējs.

Viens pēc otra sadeg smaidošie,
Zilā zibens trāpītie un ķertie,
Ejam tālāk, ejam gaidošie
Zibens netrāpītie, nenospertie

Mežābele

Bij maijs, un mežābeles zieds tik balts,
Zem tā vecs akmens sols un galds.
Bij maijs, un sēdējām mēs divatā
Uz vecā akmens sola tā.

Kam ziedi, mežābele rūgtā,
Tik balta, balta tu
Kā laime un kā prieks?
Kam ziedi, mežābele rūgtā,
Kam ziedi tu
Un nobirsti kā sniegs?

Iet laiks, un vairs neviens te neatnāk,
Pat akmens apsūnot jau sāk.
Iet laiks, vien mežābele maijā zied,
Un vējš kā toreiz zaros zied.

Mežrozīte

Ugunssārtiem ziediem zied
Mežrozīte jaukā.
Gadi nāk un gadi iet,
Bet viņa zied un zied.

Ja man dažreiz skumji kļūst,
Paraugos, kā laukā
Mežrozīte, sveicot mūs,
Cauri vasarām zied un zied.

Mežrozīte sarkanā,
Tu kā liesma spītīgā skurbumā
Pat lietū un negaisā
Ziedi laukā.

Ugunssārtiem ziediem zied
Mežrozīte jaukā,
Gadi nāk un gadi iet,
Viņa sarkdama zied un zied.

Milda Plukša

Skrien pa ielu Milda Plukša
Nauda rokās, soma tukša o, jē.

Nosalusi zili zaļa,
Skatās, kur ir sviests vai gaļa.

Pretī kaimiņiene nesas:
Skārnī dodot zirga desas.

Lai tik skrienot, vēl jau esot,
Milda sāk uz skārnī desot.

Svērējs vaiga sviedros raujas,
Tantiņas ar somām kaujas.

Tūr, kur rinda iet bez steigas,
Katrai draudzībai ir beigas.

Tiklīdz pienāk Mildas rinda,
Beidzas jaukā svaru šķinda.

Pūlī atskan baigie auri:
Mēs bez desām, prieki cauri!

Gastronomā vista kārna
Guļ kā nosprāgusi vārna.

Milda ošņā to un cilā:
Kājas garas, miesa zila.

Pēkšņi kāds to rauj no sauļas,
Milda nedod, pretī kaujas.

Atdai dura, maja kura.
-Neatdam, sama ti dura!

Apkārt saskrien nikna tauta,
Vista tiek pa daļām rauta.

Katrs kaut ko izraut rauga,
Mildai paliek dējamsprauga.

Mīlā

Mīlā, Mīlā, mīlā
Nakts rasa krīt
Un pār taviem matiem lēni slīd
Mēnes gaismā tavas acis zied

Vēl nē, vēl nē, vēl nē
Vēl neaiziej
Lai es tavām lūpām pieskartos
Lai nekad tās citu nesastop

Velns lai parauj visas sīkās bēdas
Mums vēl pieder viena nakts
Ne jau sapņus, lūgsim brīvo vēju,
Lai šis mirklis nepāriet

Vel nē, vēl nē, vēl nē
Vēl neaizej
Smilgas galā Dieviņš mīlu kur
Lai tev mūžam manis nepietiek

Velns lai parauj visas sīkās bēdas
Mums vēl pieder viena nakts
Nejau sapņus, lūgsim brīvo vēju,
Lai šis mirklis nepāriet

Mīļie puisi, labie puisi

Mīļie puisi, labie puisi,
Apdomājiet jūs,
Kas ar jums pēc dažiem gadiem,
Kas ar jums tad būs.

Neziņā jūs savu laiku,
Mīļie pavadāt,
Kamēr beidzot saltais vecums
Klaudzēdams ir klāt.

Hei, hei, ri-tam-tam, vajag pasteigties,
Citādi, nudien plāni, plāni ies!

Iekrīt vaigi, nokrīt mati,
Bārda nosirmo.
Čuņčurčurā mute velkas,
Kas vairs bučos to?

Salta gulta, cauri krekli,
Netīrs galds un auts,
Un kur bijis, meičas tevi
"Līkmuguri" sauks.

Muļķe sirds

Dar, ko darīdams, teic, ko sacīdams –
Vai uz katra soļa tev misējas,
Misējas, misējas
Un viss mūžam iznāk otrādi.

Jebšu negribot, jebšu tīšuprāt,
Bet tie paši labākie nodomi
Vēl aizvien, vēl aizvien
Vēl aizvien tev vējā izsējas.

Muļķe sirds,
Tai nekad nekur nav gala.
Mīlu to jo, tikai mana,
Mana ir šī muļķe sirds.

Kur tu liksies tāds
Viens pats pasaulē
Bet vai tādēļ tomēr vērts palauties
Jau tūlīt tev gaužām žēlabām?

Neba pirmo reiz neba pēdējo
Sirds par tevi izrādās stiprāka,
Stiprāka, stiprāka
Un tev atliek tai vien palauties.

Nakts dziesma

Dus Kursas tumšegļu sili,
Klusē Ventas atvari dziļie,
Tikai Abavas ozolu vainagos (2x),
Tavu balsi pat pusnaktī dzirdu.

Ne jūras vilņotos tālumos,
Ne baltos dižceļu putekļos,
Tikai dzimtenes smilšainos līdumos (2x),
Mūsu laimei ir šūpulis kārts.

Neko nevar skaidri zināt

Četras sveces ar tumsu runā
Četras zvaigznes jau debesīs skrien,
Četras meitenes kailas
Peldēties brien.

Neko nevar skaidri zināt,
Atliek vienīgi minēt.
Neko nevar skaidri zināt,
Atliek vienīgi minēt.

Četri čiekuri nokrīt sūnās,
Četri lāses pret logu sit.
Četras asaras lēni
Pār vaigu rit.

Nedalāmā

Divreiz divi - četri, trīsreiz divi - seši...
Es tam visam ticēju, kamēr bijām sveši.

Tagad divreiz divas acis - tas ir skatiens,
Divreiz divas rokas - glāstu ceļš caur matiem.

Mīlestība nedalāma, dali kā tev gribas.
Divi sadalot ar divi, paliec vientulībā.

Divreiz divi soļi tagad mums kā deja,
Divreiz divi vārdi - atzīšanās dzejā

Lieks ir reizesrēķins, ja mēs esam divi.
Protams, ne uz mūžību, tikai uz šo dzīvi.

Nekur nav tik labi kā mājās

Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai kaut kur vēl pļavas tā zied?
Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai kaut kur vēl putni tā dzied?

Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai citur tā meitenes smeļ?
Nekur nav tik labi man klājies,
Vai citur vēl suņi tā rej?

Nekur nav tik labi kā mājās,
Nekur tevi negaida tā.
Nekur nav tik labi man klājies,
Un labāk ar nebūs nekā!

Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai kaut kur vēl jūra tā šalc?
Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai liedags vēl kaut kur tik balts?

Nekur nav tik labi kā mājās,
Vai kaut kur vēl dziesma tā skan?
Nekur nav tik labi man klājies,
Pat dziesma te jāpārtrauc man.

Nepareizā dziesma

Par zaļu pat vēl zaļāks
Ir mūsu skolas laiks
Stāv papum mute vaļā,
Un mammai pūcīgs vaigs.

Cik zaļas lapas kokam,
Cik zaļi paši mēs.
Un nopietni pa jokam
Zaļš prieks mums iekšā sēž.

Uz skolu prom un basta
No skolas atpakaļ
Tas karogs augstu mastā
Ir ļoti, ļoti zaļš.

Jau aizejot uz skolu,
Mēs nākam atpakaļ.
Tā vista olu māca
Un bārdi puika zaļš.

Nepalaid garām

Vilks ar aitiņu dzīvo krodziņā,
Vilka ķepā guļ viņas rociņa.
Veldze dzirkstoša baltām putām zied,
Sirdi plosīdams, lapsa kūmiņš dzied.

Neskumsti, neskumsti, neskumsti
Dienas, ko pašreiz tu vadi:
Tās tavas skaistākās dienas ir,
Tie tavi labākie gadi.
Nežēlo bijušo, nežēlo,
Kamēr vēl varam, lai darām!
Paskaties - laime tev pretī nāk,
Nepalaid, nepalaid garām!

Vilks to aitiņu ilgi dejā griež,
Mājup vadīdams, sev pie krūtīm spiež,
Kopš tā vakara ļaudis runā tā:
Skaistā aitiņa vairs nav manīta.

Vilks ar aitiņu atkal krodziņā,
Tikai šoreiz tā - cita aitiņa.
Veldze dzirkstoša baltām putām zied,
Sirdi plosīdams, lapsa kūmiņš dzied.

Vilks to aitiņu ilgi dejā griež,
Mājup vadīdams sev pie krūtīm spiež.
Katrai aitiņai nevar skriet vis līdz:
Kopš tā vakara vilks nav pamanīts.

Nepārmet man

Ilgi raugos zilā naktī,
Klausos tālu soļu takti.
Nav nekur vairs tavas dziesmas,
Nav nekur vairs tavas liesmas,
Tikai nemiers krūtīs briest.

Šķir mūs kalnu klintis stāvās –
Mēs tām paši izaugt jāvām.
Nevar atsaukt senās dziesmas,
Nevar atsaukt senās liesmas,
Katrs uguns kurs reiz dzied.

Nepārmet man, ja sāpe vēl vientuļa kvēl.
Putna mūžs ir īss. Tevī bailes skan?
Nepārmet man, ja sāpe vēl vientuļa kvēl.
Dziesmā sāpes dzīst, dziesmā sāpes dzīst.

Nepasacīts vārds

Nāk diena projām steidzas
Es zinu viss reiz beidzas
Un vientulība manās sajūtās
Kāds mirklis samīn putekļos
Neviens man neatgriezīs tos
Par pagājušo nejautās

O, sirds man sāp, kad tevis nav klāt, nav klāt
Un nepasacīts vārds, kad tevis nav klāt, nav klāt

Es gribu nogrimt tavos glāstos
Un ieklausīties sapņu stāstos
Viss norimst ... laiks apstājas
Pie tevis manas domas traucās,
Bet kāpēc tu man neatsaucies
Un mīlestība manās sajūtās...

Neticu, ka tā var izgaist mīla

Rozes baltās, kuras tu man toreiz sniedzi,
Ziedēja, kad projām aizgāji,
Lai arī vītušas, tās turu rokās es vēl cieši,
Jo tās ir viss, ko tu man atstāji.

Neticu, ka tā var izgaist mīla,
Gan atkal tā mūs kopā savedīs,
Neticu, ka tā var izgaist mīla,
Gan tu nāksi drīz un mūsu mīla
Visas skumjas projām dzīs.

Rozes vītušās nu projām aizsviedīšu,
Tāpat visas mūsu nedienas,
Kas pagājis, to arī visu aizmirsīšu,
Par jaunu sāksim mēs no rītdienas.

Oga saldā, oga sūrā

Kur Tu skriesi, vanadziņ'i
Tukšām, caurām kabatām?
Galdi klāti, kausi pilni -
Kā tad tā, bez atvadām!
Neba meitas gana skaistas,
Neba draugi ubagos.
Ko teiks tā, kas Tevi gaida-
Paželos vai izlingos?

Vai Tu zini, kur Tu dzīvo
Zini, vai kā Tevi sauc?
Ceļa radītāji plīvo,
Lūko, puses nesajauc!
Spogulis ir tur aiz stuura
Nosvīdis kā liecinieks.
Oga saldā, oga sūrā-
Kuru roku? Izvēlies!
Vai labo? Vai kreiso?
Abas divas neparko!

Vienu dienu, vienu mūžu,
Vēl vien' reizi vienīgo!
Tavu noplakušo dūšu
Lai nāk kāds un salabo!
Spogulis ir tur aiz stūra
Nosvīdis kā liecinieks.
Oga saldā, oga sūrā-
Kuru roku? Izvēlies!
Vai labo! Vai kreiso?
Abas divas neparko!

O, mana mazā!

Piepilsētas kvartālā, kur šauras ielas vijas,
Vakaros, kad dārzos ziedi tvan,
Dzirdēt var kā klavieres, kā seriālas melodijas,
Klusi kaut kur tālu zvani skan.

O, o mana mazā, ver šo lodziņu vaļā! 2x

Naktī skaņas atskan ielās, domās kavējos es dienā
Dziesma kura vienoja reiz mūs.
Klejojām pa klusām ielām, un tu smaidīji man vienam,
Likās man tas vienmēr tā-ā būs.

Nāc nu mazā steidzies šurp, es jautāju sev esi kur?
Vairs dārgākas nekur par tevis nav.
Lūk stāvā ceturtā man šķiet, tu logā paveries mazliet,
Tavs skatiens pievilcīgs, man atplaukt liek.

Pajaco

Nesmejies šovakar, draugs mans Pajaco,
Tavos smieklos dreb asaru vaigs
Vērojot bārdāmu kaislīgi trako,
Kurai tik vaļīgs un kairinošs smaids.

Tu gan man dziedī par mīlu un laimi
Vārdi šie smeldzīgie domāti tai,
Kuras lūpas pret tevi tik zaimi
Tavam maldam un pasakai.

Nieks, ka viņa pārdodas krogū
Sirdi tavējo līdzī tā nes
Velti gaidi ka tumšajā logā
Jaunas zvaigznes tev iedegšu es.

Kur par naudu dej tava Pjereta
Manus sapņus nokauj kur džezs
Vīns dzirkstī glāzē kā sarkana rēta
Liktens abus mūs atvarā nes.

Smiesimies šovakar draugs mans, Pajaco,
Izsmiet sevi vislielākais prieks
Apkārt dzīve kā bārdāma trako,
Bet Tu skumsti vientuļš un lieks.

Omnibuss

Domātāji domās dzīvo,
Vēsturnieki atmiņās,
Brauc pa mūsu zemi brīvo
Omnibuss, kas nestājas,
Pirmā stāvā neticīgie,
Otrā - mazliet laimīgie.
Buratino pie pieminēkļa
Ziedus kārtu,
Muļķu laukā aprok
Kapeikas un raugās -
Otrā rītā vai tik nebūs
Zāle zaļāka,
Pēc tā -
Pēc lielā it nekā.

Omnibuss, omnibuss
Iebrauc manā dārzā kluss,
Izbraukā man tomātus,
Redīsus un burkānus
Un aizbrauc
Nezināmā virzienā.
Omnibuss, omnibuss
Iebrauc manā dārzā kluss,
Izbraukā man tomātus,
Redīsus un burkānus
Un aizbrauc
Nezināmā virzienā.

Vientulīgā apātijā
Skumji stūre šoferis,
Pat ļoti jautrā kompānijā
Izskatās viņš aizmidzis,
Kontrolieri - ārpātīgie,
Pasažieri - nolemtie.
Arlekinu nesmejas,
Bet rauj tik sīvo,
Pat monarhija nav vairs tā,
Kas kādreiz bija.
Rīta vējos
Nokrīt lapa pēdējā,
Nekā - un mums
Vairs nav nekā.

Papu, saki ...

Klausies, meit', ko teikšu es...
 Man viņš ļoti patīk, papucīt!
 Vai viņš tevi mīlēt spēs?
 Mīl viņš ļoti, precēt grib tūlīt.
 Bet vai viņš tev īstais būs?
 Papu, viņa dēļ vai mirstu nost!
 Labi, bet ko māte teiks?
 Ja es lūgšu, nebūs tā.

Paklausies, meit', vai tev prāts,
 Ej un runāt sāt!
 Paklausies, meit', vai tev prāts,
 Mani bailes māt.
 Paklausies, meit', vai tev prāts,
 Ej un runāt sāt!
 Paklausies, meit', vai tev prāts,
 Māte dusmās šņāc.

Klausies, meit', ko teikšu es...
 Otrā tāda nav vairs pasaulē!
 Vai viņš nemīl sīvo mest?
 Papu, nedzer viņš un nepīpē.
 Kur viņš mācās un kad beigs?
 Ir jau diploms viņam kabatā.
 Labi, bet ko māte teiks?
 Ja es lūgšu, nebūs tā.

Par pēdējo lapu

Dzīvoja reiz lapa zarā,
 Dzīvoja tā visiem garām,
 Arī sev, arī sev.
 Alkdama pēc zvaigznēm kāri,
 Dzīvoja tā lapām pāri,
 Arī sev, arī sev.

Skaties, ceļiniek!
 Tur augstu, augstu gaisā
 Staigā ziemelis
 un māsas lapas kaisa.
 Viņš jau nežēlos,
 viņš metīs tieši sātā
 Lapas dzeltenās
 un lapas tumši sātās.

Nemanot tā mūsu lapa,
 Nemanot par zvaigzni tapa.
 Arī tu, arī tu.
 Nemanot tā zemē krita,
 Sadegot turpat, kur citas,
 Arī tu, arī tu.

Par mani, draudziņ, nebēdā

Es stāvu ielas vidū, visapkārt brauc un skrien
 Un tūristi no ārzemēm mani apbrīno arvien.

Par tēvuzemes brīvību kāds ieraksts iekalts man
 Vēl tēvu zeme turās un balss tai tālu skan.

Ar brīvību tā paknapāk, līdz tā pie visiem tiek
 Priekš kājiem ir tā diezgan, bet visiem nepietiek.

Par mani, draudziņ, nebēdā, mani cēla varoņcilts,
 Man kabatā ir laukakmens un tēvu zemes smilts.
 Pat ziemā, kad sniegs virpuļos un ledus sniegi līs,
 Trīs zvaigznes, kas virs galvas mirdz, tās mani
 sasildīs.

Daudz gadu kā te stāvu un mierīgs noskatos
 Cik svešu karapulku man garām aizsoļos.

Cik valodās nav maršēts un skaļi komandēts,
 Cik uniformu maiņu līdz šim nav pieredzēts.

Par rozēm

Šķiet tas toreiz bija sapnis,
 Naktī pamodos un šķiet,
 Man visapkārt, un aiz logiem maniem-
 Visur tikai rozēs zied.

Kādreiz tālās senās dienās
 Radies tīrais, skaistais zieds,
 Nemirstīgi gadiem pāri
 Vēl uz zemes rozēs zied.

Saki kāpēc maigo dvesmu
 Mūžam manam cauri svied?
 Pats ar tevi saaudzis jau esmu-
 Visur tikai rozēs zied.
 Un kad melnā stundā uzsāks
 Rudens miglas suņi riet-
 Teikšu klusāk- brīdī klusāk-
 Rozēs zied...

Tagad saprotu un redzu,
 Visos ceļos, kurp man iet-
 Tā kā neredzamā pavedienā
 Visur tikai rozēs zied...

Pasaule ir pilna skaistām vietām

Pasaule ir pilna skaistām vietām,
Daudzās zemēs ļaudīm labi iet,
Brīvi strādā tie priekš tādām lietām,
Ko par naudu veikalos var pirkt.

Amerikā debesskrāpji slejas,
Spožas autorindas ielās trauc,
Raibas reklāmgaismas cauru nakti
Bāros, restorānos iekšā sauc.

Svešos dārzos vienmēr skaistas puķes,
Mežos brīnišķīgi putni dzied,
Tomēr skaistākas par visām puķēm
Tās, kas tālā Gaujas malā zied.

Svešās pilsētās daudz platu ielu,
Skatlogos tik daudz kas skaists un labs,
Tomēr skaistāks šķiet par daudzām lietām
Dzimtās puses kilometru stabs.

Austrālijā opālus var meklēt
Vai zirgā aitu bariem pakaļ jāt.
Ja iegribas, var braukt uz Jaunzēlandi
Un angļu mierā bērnus audzināt.

Bet Dienvidjūras pasakainās salās
Kā kokosrieksti dienas karājas.
Tur meitenes ar šokolād's brūniem gurniem
Priekš tūristiem kā palmas šūpojās.

Pasaule, pasaulīt

Zied debesīs linu ziedi, mākoņi zili zied!
Tur putni vasaras dziedoņi - lūdz, lai tos uzklausiet
Cik auglīgs lietūs, cik devīgs, šai karstajā zemē krīt
Mēs Tev dāvinam sevi, pasaule, pasaulīt.

Zied pusnaktī zemu zvaigznes, reibdamas zvaigznes zied
Laiks, balsis visumā aiznesot, teic, lai tos izdziediet
Lai gremdējas vītols pats sevī, līdz uzausīs viņa rīts
Mēs Tev dāvinam sevi, pasaule, pasaulīt.

Mēs Tevi dāvinam sevi pasaulīt!
Mēs sev dāvinam Tevi pasaulīt!

Vecs vītols kanāla malā, pie mūra kas senlaikos celts
Vēl it nekas nav galā, kamēr zeme caur mūžību peld
Pār Rīgas jumtiem un bruģi, blāv gaisma kā gadsimtu zelts
Kamēr zeme, šis brīnišķais kuģis, apkārt Saulei caur mūžību peld

Pavasārī, kad viss mostas,

Pavasārī, kad viss mostas,
Krāšņas puķes dārzos zied,
Mīļi lūdzu visiem putniem,
Lai tie savas dziesmas tavā logā dzied.

Vasarā, kad vēlās naktīs,
Mēness zvaigžņu meitas gaid',
Lūdzu viņam paver logu
Tā, lai sapņos mani ieraugot tu smaid.

Rudenī, kad lietus lāses
Lēni manā logā rit,
Katrai dodu mīļus vārdus,
Kurus tās lai vienmēr tavā logā sit.

Ziemā, tad kad sniega pārslas
Zemi maigā miegā klāj
Mīļi lūdzu ziemeļvējam,
Lai viņš tavu logu ledus rozēm, klāj.

Pēc mums vēl ilgi zeme skums

Uz aizmigušiem peroniem
Krīt sniegs un smejas
Tikai lūdzu neaizmiedz
Zem aizejošiem vilcieniem es pazīmējos
Cenšos ziemu piemānīt

Un kāpēc man vienmēr šķiet,
Ka laika nepietiek
Pat vakaros, kad snieg

Un mēs noreibsim tā, ka uz zemes ir sniegs
Dienu nakti būs liegts, tu neaizbēgsi
Tevi atnesis sniegs naktī baltu kā piens
Pēc mums vēl ilgi zeme skums

Izplānots kā pārsteigums
Pār zemi laižas
Nakts un mēness atkal skumst
Nebrīnies, ja izmisums
Tā dzeļ kā nātres
Mums vēl jāpaspēj būt mums

Un kāpēc man vienmēr šķiet,
Tev laimes nepietiek,
Pat tad, ja neaizmieg

Pelēka diena

Lai ar pelēka diena
Tur virs mākoņiem saule
Saule spīd

Rāpies kalnā
Kalnā augstāk
Tur virs mākoņiem saule
Saule spīd.

Pēc simt gadiem Piebalgā

Īsa bija Jāņu nakts par visāmi naksniņāmi,
Kad es tevi spēju zagt, klēpī tevi saņemdams.
Kam lai tagad, skumju mākts, taisnojos es, zinādamis
To, cik īsa Jāņu nakts par visāmi naksniņāmi?

Nepiemini dzīvē jaunu,
Nepiemini, lai vai kā!
Satiksimies mēs no jauna
Pēc simt gadiem Piebalgā.

Kas to zin, cik dienu, nakšu
Paies vēl, bet lai vai kā,
Reiz es atkal tevi zagšu
Pēc simt gadiem Piebalgā.

Īss bij laimes brīdis, īss par visiemi brīsnīgiemi,
Bet tai brīdī itin viss mūsu bij līdz debešiem.
Kam lai tagad noskumis taisnojos es, zinādamis
To, cik laimes brīdis īss par visiemi brīsnīgiemi?

Pelnrušķīte

Visas lepnas mātes meitas
Manai pilij garām iet,
Jumta spraugās zvaigznes raugās
Un pa kaktiem vēji dzied.

Nav ne spoguļu, ne zīda,
Kas tik grezni sienas klāj.
Pīkstuļo tās vēju grīdas,
Vecā gulta līdzī tai.

Taču šonakt manā pilī
Visi logi gaiši spīd:
Gaidu tevi, gaidu tevi,
Mana mīļā pelnrušķīt.

Peles kariatē jau jūgtas,
Runcis - kučieris - sauc: nū!
Mātes meitas netiks lūgtas,
Tikai viena pati tu.

Arī orķestra mums nebūs,
Te no viņa sienas trīc
Cauru naksniņu mums dziedās
Klusi, klusi circenīts.

Piedziedājums

Bargā pamāte lai pati
Savā ķēķī galā tiek
Un lai katlus berž tā pati,
Tev pie manis jāpaliek,

Kad mēs savas kāzas dzersim,
Lai uz galdiem nekrīt sniegs,
Rokā pārvaldnieku ķersim,
Lai viņš jaunu jumtu liek.

Piedziedājums

Pie baltas lapas apsēžos

Pie baltas lapas apsēžos
Kā pie baltas domas kapa
Un kas pažēlos reiz tos,
Kas viens otru nesastapa

Un kas būs tik drosmīgs pateikt,
Ka nav vainojams neviens,
Kas būs tik drosmīgs pateikt,
Ka nav vainojams neviens.

Šodien mums visvairāk stāsta
Lietus lāses pieskāriens
Un man pietrūkst viena glāsta,
Vai tev nepietrūkst neviens?

Pie jūras dzīve mana

Es kā smilga smilšu kāpai pieķeros,
Es kā smilga vēja liekta atliecos,
Es kā smilga smiltis vīta pieceļos.
Kas man citur tādu spēku, spēku dos.

Pie jūras dzīve mana -
Tāds liktens man ir lemts.
Šo zemi un šo jūru
Man mūžam neatņemt.
Gan vēja spīts ir manī,
Gan zilās jūras sāls.
Jel skani, skani, skani,
Jel skani man, viņu balss.

Es kā kaija pāri jūrai lidinos,
Es kā kaija tālu selgā aizlaižos.
Es kā kaija jūras klēpī šūpojos.
Kas man citur tādu prieku, prieku dos.

Es kā vilnis savam krastam paklanos,
Es kā vilnis savam krastam pieglaužos.
Es kā vilnis tik pēc jūras ilgojos.
Kas man citur tādu laimi, laimi dos.

Piedod man

Piedod man, ka nokavēju
 Piedod man, ka tā
 Piedod man, ka nevarēju
 Piedod mīļotā
 Piedod man, ka dzīve tāda
 Piedod man, ka tā
 Piedod man, ka esi nekāda
 Piedod mīļotā

Piedod man, ka esmu nabags
 Piedod man vēl reizi vien
 Piedod man, ka neatnācu
 Piedod man, ka laiks tā skrien
 Piedod man, ka esmu priecīgs
 Piedod man, ka man nav žēl
 Piedod man, ka esmu niecīgs
 Piedod man, kad ir par vēl

Piekūns skrien debesīs

Piekūns skrien debesīs,
 Mosties brāl, jau rīts.
 Piekūns skrien debesīs,
 Mosties brāl, jau rīts.

Ko ziemeļvējš atnesīs -
 Pērkonu vai dziesmu?
 Jostu sien, kājas auj,
 Rasā zirgu skalo.

Vējam ceļu tik daudz,
 Vai atradīsi īsto?
 Varbūt ceļš būs tāls,
 Simtsreiz saule rietēs.

Varbūt ceļš būs tāls,
 Simtsreiz saule rietēs.
 Varbūt nespēks māks
 Vien mēness miglu kļiedēs.

Tur, kur izbeigsies ceļš,
 Tev būs jāuzar lauks.
 Zvaigznes iesēs tur vējš,
 Ražu Tavs dēls pļaus.

Piekūns skrien debesīs,
 Mosties brāl, jau rīts.
 Ko ziemeļvējš atnesīs -
 Pērkonu vai dziesmu?

Piemājas zemīte

Mans brālis mīl, ko sauc par mūsu zemi,
 Un kā reiz vecaistēvs viņš atkal klausās iet,
 Bet kad tam dzenis priedē izkals krusta zīmi,
 Mans brāļa dēls tad mana brāļa pēdās ies.

Ir manam brālim piešķirts sīciņš zemes pleķis,
 Viss cits ir baronam, ko nu par tautu sauc.
 Šai pleķī ganās cūka, teļš un pērnais teķis,
 Un govs, ko brāļa sieva divreiz dienā slauc.

Gan vēlu vakaros, gan tāpat rītos agros
 Mans brālis savu pleķi rušina un kopj,
 Jo cauru dienu jādar' tas, ko pavēl vagars,
 Un jādar' tas, kas rīkojumos rakstīts top.

Bet strādāt pleķī sīkajā tam pietiek spēka,
 Tur, kā reiz kļaušu laikos, izzūd nogurums.
 Gar ceļmalu mans brālis sapļauj govij sēku
 Un kaplē nezāles, līdz novakars top vēls.

Tur četrās vagās brangi kartupeļi kuplo,
 Tur mazā nostūrī ir trīsreiz pļaujams siens,
 Aug burkāni un dilles, zirņi, kāļi, pupas,
 Un žogmalē trīs astras Kapusvētkiem zied.

Ai, zeme, zemīte, tu sīko pleķu vieta,
 Tu kalpināto ļaužu cerība un prieks,
 Un lielā Padomjzeme lūr caur žoga mietiem,
 Kā mana brāļa dārzā gurķi aug un briest.

Piezvani man

Sen par mani draugi smejas, tu man tikai prātu jauc
Vēl es pie tevis eju tevī klausoties par daudz
Ja tev nepasacīs citi, gan tu pati manīsi
Gan tu pati vēl, vēl manīsi

Arī pats to sen jau jutu, tu man tiešām prātu jauc
Dienu dienā blakus būtu tikai tev, ja būtu jauts
Ja tev nepasacīs citi, gan tu pati manīsi
Gan tu pati vēl, vēl manīsi

Piezvani man, ja tev skumji būs, piezvani man
Piezvani gan, Tu jau zini ka gaidu
Piezvani mán, tad kad neiemigt, piezvani man
Piezvani gan, vēl joprojām es gaidu

Draugiem taisnība un tomēr, lai tā notiek kā man
dots
Tu no manis tomēr aizej, tas ir pelnītais mans sods
Man līdz pastardienai cerēt, kad tu kādreiz zvanīsi
Kad tu kādreiz vēl, vēl zvanīsi

Piparkūku sirsnīga

Viskošākā ir meitiņa bez meliem un bez viltus,
Vissaldākā ir sirsnīga no piparkūku miltiem.

Lalālalā, lalālalā, no piparkūku miltiem,
Lalālalā, lalālalā, kaut būtu vienmēr tā!

Kad staigāju ar meitiņu, mēs bučājāmies abi,
Es grauzu viņas sirsnīgu, un garšoja tā labi.

Kad bildināju meitiņu bez meliem un bez viltus,
Tai apēsta bij sirsnīga no piparkūku miltiem.

Nu klejoju es vientulis pa ielām un pa tiltiem,
Man garām aiziet sirsnīgas no piparkūku miltiem.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Varen varoša vārma zarā sēž,
Jumtu plēš vējš, bet nenoplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Laivinieks laivai dēli tēš,
Zārcinieks zārkam vāku tēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Dzintara latvieši krogos sēž
Un pa brītiņam traukus plēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Telefonisti stabos sēž,
Labi, ka vējš viņus nenoplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Plēsēji — plēš, dzēsēji — dzēš,
Sēdētāji — kā parasti — sēž,
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pilsētā, kurā piedzimst vējš,
Pieplok pie zemes cilvēku mežs,
Saknes jau vējš neizplēš
Pilsētā, kurā piedzimst vējš.

Pliks un nabadzīgs

Re kur dzīvo saimnieka dēli,
Kam nav rente jāmaksā.

Pliks un nabadzīgs,
Pliks un nabadzīgs
Krogū sēdēj' muzikants.

Šlipse priekšā, papirosi zobos,
Staigā tā kā ķēniņdēls.

Plaši lauki, lielas mājas,
Caurvējš svilpo kabatā.

Nav vairs sievas, nav vairs
sievasmātes,
Nu ir jālaiž dibenā.

Uzdzersim un uzdziedāsim,
Nez cik ilgi dzīvosim!

Opsā lillā, abi gali pillā,
Suta runcim kažokā.

Ak, nabadzība, nabadzība,
lepūt man,
lepūt manam draugam ar!

Puķu nakts

Vakarā, vakarā nāc par puķi, nāc par puķi vakarā
Sarkanā, sarkanā tu man būsi puķe, puķe sarkanā
Tā, kas deg, tā, kas sāp, tā, kas klīst
Asinīs tā, kas kliež, kad ir nakts,
Kad ir nakts, kad ir nakts,
Kad ir tāda, kad ir puķu nakts.

Vienīgā, vienīgā tu starp puķēm tāda puķe vienīgā
Sarkanā, sarkanā tu man mūžam, mūžam tumši sarkanā
Tā, kas deg, tā, kas sāp, tā, kas klīst
Asinīs tā, kas kliež, kad ir nakts,
Kad ir nakts, kad ir nakts,
Kad ir tāda, kad ir puķu nakts.

Puķe vakarā, puķe tumši sarkanā
Mums vēl priekšā nakts melna, melna, melna nakts
Tā nakts.

Pilsētā, pilsētā tikai mūsu, mūsu, mūsu pilsētā
Mūžīgā, mūžīgā tu man puķe, puķe tumši sarkanā
Tā, kas deg, tā, kas sāp, tā, kas klīst
Asinīs tā, kas kliež, kad ir nakts,
Kad ir nakts, kad ir nakts,
Kad ir tāda, kad ir puķu nakts.

Putenī, putenī manā baltā, baltā manā pēdējā
Sarkanā, sarkanā tu man paliec tumši, tumši sarkanā
Tā, kas deg, tā, kas sāp, tā, kas klīst
Asinīs tā, kas kliež, kad ir nakts,
Kad ir nakts, kad ir nakts,
Kad ir tāda, kad ir puķu nakts.

Puika

Skatījās puika jūrā buras gāja
Un gribējās drīz jau pamest mājas
Bet sacīja tētis: – gan citu reiz
Viss dzīvē, ir pirmoreiz

Allaž kad vecais jūrā gāja
Viņš stāvēja krastā, ar roku māja
Sudraba zivs un sapņi par tālēm
Viss dzīvē, ir pirmoreiz

Lai vai kā, nes vilņi vienmēr tur
kur mājas (labi) ir
Un vienmēr, pa ceļam –
bākuguns

Kad paaugās puika pats jūrā gāja
Redzēja zemes skaistas, tālas
Kādā ostā meiteni mīlēja viņš
Viss dzīvē, ir pirmoreiz

Ir prieki, ir asaras, sāls uz lūpām
Ir dzīve kā jūra, kas tek caur krūtīm
Bet viņš gāja un gāja, vilņi kurp steidz
Viss dzīvē, ir pirmoreiz

Ir dienas, ir naktis, ir veiksmē Tev purā
Ir dzīve kā jūra, gan labā, gan sūrā
Kāds atnāk, kāds paliek, kāds projām steidz
Viss dzīvē, ir pirmoreiz

Putniņu deļa

Kur brauksimi, sīki putni,
Ratiņosi sasēduš, pī pī čiv čiv?
Mēs brauksimi tai zemē,
Kur būs liela dziedāšan, pī pī kvā kvā.

Kur tu skriesi vanadziņi,
Ar tiem vaska spārniņiem?
Skriešu meitas apraudzīti,
Vai ir lielas dziedātājs, pī pī kvā kvā.

Ko, mušiņa, tu dziedāj?
Tev bij sīka dvēselīt, pī pī čiv čiv.
Lai dzied meža, dundurītis,
Tam balstiņa tālu rūc, pī pī kvā kvā.

Circenīša gaiļi dzied.
Krāsnī galvas sadūruš, pī pī čiv čiv.
Kaķenīte lavījās
Vienu tādu samurcīt pī pī kvā kvā.

Čiri čiri kagi ragi
Aiz kalniņa stāvēdams pī pī čiv čiv.
Čiru čiru viru viru
Brauc uz Rīgu dziedādams pī pī kvā kvā.

Raudāja māte

Par to, ka vilņi liedagā, tā kā atmiņas krīt,
Par to, ka vēju modina saule vientuļa riet,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš izgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Raudāja māte, raudāja meita,
Raudāja mēness debēsīs.
Raudāja māte, raudāja meita,
Dzīve ir gara, mūžs ir īss.
Raudāja māte, raudāja meita,
Raudāja mēness debēsīs.

Rasa

Ar aizvērtām acīm, kur zālē guļ rasa
Kā asaras tikko kā noraustas nost
Tur nezāle vienmēr aug stipra un asa
Jo tur kur ir laime, var būt arī posts

Es stāvu pie rītausmas durvīm un gaidu
Kad vērs viņas vaļā un aicinās iet
No kājām tad rasa man noskalos naidu
Un vējš manas acis vērs lēnītēm ciet

Es iešu ar aizvērtām acīm uz priekšu
Kur nezāles kājās tik sāpīgi dzels
Ar pēdām pret zemi tās putekļos triekšu
Līdz atkal jau galvu tās spītīgi cels

Es redzēšu tikai, ko sirds mana saredz
Un zināšu tikai, ko sirds mana zin'
Kad rasu no rītiem nāk saule un sadedz
Es zinu mans bruņinieks uzvaru svin...

Ar aizvērtām acīm, kur zālē guļ rasa
Kā asaras tikko kā noraustas nost
Tur nezāle vienmēr aug stipra un asa
Jo tur kur ir laime var būt arī posts

Par to, ka ziedi ābelē, tā ka jukuši zied,
Par to, ka laika rādītājs nemāk atpakaļ iet,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš aizgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Par to, ka lietus tīrumā cauru vasaru līst,
Par to, ka ziema gara ir, saules ceļš ir tik īss,
Par to, ka nepārnāks, tas kurš aizgājis,
Par to, ka bezgalīgas ir tikai debesis.

Redz kā tu ar mani

Uzvarēt vai nepaspēt
Tu vari mani nobremzēt,
Kad tavs acu skatiens
Miglas pilnais
Būs tas, kas mani izsmērēs
Gar sienām tad,
Ja nepaspēs neviens
Mani paraut prom no zemes

Redz kā tu ar mani, redz kā es ar tevi
Divas dienas vēlāk
Kaimiņiem būs noriebies,
Ka tu ar mani spēlējies.

Redz kā neizdodas, Tev būs
jāpadodas
Prieks jel, kur tu rodies
Es aizbēgšu uz dienvidiem
Pa baltiem gubu mākoņiem.

Nebaidies es neesmu tāds
Pārlieku gudrs hipokrāts
Kam žēl laiku notērēt
Ar tevi
Arī tu jau neesi tā,
Kas dzīvo tajā pasakā,
Kur tās princeses guļ
Stikla zārkā

Rozā lietus

Rozā lietus šodien līst,
Mana pasaule atmiņās slīkst.
Diez vai zini, kā gribētu es
Vēlreiz tev pieskārties.

Nu jau pagājis vēl viens gads
Kopš tās reizes, kad šķīrāmies mēs.
Manas domas ap tevi vien klīst,
Rozā lietus lietus starp mums abiem līst.

Tā dzīve paiet - rozā lietus līst.
Tā dzīvē gadās - rozā lietus līst.

Rudenī

Nevajag vārdu man, nevajag asaru,
Rudenī ievas tev nespēju sniegt.
Kādēļ gan teici tu – gaidīsim vasaru,
Ja zini, ka kopā iet abiem mums liegts.

Šodien jau lietus skumji sit rūtīs,
Šodien jau lapas no kokiem krīt,
Aizlido dzērves, un pēkšņi es jūtu,
Mīlu šie putni aiznesa līdz.

Ak, ruden, tu negantniek, kāpēc tu atnāci,
Ja jau tu ievas man nespēji sniegt,
Kādēļ gan putnus šos līdzī sev pasauci,
Kas ilgās pēc mīlas tik skumīgi kliegz?

Nevajag mīlas man, nevajag atmiņas,
Rudeņa lietos viss pagaisīs drīz.
Tu savu mīlu kamolā satīsi,
Gaisīsi, kamēr kāds vajā to tīs.

Nevajag vārdu man, nevajag asaras,
Rudenī ievas tev nespēju sniegt.
Laikam jau mīlēt var vienu vien vasaru,
Jo dzērves bez mīlas ik rudenus kliegz.

Rozā lietus šodien līst
Mana pasaule atmiņās slīkst.
Manas domas ap tevi vien klīst,
Rozā lietus lietus starp mums abiem līst.

Tā dzīve paiet - rozā lietus līst.
Tā dzīvē gadās - rozā lietus līst.

Neviens nav vainīgs,
Man žēl, ka tomēr
Dzīvē ir bijis tā,

Tā dzīve paiet - rozā lietus līst.
Tā dzīvē gadās - rozā lietus līst.

Rudenī vēlu

Dzeguze skaita un nebeidz vēl,
Dzeguze šodien mums labu vēl.
Ozola lapas kvēlo vēl, kā kvēlo!

Dvēselei cauri redz liktenacs,
Prasot, cik reizes tu bijī pats,
Satikties ieej sevī pats ar sevi.

Sarkanām lapām sniegot, dzeguze rimstas.
Vējainie gadi koka dobumā elš.
Rudenī vēlu, vēlu vainosim sevi,
Vainosim paši sevi,
Dzeguzi – ne.

Sanāciet, sadziediet

Cielavas, Vālodzes, dzeņi un dzilnas,
Sanāciet sadziediet, sasadziediet!
Tumšajā naktē un zaļajā zālē
Dziesmu par deviņiem novadiem.

Dundinām, dandinām, skandinām stīgas
Rībinām, ripinām stīgojam un
Tumšajā naktē un zaļajā zālē
Dziesmu par deviņiem novadiem

Sanāciet, sadziediet, sasadancojiet,
Šai stundā, šai zemē, šai stundā
Šai stundā, kad cerības aust.

Saki jā, saki nē

Man visi radi dzīvo ārzemēs
Es šajā zemē viens kā pirksts
Tik manas draudzenītes vāveres
Un kuņģa čūlas mocīts zirgs

Man visi radi dzīvo ārzemēs
Es šajā zemē viens kā pirksts
Kur manas romantiskās vāveres
Un kuņģa sāpju mocīts zirgs

Saki jā saki nē
Tev jābūt manai draudzenei
Saki jā saki nē
Tev jābūt manai meitenei
Saki jā saki nē
Tev jābūt manai mīļotai
Saki jā saki nē
Tev jābūt manai veinīgai

Man visi radi dzīvo ārzemēs
Es šajā zemē viens kā pirksts
Es rakstu žēlabainas vēstules
Bet viņi mani sūta mācīties

Saldus saule

Rudenī viņa kā rupjmaize
Simtiem gabaliem laužama.
Ziemā, kabatā sildītu,
Es viņu kā burkānu graužu-

Saule, ko vienreiz var iegūt,
Saule, ko nevar vairs zaudēt.

Vasarā bērniem galviņas
Viņa tik viegli pieglāsta,
Kā atnāk ar gaidīšanu
Kļūst tik pavasara viegla-

Pāri Kapsētas kokiem austošā,
Visur līdzī man bijusi-
Mana zelta kontrabanda,
Mana kabatas baterija.

Sapņu bites

Mežs jau kails un salna pļavā,
Ai cik neprātīgi snieg,
Manām bitēm sapņu dravā,
Dzīli, dziļi jāiemieg.

Jāiemieg lai tālā martā,
Atkal spētu spārnus plest,
Tur kur kraujā neuzartā,
Ievas prot vēl skumji dvest.

Bites, manas čaklās bites,
Ja jums kādreiz spēka trūks,
Ticiet puteņi reiz mitēs,
Lūpas medus smaržu sūks.

Un mēs pazudīsim ziedos,
Kas mums pāri birs kā sniegs,
Viena sirds tad otrai piedos,
Cita, dzērvēm līdzī kliegs.

Sens ir tas stāsts

Sens tik sens ir tas stāsts,
Sens, tik sens ir tas laiks.
Pirmais skats, pirmais smaids
Un glāsts...

Kad gadiem es pāri skatos,
Tas liekas sen, liekas tik sen...
Bij toreiz man jūnijs matos,
Nu salnu vējš salnu dzen.

Kad gadiem es pāri skatos,
Kas tur aiz vasarām vēl skan.
Tur mīla, sapņi, rudzi statos.
Par tiem teic vēlreiz, vēlreiz man!

Sens, tik sens ir tas stāsts,
Sens, tik sens ir tas laiks,
Pirmais skats, pirmais smaids
Un glāsts.

Sens, tik sens ir tas stāsts,
Sens, tik sens ir tas laiks.
Zuda skats, zuda smaids
Un glāsts.

Savāda vasara

Savāda vasara kādreiz bij.
Teic, kur tā steidzās!
Savāda gaisma vēl sirdi vij,
Vēl sirdi vij.

Nejautā, kāpēc gan roze vēl
Smiltīs samīta smaržo,
Nejautā, kāpēc gan laimes žēl,
Kad projām ir tā!

Savāda dziesma bij kādreiz man
Teic, kur tā beidzās!
Savādi vārdi vēl sirdī skan
Vēl sirdī skan.

Septiņjūdžu zābakiem

Tā kā Gauja plūst uz jūru,
Ievu smaržu līdzī nes,
Tā mēs stāvam svešos krastos,
Roku rokā tu un es,

Lai gan vējš var izraut kokus,
Vilņi krastus pārtaisīt,
Velti liktens grūti pūlas,
Pasaulē mūs izkaisīt,

Latvju skautus, latvju gaidas,
Draudzīgs loks šeit kopā tur,
Dziedot vecās mīlās dziesmas,
Ugunskurus tie vēl kur,

Katra dzirkstele ir sveiciens,
Kas šai naktī gaisā skrien,
Jo uz Latviju tas steidzas,
Septiņjūdžu zābakiem.

Septītās debesis

Nāc un rāpies man līdz
 Manās septītajās debesīs!
 Vai tad var tā uzreiz,
 Un vai eņģeļi mūs neaizdzīs?
 Ne jau eņģeļi tur,
 Tikai sikspārņi tev matus sies.
 O..., kā vaigi tev zied,
 O..., kā sirds man dejo, piesargies!

Tiksimies septītajās debesīs
 Tajās debesīs, mājas bēniņos, kur
 Sikspārņos pārvērtīsies mākonis,
 Tīsies mākonis izspūrušos matos.

Man virs galvas ir jumts,
 Nevis debesis septītās...
 Esam divatā mēs
 Un vai laimes tev ar to par maz?
 Kāpēc meloji man
 Un vēl iemānīji bēniņos?
 Lai par septītām debesīm
 Mēs šonakt sauktu tos!

Sievietei

Sieviete tavs vārds ir nakts
 Gribu tavā klēpī paslēpties
 Lai no rīta pamostos ar zvaigznēm
 Tavā rasas istabā

Kusīs krēsla pamalē
 Zudīs ēnas tavā istabā
 Aizmirst gribas brīdi to
 Kad sāksies naktij aiziešanas laiks

Bet man šķiet
 Ka tas bij tikai manā prātā iedomāts
 Un kad rīts uz pleca man būs modies
 Tavs vārds būs aizmirsies

Sauc mani naktī, kamēr sapņu vārti ciet
 Sauc mani naktī, kamēr laiks vēl negrib iet
 Sauc mani naktī, sieviete tavs vārds ir nakts
 Sauc mani naktī, sauc mani naktī...

Man no tumsas mazliet bail
 Bet kad sauksi būšu atkal klāt
 Labāk aiziet lai pēc tam vēl kādreiz
 Lemts ir naktī atgriezties

Sirdij jau nevajag skaita

Skaitu mežus un pakalnus skaitu,
 Katram mākonim nopakaļ skrienu,
 Bet sirdij, sirdij, sirdij jau nevajag skaitu,
 Sirds... Tā paņem sev vienu, paņem sev vienu.

Sveika, Madona, dzimtā pilsēta,
 Saulainas un skaņais rīts, skaņais rīts,
 Tevi es it visur sev nesu līdz!

Skaitu priekus un rūpestus skaitu,
 Katru baltu un nebaltu dienu,
 Bet sirdij, sirdij, sirdij jau nevajag skaitu,
 Sirds... Tā paņem sev vienu, paņem sev vienu.

Sveika, Smiltene, dzimtā pilsēta,
 Saulainas un skaņais rīts, skaņais rīts,
 Tevi es it visur sev nesu līdz

Skaitu ilgas un cerības skaitu,
 Pūlos nepiemirst brīdi nevienu.
 Bet sirdij, sirdij, sirdij jau nevajag skaitu,
 Sirds... Tā paņem sev vienu, paņem sev vienu.

Sveika, Gulbene, dzimtā pilsēta,
 Saulainas un skaņais rīts, skaņais rīts,
 Tevi es it visur sev nesu līdz!

Sirds sadeg neparasti

Dienas kā dienas, tik elpas nepietiek
Un kā četras sienas tās nepieviļ
Tās vienmēr kaut ko vairāk zin
Nenosauktas vārdā tās aiznes mani tālāk
Un izmētā pa krāsām it visur, it visur
Bet sauli jānotur

Ieklausies ja līst, kā putni metas debesīs
Tiem vienmēr jābūt tuvāk lietum, jāredz
Kā tas dzīst

Bet kad paliks tik miers, miglā pārvērties
Varbūt vēlāk sāpēs, varbūt kāds ko prasīs
Paliks tik miers, centies sauli nenoskriet
Pārāk karsti, sirds sadeg neparasti

Un kā no jauna aiz ziemas paslēpties
Mans prāts kā neprātīgs kliedz
Bet tā bijī tu, kas teica man "beidz"
Un visām ceļa zīmēm tas neko nenožīmē
Tās tālāk sauc un brīžiem pat liekas, ka no elpas
Tavas ledus puķes uzziedēs

Smaidas

Smaržo pasaule kā nepasacīts vārds,
Cauri dzīslām izlīst neciešamas gaidas,
Liepu gatves galā vēsta uzraksts kāds -
Vienkārši un nesatricināmi - "Smaidas".

Jā, patiesi, tā šīs mājas tiešām sauc,
Kur jau tik daudz gadu nepaguris eju,
Kur, pār sliekšni kāpjot, izraudāties ļauts,
Kaut sirds dziļumos es kā bez prāta smeju.

"Smaidas", "Smaidas", mana tēva "Smaidas",
Manas mātes "Smaidas", piedodiet!
Ja vēl manos spēkos noplūkt nātres,
Noplūkt nātres, kas uz sliekšņa zied.

Bet uz sliekšņa jau vairs tiešām nātres zied,
Un par vēja vijoli sen raud loga rāmis.
Drīzi jūs no ārdiem, "Smaidas", nokāpsiet,
Lai pa lielo ceļu projām dotos rāmi.

I tur smaržos viss kā nepasacīts vārds,
I tur dzīslām caurlīs neciešamas gaidas,
I tur gatves galā vēstīs uzraksts kāds -
Vienkārši un nesatricināmi - "Smaidas".

Sitiet Bungas

Vai jūs zināt, kas mēs esam
Vai jūs zināt, kas ir kas
Viss, ko iekārojas dabūt
Galu galā nav nekas

Tā nekas jums gribas smīnēt
Bet nav laika, saule riet
Gaitēnos, kur valda gaitas
Noklaudz durvis un ir ciet

Sitiet bungas mani mīļie
Sitiet plaukstas brāļu bars
Nakts ir manas tautas diena
Viņas miesa ir mans gars

Vai jūs zināt, kas mēs esam
Vai jūs zināt, kas ir kas
Vienu rītu viņa celsies
Saulei lecot, vējš būs ass

Ciets ir cietums nu, bet mīkstums
Un vai zils ir tikai zils
Savos dziļākajos sapņos
Katram nabagam ir pils

Piedziedājums

Tur tiek pavēlēts un rīkots
Tur tiek kara gājiens posts
Ja ar dievpalīgu veiksies,
Dzīrēs pārvērtīsies posts

Vai jūs zināt, kas mēs esam
Vai jūs zināt, kas ir kas
Vienu rītu viņa celsies
Saulei lecot, vējš būs ass

Smilšu rausis

Puisīt kāpēc smilšu rausis drūp an ārā jūk ?
Kādēļ zili padebeši pāri ceļam kūp?

Nebēdājies meitenīte lieti projām līs
Mani baltie tāšu zirgi sauli ieraudzīs.

Samirks tavi tāšu zirgi lietu karojot
Kam lai tagat nosargāto smilšu rausi dod?

Pārscries mājās brīnīsies tēiks, ka nesaprot
Kādēļ meitenīte viņam smilšu rausi dod.

Somu pirts

Sāp katru dienu kauli, kauli
Oī, oī vairs nevar ciest.
Ja nelīdz arī zāles, zāles,
Kam velti naudu šķiest?
Oī, oī vai tiešām būtu, būtu
Laiks man pie tēviem iet?
Vēl iedzert sīvo gribās, gribās
Un mīlēt mazuliet.

Pirtī, somu pirtī iesim mēs,
Pirtī, visus tur mūs izārstēs,
Pirtī, tāds, kāds esi, sārts un plīks,
Pirtī, prom uz upi bariņā žviks!

Klau, pirtniek, cik te grādu, grādu?
Oī, oī, 130!
Kā senās jaunības dienās, dienās
Sirds neprātīgi sit.
Es taisos upē mēsties, mēsties
Var trieka mani ķert,
Bet es vēl gribu mīlēt, mīlēt
Mazlietiņ sīvo mest.

Spogulīt, spogulīt!

Spogulīt, spogulīt...saki man tā,
Kura visā pasaulē ir visskaistākā?

Un viņš teica:
Nav nozīmes meklēt paradīzē vai peklē,
Bet, ja reiz satiksi to, sauksi par savējo.

Spogulīt, spogulīt...saki man tā,
Kura visā pasaulē ir vismīļākā?

Un viņš teica:
Nav nozīmes meklēt paradīzē vai peklē,
Bet, ja reiz satiksi to, sauksi par savējo.

Viņa būs līdzās, kad viss kārtībā,
Viņa būs līdzās, kad Tev nav nekā,
Viņa būs Tava, Tavējā!"

Spogulīt, spogulīt, nāc man palīgā!
Kura ir tā īstā, vienīgā?

Un viņš teica:
Nav nozīmes meklēt paradīzē vai peklē,
Bet, ja reiz satiksi to, sauksi par savējo.

Starp Divām Saulēm

Lai no kādām tālēm nācis,
Liekas tikko elpot sācis
Starp divām saulēm izvēlēties
Spožāko un neapdedzināties
Virs mums ir divas, divas debesis
Pa vienām ienākt, otrām atdoties,
Vienām tuvoties, no otrām – izvairīties
Virs mums ir divas, divas debesis
Un vēl virs mums ir divas zvaigznes
Zem vienas dzīvot, pēc otras ilgoties
Ja pirmā kritīs, tu priecāsies,
Bet varbūt liktenis atspēlēsies,
Virs mums ir divas zvaigznes

Lai no kādām tālēm nācis,
Liekas tikko elpot sācis
Starp divām saulēm izvēlēties
Vēsāko un atveldzēties

Lai no kādām tālēm nācis,
Liekas tikko elpot sācis
Starp divām saulēm izvēlēties
Mīļāko un iemīlēties.

Sveika māmiņ

Sveika māmiņ, mājās beidzot ir tavs karavīrs,
Ļauj man pārgērbt kara drēbes gribu justies tīrs.
Teic, kur slēpjas lielā tautu dziesmu dziedātāj',
Gribu redzēt savu karodziņa rakstītāj'.

To aizveda sveši ļaidis, sveši kumeliņ',
Viss, ko viņa tev atstāja, savu vainadziņ'.
Akmens dārzos, dzelonpilīs tagad dzīvo tā,
Tur nu, dēliņ, darīt tu vairs nevari nekā.

Vai māmiņa, vai māmiņa, kam tu ļāvi to,
Aizvest tālā svešumā manu mīļoto?
Daudzos kaujas laukos izkarojos es,
Viņas šūtais karodziņš man laimi vienmēr nes.

Padod, māmiņ, ceļa maizi, zirgam padzert dod;
Kaut vai visu mūžu jāšu, tā man jāatrod.
Akmens dārzos, dzelonpilīs viņu atradīš',
Sveiku atkal mājās savu mīļo pārvedīš'.

Labā rokā karogs turas braši vēl aizvien,
Kreisā, tukšā piedurknē viņš savu naidu sien;
Ceļa biedrs tālā ceļā būs tam saules riets,
Galvu paceltu viņš aizjāj balts kā ābeļzieds.

Šūpoles

Es šūpošos tik ilgi, ilgi, ilgi,
Līdz kamēr zars no zara nolūzīs.
Es mīlēšu tik karsti, karsti, karsti,
Cik karsti sadeg ogles ugunī.

Es lidošu kā putni lido projām,
Līdz kamēr vējš uz augšu mani cels.
Es dzīvošu tik ilgi, ilgi, ilgi,
Cik mani slavēs kāds vai pels.

Šī dzīve ir kā šūpoles,
Uz augšu ceļ un tūlīt nes uz leju
Šī dzīve ir kā šūpoles,
Es nāku un jau tūlīt projām eju

Svētelis

Nešaujiet mājas pievārtē putnus!
Svēteli, svēteli nešaujiet!
Zaļa un spigta zem svēteļa spārna
Augu vasaru zeme zied.
ooooo..... zeme zied!

Skatieties redziet, cik plaši un brīvi,
Svētelis debesīs riņķo un slīd.
Veroties viņā ticēt mums gribas,
Nebūs vairs kara ne šodien, ne rīt.

Pirmais, kas krāsmatās atpakaļ pārlido,
Vecajā ritenī ligzdu sāk.
Klabinot klabekli, gaida, kad ļaudis
Mājup no kara un svešatnes nāks.
ooooo..... mājup nāks!

Stārķēni ligzdā plivina spārnus,
Aiziet bērni no pavarda guns.
Stāv jumta korē droši un cēli
Miera un mūžības svētais putns.

Nešaujiet mājas pievārtē putnus!
Svēteli, svēteli nešaujiet!
Zemes lodi paņemiet plaukstā,
Zem svēteļa spārna to palieciet!

Es šūpošos tik ilgi, ilgi, ilgi,
Un lejā krītu augšup celdamās.
Es ticēšu tik ļoti, ļoti, ļoti,
Ka mani vienu lejā neatstās.

Es šūpošos tik ilgi, ilgi, ilgi,
Līdz kamēr skumjas nomainīs prieks.
Es turēšos pie abiem virves galiem,
Kad šūpoles pret debesīm mūs trieks.

Tā

Esi man tā, lai es jūtu,
 Cik ļoti to vajag Tev
 Tā, lai es tieku, kur labi paliek
 Jo ilgāk, jo labāk
 Tā, kā uznāk un pāriet
 Tik ātri un lēni bez gala
 Tā, lai lidot ir vieglāk,
 Kā elpot un dzīvot vienkārši tā.

Tālu aizgāja

Man radās doma, ko nevar atļaut un nevar liegt;
 Jo augstāk par vidusstrīpu ar viņu neaizsniegt;
 Liels bij mans prieks, ka neesmu savā domā viens;
 Tik liels bij man radniecīgo pulks.

Tālu aizgāja brālis,
 Mana nama durvis viņam ciet,
 Jo viņš runāja kaut ko par laimi,
 Kuru meklēt vajagot iet.

Tad kad mēs iemīlēsīm Tai pilsētā

Nebaidies, ja skaušu Tevi
 Es ar neredzamām rokām
 No visredzīgākās ēnas
 Kura mīt zem oša koka
 Kad tai smaidot garām ej!

Nebaidies, ja pūces balsī
 Tevi pēkšņi mežā saukšu
 Un kā zvaigžņots padebesis
 Pāri Tavai galvai augšu
 Kad Tu prom uz mājām skrej

Vai gan Tu izbēgt spēsi
 Vai gan es izbēgt spēšu
 Tad, kas Tu iemīlēsi
 Tad, kad es iemīlēšu

Ja Tu slēpsies - nepaslēpsies
 Kaut vai slēpsies caurā sietā
 Jo es Tevi sameklēšu
 Katrā vietā, katrā lietā,
 Kurai garām smaidot ej!

Arī tad, ja Tevis nebūs,
 Tevi tomēr atradīšu,
 Un ap Tevi tā kā mežvīns
 Neredzamas rokas vīšu,
 Kad Tu prom uz mājām skrej

Tai pilsētā ir balti bērzu vārti,
 Tai pilsētā ir balti goda vārti,
 Tai pilsētai deg lūpās buram- vārdi,
 Tos uzmini, tos uzmini.

Kā mīlā dzīvojam,
 Tu stīga, stīga, stīga uzvilktā,
 Tu garumzīme manā dzīvībā
 Šai trakā, trakā, trakā pasaulē,
 Nu zelta stīgu nodrebi,
 Nāk jaunas skaņas tevi atskaņot,
 Nāk jauni vārdi tevi ievārdot,
 Tur jaunā saulē ievārdot.

To pilsētu es saucu nu par stīgu,
 Par uzvilktu un zelta stīgu, stīgu,
 Bet, aiziedams pa kaut ko bezgalīgu,
 To atceries šai pilsētā

Tāpēc jau, ka nevar zināt Teksasa kāpēc

Upē naktī pīles klie dz
Un tu arī neiemiedz
Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc
Varbūt, ka ir ņemts par daudz
Varbūt, ka par maz ir ļauts
Un varbūt par maz ir arī sāpēts

Izeju no mājām kluss
Zvaigznes spīd un dubļi dus
Un var skaidri redzēt laimes naudu
Tas nekas, ak tas tik tā
Tas tik tādā klusumā
Tik no malas izliekas, ka raudu
Tas nekas, ak tas tik tā
Tas tik tādā klusumā
Tik no malas izliekas, ka raudu

Upē naktī pīles klie dz
Un tu arī neiemiedz
Visur kaut kāds troksnis kluss un slāpēts
Tas nekas, ak tas tik tā
Tas tik tādā klusumā
Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc
Tas nekas, ak tas tik tā
Tas tik tādā klusumā
Tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc

Teksasa ir pasakaina zeme:
Īstus kovbojus tur sastapt var
Ar vienu roku cigareti uztin,
Ar laso otrā brīnumtrikus dar`.

Bet sestdienā uz pirmo ceļmal's krogu,
Kur alus slāpēm brīnumdarbus dar`,
Un, ja atliek dolāri, ko maksāt,
Ar sinjoritām izdejoies var.

Teksasā viss lielāks nekā citur,
Katrs kovbojs savā sirdī jūt.
Pat prērijas un lieli lopu bari,
Un vientulība lielāka var būt.

Te Lieldienās nav šūpuļu kur pakārt
Starp kaktusiem tās lāga neturas.
Un Jāņu naktī nevar skaļi līgot,
Jo kojoti tad tevi pārlīgos.

Droši vien, ka saņemšu es ziņas
Labākas kā šinī vasarā,
Pamāšu ar dievu pāris draugiem,
Pazīstu ko Rietumteksasā!

Palaidīšu zirgu, lai skrien brīvi,
Iemauktus tam nevajadzēs vairs mautk,
Sēdīšos tad vecā pikaptrakā
Un uz māju pusi sākšu braukt.

Tava atnākšana

Dusi man uz pleca dusi, mūžu dusi.
Nezinu, no kuras puses esi atnākusi.
Tagad tu man blakām būsi, mūžu būsi,
Nezinu, ko tu tik klusi esi staigājusi.

Tavā balsī dzirdu skanām to,
Ka man nekad nav gana.
Tevi meklē roka mana
Ziliem zvaniem zvanīt zvana
Tava atnākšana.

Tavai balsij

Mūzika ir klusums tavš, tikai tevis nav
Vārdu nav, vārdu nav, viss ir pateikts jau

Dziesmā nenomirst tavš gars, un manī ar
Ložu bars, ložu bars, dziesmu neaizskars, neaizskars

Tavš gals, bet paliek tava balss, to šķīrstā neiekals
Tā vēl atgriezīs, mums tevi dzīvu
Tavš gals, bet paliek tavš balss
To šķīrstā neiekals, tā vēl skanēs

Likten's tavš notiesāts, bet Tu atkal nāc
Klusumā, klusumā, savu dziesmu sāc, savu dziesmu sāc

Un neviens vairs nenoskums, jo tu dziedī mums
Nenomirt, nenomirt, bij' tavš pienākums, nenomirt

Tev stāstīts, ka tavs vecaistēvs

Tev stāstīts, ka tavs vecaistēvs pret turkiem karojis,
Pie Pļevnas dažiem janičāriem galvas nocirtis.
Viņš mājās pārnācis ar medaļām no cara apbalvots,
Līdz mūžam beigām pagastā bijis labi ieredzēts.

Tu zini - Pasaul's karā tēvs ir bijis strēlniekos,
Viņš Tīrelpurvā nāves bailes dzinis vāciešos.
Tēvs aizkāvēs līdz Maskavai un atpakaļ pie Ventas,
Tam piešķīra muižas zemi un ordeni pie lentas.

Tev pašam gāja grūtāki, tu tikai mobilizēts
Un svešā uniformā kara mākslā iedresēts,
Bet Kurzemē tev laimējās, jo tiki ievainots,
Uz Vāciju ar kuģi pēdējo vēl tiki pārvietots.

Tu ieceļoji Kanādā un cirti mežā kokus,
Tev likās dzīve šinī zemē nepazīna jokus.
Līdz ballītē tu satikies ar meiteni no Slokas,
Tā labu saldiskābmaizi cepa un siltas bij tai rokas.

Jums tagad pašiem ģimene un diezgan labi klājas
No sestdienskolas bērni tikai piecniekus nes mājās.
Tu dziedī vīru korī, kas pieder Vanagiem,
Jums ezermalā māja, kura brīva no parādiem.

Bet kādā dienā dēls, kurš vienmēr labi runāt prot
Tev paziņo, ka Latviju grib apciemot.
Tev lodes šķemba plecā sāk tik skaudri sāpēt tad,
Šo jautājumu cerēji viņš neprasīs nekad.

Tu pūlies dēlu atrunāt, tad sāki lamāties,
Dēls kliež - ar veciem cilvēkiem ir grūti saprasties.
Tu sauci sievu palīgā, tu velti viņu sauc,
Jo sieva tanī brīdī saldiskābmaizes mīklu jauca.

Kad vakarā viss kluss ir beidzot mājās palicies
Ar "vodkas" glāzi sievai blakus esi apgūlies.
Un pirms tu iemiedz, pārdomā - vai tiešām kļūsti
vecs?
Un sirds tai brīdī vairāk sāp, kā lodes skartais plecs.

Tēva nams

Pār kalnu ceļš vijas man,
Pār cieta plienu gurdi soļi skan -
Tur saules mirgā vizēdams,
Stāv vēl mans tēva nams....

Pirms daudziem gadiem projām
gāju,
Lai jaunu dzīvi sāktu es,
Mans tēva nams,
nu mājās nāku,
Jo tu man mūžam -
neaizmirstams!

Ceriņš kā toreiz zied,
Un lielā liepa, šalcot dziesmu dzied,
Tur tak's uz veco skolu iet -
Viss, viss kā senāk šķiet....

Tur birzs vēl šalc, kur pirmā mīlā
Man ziedoņnaktī dega sirds,
Mans tēva nams, nu mājās nāku,
Jo tu man mūžam -
neaizmirstams!

Tik un tā

Nāk rudens apgleznot Latviju,
Bet nepūlies, necenties tā!
Man viņa ir visskaistākā
Tik un tā.

Mazliet par lielu, lai sasildot
Savu lakatu dotu,
Par lielu, lai paņemtu klēpī
Un apmīlotu,
Mazliet par mazu,
Lai palaistu vienu
Pasaules plašajos ceļos,
Par mazu, lai laistu vienu.
Es līdzī ceļos.

Nāk rudens izgreznot Latviju,
Bet nepūlies, necenties tā!
Mums viņa ir visskaistākā
Tik un tā.

Trīs lietas

Trīs lietas man zāļu skapītī stāv
Ko meklēju brīžos, kad šķiet -
Vairs peldot es nesniegšu malu,
Trīs lietas, tad glābiņš ir, pieminiet:
Asaras, dziesmas un alus (2x).

Dvēsele vajā, asaras sāļas,
Dzīve ir rūgta, alus ir salds.
Dziesma ir gara, dzīve ir īsa,
Tas nav no svara - alus ir
salds.

Trīs lietas man zāļu skapītī stāv,
Ko lietoju brīžos, kad šķiet -
Jau šodien sev darīšu galu,
Trīs lietas, tad glābiņš ir, pieminiet:
Asaras, dziesmas un alus (2x).

Trīs lietas man zāļu skapītī stāv,
Var brīnīties tikai un smiet,
Ak, kamdēļ tik ilgi es salu?
Trīs lietas, ja zāļu skapītī stāv -
Asaras, dziesmas un alus (2x).

Tu esi tāda viena

Nav neka neparasta ka rīt pēc tevis taujā
Ar rītu metoš kaujā izcīnīt vēl piecus mirkļus snaudai
Un kas ja neaplaudēs caur acīm aizvērtām var nepazīt
Un ne no brīva prāta kāds pie širds tik cieši
pieķeras
Un rokām sažņaugtām to neatlaiž
Un ne no bailēm rozēs stāds pie zemes cieši
pieglaužas
Tam vēl no ērkšķiem ziedi jāatlaiž
Tu esi tāda viena no mākoņiem ar pienu
No tevis nodzerties kā Minhauzenam uzticēties
Un visa zeme brīnās kā širds to neapzinās
Uz kuru debess pusi ziema šogad aizbēgusi
Tā aizskrien nesaprasta

Vai man uz pieres rakstīts
Viņš zimu nesapratīs un piedod nepaprasīs neparko
Es esmu tāds kā prasīts līdz galam nepārmācīts
Un nebrīnies ja vējš mūs nenoskries

Tu izvēlēties palikt

Kad viss jau būs pateikts, vai tā kādreiz būs?
Mēs dosimies tālāk, viss parastais sagrūs.
Tas notiks tai dienā, kad gaismas ātruma stars
būs lēnāks kā domas, domas tavas un gars.

Viņš solīja to aizmirst, viņa - nepiedot.
Tu izvēlēties palikt, es - aizlidot.
Un kurš no mums būs pirmais, kurš būs
pēdējais?
Nav nozīmes nekādas, tu mana, es
tavējais.

Kosmoss tik niecīgs, pogas caurums tik liels,
visstumjākais - priecīgs, saldākais ir miegs.
Tas notiks tai dienā, kad gaismas ātruma stars
būs lēnāks kā domas, domas tavas un gars

Tumši zilā

Tā kā ceriņš, tā kā sapnis,
Tā kā apinis pēc lietus
Mana tumši zilā dziesma dziedama.
Tā kā zila mētra silā,
Tā kā rauda meldros plīvo
Un kā migla egļu gatvē dziedama.

Tā, lūk, šonakt mana tumši
Zilā dziesma dziedama.

Tā kā Ilguciema smilgas,
Tā kā Aleksandra Čaka
Pulkstenķēde sidrabota dziedama.
Cerība dreb lietus logā,
Cerība dreb apšu lapās,
Ka uz kādas no tām būs tavš skats vai tavš
mats.

Tur, aiz mākoņiem ir saule

Tur, aiz mākoņiem ir saule,
Viņa teica, vīnu lejojot.
Un tad aizgāja ar vēju
Zilā ziedu pļavā dejojot.

Bet es nevēlējos ticēt,
Un es teicu: Nevar būt!
Tur tās melnās mākoņēnas
Nepāriet un nepazūd.

Tur, aiz mākoņiem ir saule,
Tur, aiz mākoņiem ir rīts.
Tur, aiz mākoņiem ir labi,
Lūdzu paņem mani līdz!

Viņa nemācēja piedot,
It neviena nieka
Un es paliku bez bēdām
Un es paliku bez prieka

Tu saviļņoji mani

Tu saviļņoji mani neko pat nedarot
Ka esi tā kas esi bez visiem izņemot

Tu saviļņoji mani ar īstu klusumu
Ka negaidi par ilgu un neslēp mulsumu

Tu saviļņoji mani ar vilni devīto
Tas aiznestu mūs abus uz salu skaistāko

Tas aiznestu mūs abus uz salu skaistāko
Ja tikai vienam otram mums vieta atrastos.

Tu saviļņoji mani pa durviim ienākot
Un īstākajā brīdī pa īstam pasmaidot

Tu saviļņoji mani neko pat nedarot
Ka esi tā kas esi bez visiem izņemot

Tu saviļņoji mani ar vilni devīto
Tas aiznestu mūs abus uz salu skaistāko

Tas aiznestu mūs abus uz salu skaistāko
Ja tikai vienam otram mums vieta atrastos.

Tuvu Tuvu

Būt tavā tuvumā, ko vēl var vēlēties,
Vēl var vēlēties tuvāk būt;
Tuvu būt, ko vēlvar vēlēties,
Vēl var vēlēties tuvāk būt.

Tavā tuvumā, ko vēl var vēlēties,
Vēl var vēlēties tuvāk būt;
Ko vēl var vēlēties
Vēl var vēlēties tuvāk būt.

Tuvu Tuvu, tuvāk vēl,
Ko vēl var vēlēties;(2X)

Būt tavā tuvumā, ko vēl var vēlēties,
Vēl var vēlēties tuvāk būt;
Tuvu būt, ko vēlvar vēlēties,
Vēl var vēlēties tuvāk būt.

Piedziedājums

Uzsnīga sniedzīņš balts

Uzsnīga sniedzīņš balts
Balts kā viss bāltākie milti
Uzsnīga sniedzīņš balts
Un zemei palika silti

Vienmēr uz pasaules kāds
Kuram bez tevis ir auksti
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu

Vienmēr uz pasaules kāds
Kuram bez tevis ir auksti
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu

Saule kad miegu guļ
Mēness kad staigā pa parku
Spuldzes kā actiņas spīd
Un pat vēl izdzēstās sargā

Pelnrušķīt laiks ir laiks
Ceļš tavs drīz vedīs uz pili
Paciet vēl grambas šīs
Drīzi nāks mākoņi zili

Pelnrušķīt laiks ir laiks
Ceļš tavs drīz vedīs uz pili
Paciet vēl grambas šīs
Drīzi nāks mākoņi zili

Ja tevi nemīl neviens
Tev taču ir ko mīlēt
Labajā nosprūst naidis
Kā bulta ozola zīlē

Vienmēr uz pasaules kāds
Kuram bez tevis ir auksti
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu

Vienmēr uz pasaules kāds
Kuram bez tevis ir auksti
Un pat aiz pasaules vēl
Vajaga siltu plaukstu

Vakara vējā

Vakara vējā viegli tu pieklāvies man
Sacīji klusu, klausies kā vētra skan
Vakara vējā lēni dejo mēness zelt-sudraba vīts
Ēnas un ziema dejo līdz

Vakara vējā pilsētu logos kad ugunis deg
Sapņi no mājām projām bēg no mājām bēg
Saki man lūdzu kāds ir tavs sapnis ko pārtrauca rīts
Ņem savus sapņus un nāc man līdz

Vakara vējā
Tu teici lai paliek pie manis tas viss
Un vairāk nekā tev nav
Nav palicis nav palicis
Vakara vējā klusi es čukstēju tev
Ņem mana mīlā šo vēju sev

Vakara vējā ēnas no ielām ir nozadzis kāds
Paliec ar mani neaizej, bet vienmēr nāc
Saki man vēlreiz kā tu man teici, kad pienāca rīts
Saki, kas vēlreiz nav pasacīts

Vakara vējā
Ieelpo dziļi un klausies kā skan
Augšā un lejā
Tev pieder viss, kas pieder man
Vakara vējā, lūdzot par tevi, man aizlūza balss
Paliec ar mani - sirds nenosals

Varbūt

Kad laimi tumšā rozēs ziedā
Kāds cits tev kādreiz steigsies nest,
Varbūt vēl kaut kur dziesmu dziedās
Kā dziedu šovakar tev es.

Un varbūt vēl baltas manā dzimtenē
Ievas degs, kā degām kādreiz mēs.
Un varbūt kaut kur vēl dziesmu dziedās
Kā dziedu šovakar tev es.

Kad balts kā rudzu vārpa briedā
Tev garām iešu tāls un svešs,
Varbūt vēl kaut kur dziesmu dziedās
Kā kādreiz dziedāju tev es.

Varbūt rīt

Gribu zināt, ko tu šonakti dari,
Stiepu roku, bet tavi pirksti mani neaizskar.
Mājās viena pati mīt, un asaras man krīt.
Šodien saule man nespīd, varbūt rīt.

Skatos apkārt un redzu, kur tu esi bijis,
Zinu, ka šis ievainojums nesadzīs.
Kur tu paliki, kāpēc tu aizgāji,
Kad tu atnāksi, varbūt rīt.

Dzirdēju, ka tu teici, ka atgriezīsies rīt,
Bet laiku nepateici, kad lai tevi sagaidu.
Kā es gribētu ar tevi atkal kopā būt,
Jo bez tevis dzīvot nespēju.

Nevar zināt, cik grūti man tagad ies,
Ļoti ceru, ka šīs sāpes man drīz pāries,
Nāc atpakaļ tūlīt, vairs nespēju sagaidīt,
Tevi atkal ieraudzīt, varbūt rīt.

Vardīte

Maza zaļa vardīte kva, kva, kva,
Sēž uz lapas upītē kva, kva, kva,
Apkārt ūdensrozes zied kva, kva, kva,
Šī par mīlestību dzied kva, kva, kva.

Kur esi tu, mans mīlulīt,
Kur esi tu, mans kurkulīt?
Bez tevis man ir bēdīgs prāts
Kva, kva, kva, kva.
Kur esi tu, mans mīlulīt,
Kur esi tu, mans kurkulīt?
Pie savas vārdes nāc, nāc, nāc
Kva, kva, kva, kva.

Atpeld mazais vardulēns
Velna puika, lāga zēns,
Visu algu izdevis,
Džinsu bikses nopircis,

Pleznā glāsta plezniņu,
Kas par jauku glezniņu.
Lai tak veči noskatās,
Kā tie jaunie bučojas,

Varde vardei mugurā,
Labi vizināties tā.
Spriediet, ļaudis, paši nu,
Kur ņemt vardei mašīnu.

Vārdi neizteic neko

Vārdos tik daudz tiek teikts
Iesākts un tomēr nepabeigts
Jūtos kā savos sapņos apmaldījies bērns
Kam sirds pēc mīlestības kvēl

Kāpēc tik maz ir ļauts
Vēlēties ņemt kad viss ir par daudz
Man tikai mazliet pietrūkst vēja pieskāriens
Kad saules tveice elpot liedz

Ieklausies vēlreiz klusumā
Tu vari dzirdēt tik un tā
Ja to jūti vēl tad ieelpo bet nerunā
Jo vārdi neizteic neko

Varbūt tam jābūt tā
Zvaigznes krīt vēsā tukšumā
Tomēr cerība vienmēr zūd pēdējā
Vien vēlies un sapnis mirklis kļūs

Vasarai

Ai vasara es tevi smaržā jūtu
Kur ābols sārts un vanag zirnīs zied
Un cik man kādreiz bijis domu grūtu
Tās tu pār kalniem vieglos vējos svied

Tu pacel mani visām bēdām pāri
Man saldas zemenes uz mēles liec
Pār dziļmi pārlaidies ar vieglu spāri
Un vētras auļos apkārt zemei triec

Kā roze plaukstā ieglaudies man liega
Ar tūkstoš krāsām manu prātu jauc
Nakts vidū pēkšņi modini no miega
No sapņa sapnī maldini un sauc

Ai vasara es tevi smaržā jūtu
Kad jasmīns salds un grēcīgs vīstot tvan
Cik dievs reiz devis domu smagu grūtu
Tik gaiša prieka vasara dod man

Vecais draugs

Mans vecais draugs, Tevī skatos es
Jau sirmums matos tev iezadzieš
Bet smaids tas pats sen zināmais
Mans vecais draugs, nāc piesēdies

Mans vecais draugs, Tevī klausos es
Man tava balss kā ūdens malks
Ar katru vārdu savā bērībā
Mans vecais draugs, es atgriežos

Un jūtos es kā atbrīvots
Vairs nespiež plecus mans gadu svārs
Paldies, ka esi, ka biji un būsi
Mans vecais draugs, nāc piesēdies

Vēl ir laiks

Saullēktā klusi, klusi,
Kūp zeme pielijusi.
Ir vasara.
Es savu rīta vēju
Vēl sapnī sameklēju,
Vēl, sapnī vēl.

Vēl ir laiks, vēl ir laiks, vēl ir laiks,
Rudens tāls vasarai pieskāries
Vēl ir laiks, vēl ir laiks, vēl ir laiks,
Mūsu ceļš vasarai cauri ies.

Tu atmodini mani,
Kad skanēs zilie zvani,
Kad skanēs tie.
Tad mīlestībā tavā
Iesim kā ziedu plāvā,
Tad iesim mēs.

Līdz pirmai rudenssalnā
Mums jātiek Sauleskalnā,
Mums jātiek vēl.
Tur būsīm tuvāk saulei
Un tuvāk mīlestībai,
Mēs būsīm tur.

Vecais zābaciņš

Kad man maziņam krūtīs iedūrās
Akla sāpe kā nezināms drauds
Māte teica: "Tas tikai tāpēc,
Tikai tāpēc, dēliņ, ka audz!"

Laikam caurvejā esmu stāvējis
Akla sāpe skursteņos kauc
Kas man sacis: "Tas tikai tāpēc,
Tikai tāpēc, dēliņ, ka audz!"

Vecais zābaciņ, mana bērība
Kā lai projām, projām to sviež.
Vecais zābaciņš, mātes gādātais
Nepanesami spiež.

Vēstule no Sorrento

Vakar saņēmu es pergamento,
Ko rakstīja senjora man.
Lai braucot šurp uz Sorrento,
Tur dziedāšot dziesmiņu man.

Makaroni, špināti, karbonādo,
Puspudeles Mozeles vīns.
Senjores, ģitāres, skan serenādes
Tur tālajā Itālijā.

Kad aizbraucu es uz Sorrento,
Tur pretī man nāca kāds džeks.
Es vaicāju tam, kur senjora,
Kas vēstuli rakstīja man.

Tad sacīja džeks konkurento,
Vai esot es galīgi traks,
Ka braucot es šurp uz Sorrento,
Pēc izskata galīgi švaks!

Viena tante teica

Man par tevi teica, man par tevi arī
Ko mums tagad klausīt, ko mums darīt
Viena tante teica, divas tantes teica
Tenku pīli tantes palaida

Pē pē pē pīlīte peld
Varžu dīķīti vēl
Pē pē pīlīte pēkšķina pē
Klausieties ļautiņi kuš
Pušu pārplīsa cšš
Pē pē pīlīte pēkšķina čuš

levelc atkal gaisu krūtīs
Re kur brūtgāns nāk ar brūti
Tantiņ pūt kā vakar pūti
Darbs nav grūts bet atbildīgs

Tu uz slotas kāta, tu uz motocikla
Cauru nakti skrienot vienos priekos
Tu jau vējam brūte, tu jau slotai brūtgāns
Tādu pīli tantes palaida

Vienprātība

Tas notika sen, ļoti sen,
Bet šo stāstu es glabāju vēl,
Tas stāsts tā kā upe vēl plūst,
Tā kā mūžīgi uguņi rūc.
Nu jau desmitiem gadu vilcieni dzied
Seno dziesmu, ka jāaiziet.

Mēs sēdējām pustumsā,
Ogles kvēloja pavardā.
Aiz loga tur pustumsā
Melni zibeņi staigāja.
Tad viens cēlās un teica, ka ārā kāds stāv,
Citi teica, ka tur nekā nav.

Viņš cēlās un izgāja viens,
Bet mēs palikām visi kā viens.
Mēs gribējām zināt, kas būs,
Kas tik vēlu var traucēt mūs.
Tad, kad ārpusē klauvē, tad nevajag iet,
Neviens nenāks, ja durvis ir ciet.

Un atkal mēs pustumsā,
Ogles atkal ir pavardā.
Aiz loga, tur, pustumsā
It neviens vairs nestaigā.
Un ir labi, ka ir tāda vienprātība,
Ka nav jāiet un jāatver.

Vēl viens dolārs

Es atkal šorīt domāju
Par meiteni ko mīlēju
Vēl dzirdu viņas balss kā skan
Bet zinu tas nav domāts man

Es biju vētra, viņa miers
Neviens tai nebij pieskāries
Par viņas skūpstiem saldāks vien
Bij viņš ko dzērām vakardien

Vēl viens dolārs, vēl viens rīts
Atmiņās tiek norakstīts
Varbūt kad kļūšu miljonārs
Aizmirsts būs pat viņas vārds

Es viņas acīs redzēju
Ko pats es kādreiz sapņoju
Bet jaunībā daudz darīts tiek
Ko vēlāk gadi piemirst liek

Kā ogles pelnos pārvēršas
Kā gadalaiki pārmainās
No mīlas paliek skumjas vien
Kā viņš ko dzērām vakardien

Piedziedājums

Un kādā jūlij vakarā
Tā mani beidzot atstāja
Ar skūpstu šķīrāties mēs tad
Vairs neredzējāties nekad

Es gribēju tai pakaļ steigt
Cik man tās trūkst tai vēlreiz teikt
Bet ne man naudas ne man laiks
Uz lūpām vakar' viņš vēl svaigs

Piedziedājums

Viesnīcas bārā

Kādā Vecrīgas bārā no pirksta tā novilka
Laulības gredzenu nost.

Mans draugs, kurš to redzēja, apsēdās
blakus,

Lai ar viņu iepazītos.

Konjaku sūcot, tā drīz kļuva jautra

Un sauca: Rauj pagātni jods!

Pēc priekiem un smiekliem es ilgojos sen jau,

Pēc visa, kas dzīvē bij liegts.

Tad ārdurvis atvērās, no ielas ienāca,

Likās, viņš meklē kaut ko.

Ieraugot sievieti sēžam pie bāra,

Rokām gandrīz sagrāba to.

Pirksti tā kā cīsiņi, pats tā kā miesnieks,

Nu domāju - draugam gals klāt,

Bet viņš sāka elstot un žēlīgi raudāt,

Ka grūti bij to klausīties.

Kādēļ atstāji ģimeni, Lūcij,

Un bērniņus mazus, kas māmiņu sauc.

Man jāvēra, jāada, jāpalīdz mācīties,

Jo domraksts skolā būs rīt.

Es nespēju visu padarīt.

Man apnicis šrubīt, man apnicis skrubīt,

Man apnicis kalponei būt.

Un, nakti un dienu uzmanot bērņus,

Par aukli nevēlos kļūt.

Bet tu tik pa sapulcēm, kongresiem, sēdēm,

Lai amatos ievēlē tev.

Tagad dari, ko vari, un dzīvo, kā redzi,

Bet palīdzēt nevaru tev.

Nav viegl' latvieš sievietei būt:

Stiprai kā Lāčplēsim jāmacās kļūt,

Drošai kā Sprīdītim, gudrai kā Muļķītim,

Čaklai kā Pelnrušķītei,

Jā, tādai tai vajadzēs būt.

Nokārtu galvu viņš izgāja laukā,

Lai gaidītu, kad pienāks buss,

Pie bāra palika sieviete, konjaku sūcot,

Un citādi viss bija kluss.

Bet rītu - es zinu - te sēdēs kāda cita

Un raudās, kas dzīvē nav labs,

Vai Marta, vai Marija, Zane vai Ženija -

Visām būs liktens tāds pats.

Nav viegl' latvieš

Vilciens Rīga- Valka

No Rīgas iet vilciens uz Valku,
Uz platformas stāvu es viens,
Te redzu es meiteni smalku,
Tai vaidziņš kā medus un piens.

Es saku, ka šodien ir brīnišķīgs laiks,
Un smaids tad uz lūpām tai parādās maigs,
Ak, meitene Maijiņa, skaista kā paijiņa,
Kādēļ šai vilcienā lemts tikties mums?

Pie Cēsīm kad izkāpjām abi,
Es saku: Vai tiksimies vēl?
Te pilsdrupās sapņot ir labi,
Tur šovakar gaidīšu es.

Zem bērziem es vakarā staigāju viens,
Nakts ir jau pagalam, bet nenāk neviens.
Cik skumja ir vasara, acīs mirdz asaras,
Tevi es aizmirst vairs nespēju.

Virši zied

Neaizver acis, nenodzēs smaиду,
Skauj mani ciešāk – virši zied.
Putni slīd viegli kā tavi skati,
Neaizver acis – virši zied.

Virši zied, virši zied,
Virši zied, virši zied

Debess ir kvēla kā tavas lūpas,
Nenodzēs smaidu – virši zied.
Vēji ir strauji kā tavi glāsti,
Skauj mani ciešāk – virši zied.

Varbūt vēl reizi viss ir kā senāk,
Viss ir kā senāk – virši zied.
Neaizver acis, nenodzēs smaidu,
Skauj mani ciešāk – virši zied.

Viņi dejoja vienu vasaru

Viņi dejoja vienu vasaru, (3x)
 Un pēctam, pēctam, pēc tam ?
 Tagad katrs savam liktenim, (3x)
 Prasa - kam tad bij jābūt pēc tam?

Viņi dejoja vienu vasaru,
 Un vēl tagad tās spuldzes skrien!
 Koku galotnēs skaties vai debesīs,
 Spuldzes skrien, zvaigznes skrien!

Dienas, skrien un sastājas nedēļas.
 Top ik mēnesis rāmāks aizvien...
 Un tad,
 Pienāk tas laiks, kad vairs nedejo,
 Un kad dienas kā sapītas brien...

Tā jau notiek - pāriet un norimst...
 Bet, kad esi palicis viens -
 Piever acis un atkal kā toreiz
 Spuldzes skrien, zvaigznes skrien!

Tā mēs katrs pa vienai vasarai
 Un vēl tagad tās ķīvītes kliedz...
 Kliedz kā jautājums, pārmetums, prasījums
 Kamēr mūžīgu miegu miedz.

Zeme, zeme

Neraud, māsiņ, gan drīz nākšu,
 Varbūt būšu jau mājās rīt.
 Tālu jāsi, neapstāsi,
 Nevarēšu tev' sagaidīt.

Vēlos redzēt svešas zemes,
 Tur, kur saule spožāk mirdz;
 Tur, kur nekad netumst debess,
 Tur, kur brīva būt var sirds.
 Zeme, zeme, kas tā zeme,
 Ja tev īstas brīves nav?
 Brīve, brīve, kas tā brīve,
 Ja tev savas zemes nav?

Viss nāk un aiziet tālumā

Un atkal zilā vakarā
 Dzied birzī lakstīgala.
 Viss nāk un aiziet tālumā
 Un sākas viss no gala
 Jau atkal mizā rievainā
 Kāds sirdi griež un bultu,
 Zem bērza zara līganā
 Klāj sūnās kāzu gultu.

Viss nāk un aiziet tālumā,
 Viss nāk un aiziet tālumā.
 Viss nāk un aiziet tālumā.
 Un sākas viss no gala.

Bet cauri zaļiem biežokņiem
 Skan soļu klusie švīksti,
 Un atkal kādam šūpulim
 Kāds meklē bērza līksti.
 Bet tad kad sārtas lāpas slīd,
 Lai nebūtībā zustu,
 Visbeidzot sirmi vīri nāk
 Cirst baltu bērza krustu.

Man pāri prieks un bēdas slīd
 Kā raiba rudens lapa,
 Kas atnāk ļaudis pavadīt
 No šūpuļa līdz kapam.
 Un tāpēc bērzā līkajā
 Tik daudz ir dziļu rētu:
 Lai savu dzimto pauguru
 Līdz saknēm iemīlotu.

Paliec, bāliņ, nesteidz projām,
 Viena būšu bez tevis es.
 Noriet saule, laiks ir klātu
 Doties projām svešzemēs.

Gaidu, gaidu, nesagaidu
 Dienu gaišo. Kad būsi tu?
 Ceru, ceru, ilgi ceru,
 Cik vēl ilgi, to nezinu.

Vēlamies mēs mūsu zemi
 Atkal brīvu redzēt drīz.
 Laimi, lūdzams mums to lemi.
 Kad to kāds reiz sapratīs?
 Zeme, zeme, ...

Zemenes

Kopš bērnu dienām Tevi zinu es
Mēs gandrīz katru dienu bijām kopā
Gan uz skolas sola, gan uz tāfeles
Kā mācēju es rakstu Tavu vārdu

Pē-ē-ē-dējo reiz,
Tā gribētos ar Tevi atkal kopā
Pē-ē-ē-dējo reiz,
Būt mūsu pielijušā vasarā

Vai atceries kā uzsmaidīja gaiss
Kā lietū gājām lasīt zemenes
Kā aizbēgām no stundām kopā mēs
Un skūpstījāmies tad zem ābeles

Viss kārtībā, zied atkal zemenes
Un mūsu bērni tagad vienā klasē
Tu vienmēr būsi mana meitene
No mūsu pielijušās vasaras

Zemeņu lauks

Zemeņu lauks, viens vienīgs zemeņu lauks
Atmiņās kā mūzika tas skanēt skan.
Bērniības laiks, nāk prātā bērniības laiks
Mūžīgi uz zemes šīs, kur ziedi tvan.

Meklēju es caur gadiem meiteni to,
Kas teica, paliksim te, vasarā.
Zemeņu lauks visapkārt mums,
Visapkārt zied vēl zemeņu lauks.

Zemeņu lauks, viens vienīgs zemeņu lauks.
Atmiņās kā mūzika tas skanēt skan.
Pērkona laiks, nāk prātā pērkona laiks
Dienvidu uz zemes šīs, kas skanēt skan.

Zilais putniņš

Es jau sen tev gribēju ko vaicāt,
Mīļo māsiņ.
Kāpēc zilais putniņš šorīt klusē,
Mīļo māsiņ?

Laikam zinu, kāpēc šorīt klusē
Zilais putniņš.
Vai tu viņu šorīt pabaroji,
Mīļo brālīt?

Es jau agri viņu pabaroju,
Mīļo māsiņ.
Tomēr zilais putniņš šorīt klusē,
Mīļo māsiņ.

Laikam zinu, kāpēc šorīt klusē
Zilais putniņš.
Vai tu viņu šorīt apmīļoji,
Mīļo brālīt?

Ziemeļmeita

Gāju meklēt ziemeļmeitu,
Garu, tālu ceļu veicu.
Lēni un par vēlu nācu,
Meklējot šo ziemeļmalu.

Naktī zvaigžņu jūrā redzu
Debess malu to,
Kur mīt mana ziemeļmeita.
Kā lai tieku vējiem līdzī,
Kas to apciemo?
Gadi aiziet viņu meklējot.

Mana daiļā ziemeļmeita,
Kur ir tava baltā kleita?
Kādi tagad zelta mati,
Kur ir tavi zvaigžņu rati?

Zilie lini

Zilie lini deg kā briesmas !
 Sargies zilo linu jūras, vai, vai, vai !
 Kur tev acīs tādas liesmas ?
 Tās man zilie lini kūra, vai, vai, vai !
 Kur tu ņēmi tādas dziesmas ?
 Tās es plūcu linu druvā, vai, vai, vai !
 Ai jūs lini zilās briesmas !
 Sargies, sargies nākt man tuvāk, vai, vai, vai !

Zied lini tavās acīs zied !
 Zied lini, tavā sirdī zied !
 Zied lini, zilo linu ziedu liesmā
 Sadeg dzīve, mūžs kā dziesma, vai, vai, vai

Zilie lini deg kā briesmas !
 Vai tev bail no ziliem liniem ?
 Deg it visur linu liesmas !
 Vai tev sāp, kad apdedzinies ?
 Skan it visur linu dziesmas !
 Vai vairs citas neatminies ?
 Ai, jūs lini, zilās briesmas
 Dedz un sadedz zilos linos,.

Zīlīte

Skrien zīlīte gar loga rūti,
 Tā mana dvēsele man šķiet,
 Bez tevis dzīvot tai tik grūti,
 Pie tevis tā grib iet.

Kur mieru lai bez tevis rodu,
 Nav varas vairs, kas šķirtu mūs,
 Es tavās rokās visu dodu,
 Kas manī bijis, ir un būs.

Skrien zīlīte gar loga rūti,
 Deg manī jūta vienīgā,
 Kas dziļi vilņo manu krūti,
 Lai visu pauž tev tās.

Ziņģe par bailēm

Dienas kā asi sodrēji,
 Naktis - piķa katli,
 Ai bailes, bailes, ai nāves bailes
 Spoži stāv uz vakts.

Sirds saraujas pikucī
 Un zobi braši klab
 Ai bailes, bailes, ai nāves bailes
 Pie rūtīm, pie krūtīm sit.

Situ dūri uz galda,
 Situ dūri pie krūtīm
 Ai bailes, bailes, ai nāves bailes
 Spocīgi mocīgi lūr.

Nemu pats sevi rokās,
 Sviežu pats sevi smieklos,
 Ai bailes, bailes, ai nāves bailes
 Kājstarpē asti žmiedz.

Dienas kā siltas trompetes,
 Naktis - pilnmēness bungas
 Ai bailes, bailes, ai nāves bailes
 Kājstarpē asti žmiedz.

Aiz kalniņa dūmi kūp

Aiz kalniņa dūmi kūp,
Kas tos dūmus kūpināj'?

Nu tiki tā, tim-baka, tai-baka, ti-li-di-rā,
Kas tos dūmus kūpināj'?

Seskis brīvē alutiņu
Kumeliņa pēdiņās.

Krupīts nesa ūdentiņu
Salīkušu muguriņu.

Pieci graudi, sešas mucas,
Kas par brangu alutiņ'!

Melnais kurmis alu dzēra,
Vēderiņu braucīdams.

Ak, pavasar

Ak, pavasar, ak, pavasar,
Tu visiem sirdis dulnas dar'!
Follrī, follrā, follrallala,
Tu visiem sirdis dulnas dar'!

Zēns ņēmis savu ģitāru,
Pie meičas loga dziesmu dzied,
Follrī, follrā, follrallala,
Nāc laukā, daiļā meitiņa.

Pat vecīts jautā večiņai:
"Vai tici otrai jaunībai?"
Follrī, follrā, follrallala,
Tā viņam smaidot saka: "Jā"!

Tad viņa nopūš svecīti
Un apkampj savu vecīti.
Follrī, follrā, follrallala,
Tiem sākas otra jaunība.

Ak, pavasar, ak, pavasar,
Tu vecām meitām pāri dar'!
Follrī, follrā, follrallala,
Tām sirdis deg aiz karstuma!

Ak, vai, cik žēl

Ak, vai, cik žēl, ak, vai, cik žēl,
Ka tevi mīlēju par vēl.

Tās puķītes ar ziliem ziediem,
Tās sauc par neaizmirstulēm.

Tās meitenes ar zilām acīm,
Tās sauc par neaizmirstamām.

Ja gribi sasniegt kalna galu,
Tad neplūc puķes ielejā.

Ja gribi īstu mīlestību,
Tad mīlē vienu vienīgu.

Tās rozes ir gan brīnumjaukas,
Bet tikai gaužam dzēlīgas.

Tā mīlestība ir gan skaista,
Bet tikai nepastāvīga.

Alus ezeriņš

Kaut būtu mūsu zemīte
Viens alus ezeriņš !

Tad es kā mazais asariņš
Tur iekšā peldētu.

Bet kur ir tādi ezeri,
Tur nelgas krodznieki.

Bez graša nedod lāsīti,
Kut vai tu noslāpstī.

Kas bārā bērnam naudu dos,
Ja tam nav vecāku ?

Man tēvs nomira maziņam
Un māte atraitne.

Bet ja tev lats ir kabatā,
Tad dzer, kaut noslīksti !

Alutiņi, vecais brāli

Alutiņi, vecais brāli,
Tu par mani vecākais.

Es piedzimu, tev atradu,
Es nomiršu, tu paliksi.

Alutiņi, vecais brāli,
Tu par mani stiprākais:

Tu varēji vīrus gāzti,
Mucai spundi ārā spert!

Alutiņi, vecais brāli,
Tu par mani viltīgāks:

Tu guļ mucas dibenā,
Es pa spundi lūkojos.

Alutiņi, vecais brāli,
Tu par mani lustīgāks:

Cik es tevi kustināju,
Tik tu mani lustināji!

Ardams zemi, ecēdams,

Ardams zemi, ecēdams,
Riņķī griezu velēniņ'.

Tā es griezu tautumeitu.
Caurumiņa meklēdams.

Griezu šā un griezu tā,
Caurumiņa neatrad'.

Ved' uz mežu, sien' pie koka,
Lai kaļ dzenis caurumiņ'.

Alutiņš – bāleliņš

Mīļi lūdzu tautu dēlu, ap galviņu glāstīdam':
Nedzer ilgi krodziņāi', nestāvēni kumeliņ'.

Tautu dēlis krogā dzēra, kamēr otra nepazin':
Zirgu savu znotu sauca, sienu kaudzi līgaviņ'.

Kā es teicu, tā notika, lielam kroga dzērājami:
Zirgs aizskrēja meža ceļu, zars norāva cepurīt'.

Es piedzēris kā vilciņš, nedzēr's manis kumeliņš.
Nezināja zirga ķerti, ne no zara cepurīt'.

Iet pa ceļu raudādamis, cepurīti meklēdams,
Kā bij mane dzērušam nedzērušu noturēt.

Līgaviņa, mātes meita, valdi savu dzērājiņ':
Sīt plikīti mācīdama, dod mutītes mīļodam'.

Nebaidiesi, līgaviņa, ka es biju iesareib's:
Alutiņis, bāleliņis, tas galviņu reibināj'.

Alutiņi, bāleliņi, tavu lielu stiprumiņ',
Tu varēji vīru gāzti, mucai spundi ārā spert.

Dzenis kala caurumiņu,
Vāverīte izpušķoj'.

Nu bij' laba tautu meita,
Caurums priekšā, pakaļā.

Ja jūs puisi neticiet,
Apgāziet un pārbaudiet.

Nu ir īsta tautu meita,
Nu varēju mājās vest.

Atceries, meitenīt

Atceries, meitenīt, birztalu kluso,
Atceries strautu, kur tikāties mēs !
Atceries ozolu vientuļi skumjo,
Zem kura zariem tev' skūpstīju es !

Neskumsti, meitenīt mīlotā,
Neskumsti daudz !
Šķiroties pasmaidi, zeltenīt,
Zēns kad projām brauc!

Skumjas un ilgas ja māc tavu sirdi,
Aizej zem ozola, vakars kad tumst!
Ļaujies tur sapņiem, tad liksies, ka dzirdi
Manējo balsi, tā neļaus tev skumt.

Domās ik brīdi pie strautiņa būsim,
Sapņos zem ozola sēdēsim mēs.
Tā savās sirdīs mēs mieru ar gūsim,
Šķiršanās sāpes sirds panest tad spēs.

Atgriezies, atgriezies ...

Atgriezies, atgriezies
Vēl vienu reiz,
Mana skaistā jaunība,
Man tevis žēl.

Pukītes, rozītes
Uzziedēs vēl,
Tik mana jaunība
Neatnāks vairs.

Atgriezies, atgriezies
Vēl vienu reiz,
Mana skaistā jaunība,
Man tevis žēl.

Augu nakti pogo lakstīgala

Augu nakti pogo lakstīgala,
Augu nakti baltas laivas slīd.
Es pēc tevis ilgojos bez gala.
Ievas zied un lauztas nenovīst.

Baltos ziedus pielauzīšu klēpjiem,
Tavos matos sabirs smaržīgs sniegs.
Brauksim mēs caur meldrājiem un lēpēm,
Kamēr mēness zelta loku lieks.

Nevar būt, ka velti gaidu tevi,
Ja tik ļoti ilgojas un tic,
Kādēļ domāt šonakt liec par sevi,
Ja varbūt tev ievas lauzīs cits.

Atraksti man vēstuli bez vārdiem,
Atraksti ar ievas ziediem vien.
Es uz krastu aiziešu ik pārdien,
Raudzīšos vai ziedu nav arvien.

Un, ja nebūs, brīnumi var notikt:
Pati Gauja tavā ceļā stās.
Pavaicās, vai tu kā ieva proti
Atvarā un saulē lūkoties.

Āvu, āvu baltas kājas

Āvu, āvu baltas kājas,
Lēcu dārziņā.

Lēcu, lēcu dārziņā,
Plūcu baltas rozes.

Plūcu, plūcu baltas rozes,
Pinu vainadziņu.

Pinu, pinu vainadziņu,
Liku galviņā.

Liku, liku galviņā,
Gāju jūrmalā.

Sacēlās'ī rīta vēji,
Nopūš vainadziņu.

Nopūš manu vainadziņu
Jūras dzelmītē.

Tais' brālīti oša laivu,
Brauc pēc vainadziņa.

Oša laiva, smaga laiva,
Tā grimst dibenā.

Tais' brālīti liepu laivu,
Brauc pēc vainadziņa.

Liepu laiva, viegla laiva,
Vējš dzen maliņā.

Tais' brālīti ziedu laivu,
Brauc pēc vainadziņa.

Ziedu laiva, laba laiva,
Pārved vainadziņu.

Balāde par Kaupēnu

Ak, jūs meži, tumšie meži,
Ļaujiet man vēl padomāt!
Rīt man jāiet tiesas priekšā
Patiesību jāstāsta.

Tiesas kungs man bargi vaicā:
Cik jūs bijāt laupītāj'?
Mēs pavisam bijām četri,
Kas viens otru nenodod.

Pirmie bija tumšie meži,
Otrais bērais kumeliņš,
Trešais asiņainais duncis,
Ceturtais es, Kaupēns pats.

Tiesas kungs man bargi vaicā:
Vai grib' dzīvot, vai grib' mirt?
Labāk es kā puika mirstu,
Nekā draugus nododu.

Un kad es jau būšu miris,
Rociet mani mežmalā,
Un uz mana kapa rakstiet:
Še dus Kaupēns - laupītājs.

Baltā bērzu birze

Paliec sveika, baltā bērzu birze,
Paliec sveika, mazā būdiņa!
Man ir jācīnās par brīvību,
Man ir jāaizstāv ir dzimtene.

Paliec sveika, daiļā zeltenīte,
Skūpstu pēdējo vēl manim sniedz!
Un pie krūtīm it kā uguns liesmu -
Vienu sārtu rožu ziedu liec!

Sārtais rozēs zieds par mīlu stāstīs
Un par jaukiem brīžiem birztaļā.
Būdiņa, tā tevīm vienmēr sacīs:
Neaizmirsti draugu svešumā!

Viņam ticēt vari tu it droši,
Jo viņš tevi nekad nepievils;
Mūžam saule nespīdēs tik spoži
Kā caur logu mazā būdiņā.

Un ja lode manas krūtīs dragās,
Mani vēsās kapa smiltis segs,
Tad pār manu kapu liepu zaros
Lakstīgala dziedāt nenobeigs.

Zudusi tad būs nu mūsu mīla,
Zudis jaukais sapnis birztaļā.
Būdiņa, tā tevīm vienmēr stāstīs:
Neaizmirsti draugu svešumā.

Daugav' Abas Malas

Daugav' abas malas
Mūžam nesadalās;
Ir Kurzeme, ir Vidzeme,
Ir Latgale mūsu.

Laima par mums lemi,
Sarga mūsu zemi,
Viena mēle, viena dvēsele,
Viena zeme mūsu.

Bēdu manu lielu bēdu

Bēdu manu lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāj'.

Liku bēdu zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādam.

Es negāju noskumusi
Nevienai vietiņā.

Ar dziesmiņu druvā gāju,
Ar valodu sētiņā.

Kad dzīvoju, tad dzīvoju,
Tad ir jautri padzīvoju.

Brūklenājs

Rozes sen jau novītušas,
Nav no rudens saudzētas,
Īsu brīdi ziedējušas,
Grūti, grūti audzētas.

Nekopts klusā meža malā
Brūklenājs aug vienmaļu,
Vasarā un ziemas salā
Redz to allaž iezāļu.

Teic ar kādu prieku vari
Zaļot vientuļš, brūklenāj?
Kam tu līdz ar rozēm arī
Zaļošanu neatstāj?

Pastāvīgi zaļot raugu
Nenoskārstai vajdzībai:
Kapu vaiņagam es augu
Dažai rožu kopējai.

Daugavas laivinieks

Sniedz roku, daiļā meitiņa,
Nāc, sēdies laiviņā,
Stalts laivnieks meiču aicina
Un roku pretī sniedz.

Tās acis, tās acis
Es aizmirst nespēju,
Par zilajām acīm
Es mūžam domāšu.

Pret straumi puisēns laivu griež,
Tam prieka pilna sirds,
Kā divas zvaigznes debesīs
Tā meičai acis mirdz.

Pie krūts tam glaužas meitene
Un saldu skūpstu sniedz,
Tai acīs skumju asaras,
Kas mīlu nenoliedz.

Plūst Gaujas vilņi steidzīgi,
Tiem gadi līdz steidz,
Sirms kļuvis Gaujas laivinieks,
Tas sērot nenobeidz.

Dažu skaistu ziedu

Dažu skaistu ziedu Gaujā kaisīju,
Lai tie manai mīļai nestu sveicienu.

Pats uz zaļā krasta dziesmu dziedāju,
Dziedāju par laimi un par līgavu.

Sen jau aizmirsusies man šī dziesmiņa;
Sen jau mana mīļā citam līgava.

Bet, kad Gaujas līčos atkal ievas zied,
Tad uz veco vietu allaž mēdzu iet.

Un kā senāk ziedus Gaujā kaisu es.
Nevaicādams, kurp lai vilņi viņus nes.

Deviņvīru spēks

Dažam aug pie žoga dadzis zaļpelēks,
Līgo man aiz loga deviņvīru spēks.
Dažs dzer alu, šnabi - tur jau ir tas grēks,
Man par visu labāks deviņvīru spēks.

Lai dzīvo Mārtiņš, lai dzīvo Jānis,
Tie braši turas, tiem ir tas spēks.
Lai dzīvo Mārtiņš, lai dzīvo Jānis,
Tie braši turas, tiem deviņvīru spēks.

Dažs ar dūmu stipru noveco kā rēgs,
Mani dara stipru deviņvīru spēks.
Dažs pat nevar atrast šūpulī, kas brēc,
Man jau bērnā katrā deviņvīru spēks.

Lai nav kaunā tīrā stārķiem jāaizbēg,
Jādzēr katram vīram deviņvīru spēks.
Dēli tad pēc kārtas šūpulī mums lēks,
Ziedēs tie kā sārtais deviņvīruspēks.

Didam

Es savai līgavai, didam,
Augumā tā, apmēram, līdz vidam,
Es savai līgavai pa jokam,
Apsolīju, panēsāt uz rokām.

Darīju es darbu neparastu,
Ņēmu rokās savu dārgo nastu,
Rokām trīcot, kājām drebot,
Kaut kā nokļuvu līdz istab's vidam.

Zemē nogāzos ar lielu blīkšķi,
Izmežģīju labās kājas īkšķi,
Sāpēs zemē guļu bāls kā kaļķis,
Līgava man šķērsām pār kā baļķis.

Guļu tad uz slimīb's gultas didam,
Trāpīts es no amorbultas, didam,
No šitā jums būs mācīties, didam,
Neķerties pie superlielām fidām.

Div' dzeltenī kumeliņi

Div' dzeltenī kumeliņi,
No jūriņas izpeldēja.

Vienam bija zelta segli,
Otram zīda iemauktiņi.

Aiz priekiem nezināju,
Kuram lēkti mugurāi.

Tam es lēcu mugurāi,
Kam tie zelta segli bija.

Es apkalu kumeliņu
Ar sudraba pakaviemi.

Saskaldīju ledus kalnu
Deviņosi gabalosi.

Dzert un dziedāt

Dzert un dziedāt patīk man
Šodien tā kā rītu.
Dziedu, kamēr balss man skan,
Dzeru, kamēr krītu.

Mīļā man' pār dzērāju
Saukā un par žūpu,
Un vel savelk degunu,
Kad es grāvī klūpu.

Vecais Noass dzēra ar
Un bija svēts pārlieku.
Vai tad viņa bērni var
Baudīt cita prieku ?

Kad lai dzeru ūdeni ?
Vardes maitā viņu !
Labāk dzeršu glāzīti,
Saldo alutiņu.

Div' pļaviņas es nopļāvu

Div' pļaviņas es nopļāvu
Sarkanāi āboliņ'.

Dod, Dieviņi, siltu sauli,
Labu vēju kaltējot.

Pati māku sienu pļauti,
Izkaptiņu asināt,

Tik vien lūdzu tautu dēlu,
Lai sameta kaudzītē.

Es uzdevu baltu kreklu
Savam siena pļāvējam,

Lai tas līdzī ligojāsī
Ar to balto āboliņ'.

Dziesma brīvai Latvijai

Lai līgo lepna dziesma
Tev, brīvā Latvija!
Kā sauli uzlēcošu
Sirds tevi sveicina.

Tu pārle iznirusi
No dzelmju pusnaktīm;
Kā pārli tevi dārgu
Mēs sirdī glabāsim.

Lai līgo lepna dziesma
Tev, brīvā Latvija!
Audz liela, skaista, spoža
Kā saule lēcoša!

Dziesma par sevi

Tagad dziedāšu dziesmu par sevi
Un par dzīvi, ko dzīvoju es.
Tikai žakete, ko tēvs man devis,
Manim godīgi dzīvot vēl liek.

Kāpēc mācījos skūpstīt es lūpas,
Kad man laiks vēl bij konfektes ēst?
Tagad nevaru kaislību žūpas
Savā sirdī ne apslēpt, ne dzēst.

Ar vistrakākām sievietēm varu
Dienām, naktīm es trakot kā velns.
Tad es nezinu vairāk, ko daru,
Un ap acīm viss sagriežas melns.

Bet kad pāriet šīs kaislību alkas,
Ne man gribas vairs raudāt, ne smiet,
Vien pats sēžu es kaut kur uz malkas,
Un cik labi, ka garām viss iet.

Tā tad būs mana pēdējā dziesma,
Kas nāks tālāk, to velns viņu zin!
Viena sirds tagad izdeg kā liesma,
Kura kvēlo, kaut virsū tai min.

Dzīve ir īsa

Katram no dabas kāds nieciņš ir dots,
Lai tas var laimīgs te būt,
Vai tas ir zilonis, cilvēks vai ods,
Katrs grib mīlēts reiz kļūt.

Dzīve ir īsa, drīz tā var zust,
Burvīgo mīlu katrs grib just.

Cilvēks grib mīlēt, bez mīlas nav prieks,
Katrs pie sevis to zin,
Ja ir ko skūpstīt, viss pārējais nieks,
Amors tad uzvaru svin.

Cilvēks var iztikt bez maizes un sāls,
Nedzert pat šņabi nudien,
Bet kad pie debesīm mēness spīd bāls,
Tad viņš uz randiņu skrien.

Ziema, kad barga, kniebj degunā sals,
Pārītim apkārt krīt sniegs,
Viņu dēļ pasaulei pienākt var gals,
Mīla to apņem kā miegs.

Vecītim, galva kam balta kā krīts,
Dzīvē un darbā jau švaks,
Kaut gan tam kājiņas nespēkā trīc,
Tomēr uz meičām kā traks.

Dzīvīte, dzīvīte

Dzīvīte, dzīvīte, šūpojos tevī,
Vējā kā žubīte liepzariņā.
Daudz tu man solīji, maz tomēr devi,
Vai nav vienalga ar'! Rai-daidai-dā!

Dzintara gredzenu solīji saldi
Dziljūras vārava visskaistākā.
Gredzens un devēja - putas un maldi,
Krastā tik viņi dej: rai-daidai-dā!

Skumjas un laime kā vītenis vijas.
As'ra krīt biķerī zaļzeltītā.
Dienā vēl krūtīs raud naktsmelodijas,
Dienā, kad jādzied man: rai-daidai-dā!

Krūtīs kas dzimis, lai krūtīs ar' miris,
Vieglāt kā glabāt to baltsmiltājā.
Vainagā pēdējais zieds kad būs iris,
Izirs ar vainags pats. Rai-daidai-dā!

Pārtrūks un izirs... un velti sirds taujās,
Brīdi kā rūgto vērst saldākajā.
Sirds mana nerātnā, sirds mana straujā -
Pārtrūksi tomēr reiz! Rai-daidai-dā!

Es biju māmiņai

Es biju māmiņai viena pati meitiņa,
Nezinu kādu vīru ņemt.

Māmiņa saka: grāvrača dēlu,
Vai, vai, māmiņ, - nē, nē, nē!

Visi tad sacīs: grāvrača sieva,
Grāvrač's dubļu bridējiņš.

Māmiņa saka: kalēja dēlu,
Vai, vai, māmiņ, - nē, nē, nē!

Visi tad sacīs: kalēja sieva,
Kalējs dzelžu dauzītājs.

Māmiņ saka: bondara dēlu,
Vai, vai, māmiņ - nē, nē, nē!

Visi tad sacīs: bondara sieva,
Bondars mucu stīpotājs.

Es bij' māmiņai viena pati meitiņ',
Kur man kādu vīru ņemt?

Es dziļi glāzē ieskatījos

Es dziļi glāzē ieskatījos,
Kas putoja no pilnības,
Un alus putās ieraudzīju,
Cik labs ir manai mutei tas.

Tur dziļi glāzē atspīdēja
Mans laimes un mans prieka brīd's.
Tas jaunu dzīvi iedot spēja
Un jaunas pagiras ar līdz.

Bet tagad man ir skumjas acis,
Ne graša nav vairs maciņā -
Tamdēļ es alu būtu racis
It dziļi jūras dibenā.

Lai sirds tās sāpes neredzētu,
Kā citi līksmi alu dzer,
Bet maku līdzī neapraktu -
Varbūt ka tas vēl kādreiz der.

Es dziedāšu par tevi tēvu zeme

Es dziedāšu par tevi tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā līdumā.
Un kad jau paguršu zem dzīves nastas,
Tad atdusēšos tavā atmatā.

Es dziedāšu par zaļo eglainīti
Kur tīklus pelēkos auž zirneklīts.
Kur agrā rītā asas smilgas bradā,
Ar basām kājām ganiņš, bārenīts.

Es dziedāšu par taku nomīdītu
No tēviem, liepu lūku apavos.
Kur vaidot māte gaitas staigājusi,
Un Dievu pielūgdama baznīcā.

Es dziedāšu par bērzu birztaliņu,
Kur rudens lapas, zeltainītes, birst.
Un birstot zvana klusu svētvakaru,
Tiem ziediem vēlīniem, kas salnā mirst.

Es dziedāšu par tevi tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā līdumā.
Un kad es paguršu zem dzīves nastas,
Tad atdusēšos tavā atmatā.

Es karāi aiziedams

Es karāi aiziedams,
Atstāj māsu šupulī.

No kariņa pārnākdams,
Atrod lielu rakstītāj'!

Pavaicāju māmiņai,
Kas tā tāda rakstītāj'?

Tā, dēliņi, tav' māsiņ',
Ko atstāji šupulī.

Rakstītāja, man' māsiņ',
Norakst kara karodziņ'.

Raksti zilu vai sarkan',
Mūžam tevis neredzēš.

Es nenācu šai vietā

Es nenācu šai vietā
Savu miegu izgulēti,

Nācu ēsti, nācu dzerti,
Nācu jautri padziedāti.

Es ja būtu to zinājis,
Ka tik jauki šai vietā.

Es būtu sievu līdz paņēmis
Ar visiemi bērniņiem.

Tie palika aizkrāsnēi,
Vēderiņus kasīdami.

Visa mana naba nieza,
Kā es gribu brandavīnu.

Kad iedzēru brandavīnu,
Vairs nabiņa neniezēja.

Kad iedzēru juhaidiku,
Nospārdīju Viku pliku.

Mūsu ciema meitiņāmi
Triju taku vēderiņi:

Pa pirmoi žīda brauca,
Pa otroi čigāniņi.

Pa trešo ciema puīši
Žagariņus vicināja.

Es redzēju bāleliņi

Es redzēju bāleliņi jājam kumeliņ',
Bruņu kreklu mugurā pie sāniem zobetiņ'.
Man vajdzēja arājiņu maizes gādātā',
Nevis bruņās tērptu svešu zemju karotā'.

Pieloc māsiņ ceļa maizi, netur iemauktiņ',
Labāk padzirdini manu kara kumeliņ'.
Daudz dieniņas, daudz naksniņas vajadzēs
man jāt,
Svešā kaujas laukā ienadniekam pretī stāt.

Es nezinu un nesaprotu

Es nezinu un nesaprotu,
Ko grib no manim liktenis -
Par kāda nozieguma sodu
Viņš manim ciest ir nolīcis.

Man nav ne tēvijas ne mājas,
Nevienas sirds, kas mīlē man.
No rīta cēlies, aunu kājas,
Dievs zin, kur vakars pienāks man.

Reiz biju iemīlējies skuķē,
Tā bija skaista zilace,
Bezgala skaistās zilās acis -
Bezgala es tās mīlēju.

Es nespēju vairs aizmirst skuķi
Ar rožu sārtām lūpiņām,
Ar gaišu matu skaistām sprogām,
Ko laimes brīžos skūpstīju.

Es nespēju vairs aizmirst skuķi
Dēļ tās es mūžam sērošu.
Pirms miris būšu, vēl es teikšu:
Es tevi aizmirst nespēju.

Es staigāju gar upes malu
Un viļņu dejā noskatos,
Es lūdzu nāras, lai tās manim
Reiz manas sēras vieglotu.

Gaidi mani, māsiņ, tikai mājās pārnākam,
Ja mēs kaujas laukā ienaidnieku uzvaram;
Ja es karā krītu salūzušu zobentiņ',
Tad steidz meklēt sevim jaunu zemes arājiņ'.

Mūžam saule debesīs spīdēt neapstāj,
Mūžam jauni bāleliņi svešos karos jā,
Mūžam viņi savas mājas vairāk neredzēs,
Mūžam viņu gaitas tautas dziesmās pieminēs.

Es vēlos mājās pārnākt

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad ābeles ziedos plauks,
Un viņu baltajie ziedi
Man lēni matos līs.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad druvas dzeltēt sāks,
Un viņu zeltītos graudus
Vējš laukos izkaisīs.

Es vēlos mājās pārnākt,
Sev līgavu izraudzīt,
Zem Latvijas šalcošiem bērziem
Ar viņu gredzenus mīt.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad Latvija brīva kļūs.
Tad baltās dzimtenes smiltīs
Man salda atdusa būs.

Es zinu, ka vienreiz man dārziņš būs

Es zinu, ka vienreiz man dārziņš būs,
Kur ziedēs tik rozes un nesāpēs sirds.

Es iegāju dārzā, kur puķes zied.
Starp viņām bij roze, kas brīnišķi zied.

Es sacīju rozei: Tu patīc man.
Es vēlētos tevi tik brīnišķi kopt."

Bet liktens bij lēmis man projām iet
Un šķirties no rozes, kas brīnišķi zied.

Kad pārnācu mājās, rozes vairs nav.
Es vaicāju puķēm, kur palika tā.

Tās atteica klusi: Par vēlu tu nāc.
Cits noplūca rozi šē neaicināts."

Es zinu, ka vienreiz man dārziņš būs,
Kur nevītīs rozes un neplūks tās cits.

Gaidi mani Ventas krastā

Gaidi mani Ventas krastā,
Gaidi mani, māt!
Kaujas ceļš ir tāls bez gala,
Mūža ilgumā.

Nāve, paej mazliet nostāk,
Netīk man tavs vaigs!
Granātas vēl ir aiz jostas,
Mirt nav īstais laiks.

Sarkanbaltisarkans karogs
Pāri galvām plīv,
Streļķis iet par brīvi kaujā,
Tāpēc mūžam dzīvs!

Havajas meitene

Pāri zilai jūrai kuģis brauc,
Vējiņš mastos skumju dziesmu šalc,
Kvēlas ilgas kaijām līdzī trauc,
Brūno Havajas maiteni sauc:

Hailī-hailo, vai atceries,
Mans draudziņ, mūsu pirmo mīlu?
Hailī-hailo, vai aizmirst spēj
Tos skūpstus, kurus tu man sniedzi?

Sidrabgaismu mēness stari lej,
Palmu ēnā brūnā meiča smeļ.
Sārtās lūpas kvēlus čukstus teic:
Nebrauc prom, paliec šeit, mīļais draugs!

Sveicu tevi, tālā Havaja!
Manas domas arvien turpu trauc
Sveicu brūno Havaj's meiteni!
Manas lūpas viņas vārdu klusi sauc.

Hotentoti

Kongo džungļos, palmu ēnā
Stāv kāds hotentots uz vakts
Viņa vienīgajā acī
Zvēro naidis un atmirdz nakts

Ai tumbā tumbarasā
Tumbā tumbarasā
Ēē ēēēē ēē ēēēē

Nakti pāršķel kaujas cirvis
Sargs bez trokšņa zemē krīt
Hotentoti jautrā dejā
Viņa līķim apkārt slīd

Viens grauž apdegušu rīkli
Divi sūkā papēdi
Trešais kārām acīm skatās
Pilnā asins bīķerī

Upē duļķainā peld līķi
Nedabīgi uzpūsti
Viņu vēderos mirdz pīķi
Hotentotu atstāti.

Iedzer, vecais, granapitku

Iedzer, vecais, granapitku, naudu nežēlo.
Tik un tā jau kapā līdzī nepaņemsi to.

Liec, lai galdā ripo lati, panākumi būs.
Kaut vai galvā sirni mati, dzīve jauka kļūs.

Atkal jauka vasariņa, bites ziedos dūc.
Atkal jauna līgaviņa glaužas man pie krūts.

Acis bola, mīlēt sola, lai tur nāk vai kas.
Tu pie manis, es pie tevis, cik jauki tas.

Kur tās Ješka ir palicis, ka vairs neredz to.
Laikam kādā krogā ticis, jauki uzdzīvo.

Aizvakar viņš krogā bijis, teica man to pats.
Jampamdraci sataisījis, šodien zila acs.

Iedzersim pa glāzei

Iedzersim pa glāzei,
Kamēr jauni mēs,
Gan jau vecumdienās
Zāles noderēs!

Izgulēsim grāvjus,
Kamēr jauni mēs,
Gan jau vecumdienās
Gultas noderēs.

Izmīlēsim meitas,
Kamēr jauni mēs,
Gan jau vecumdienās
Sievas noderēs.

Jaunība

Kādēļ skumjas tavās acīs šovakar, mans draugs?
Prieka brīžos garām laistos, tos vairs neatsauks.
Jaunība, jaunība, sārtais vīna trauks,
Dzer no tā, līdz rudens salnās novīst dzīves lauks.

Mīla dzeļ un mīla glāsta - atver sirdi tai.
Nes tā tevi prieka brīžos pretī jaunībai.
Neatļauj, neatļauj, ka tā garām trauc.
Sniegs kad matos sidrābos, tad mīlēt nebūs ļauts.

Šovakar mums pilnas glāzes, putu ziediem, draugs.
Kas to zin, vai citu rītu laime kopā sauks.
Līksmojies, līksmojies, kamēr ataust rīts.
Atkal jaunu rūpju dienu, atnesdams sev līdz.

Lai ko liktens plecos veltu - tas mūs nesaliec.
Cauri visiem dzīves ērkšķiem izvedīs mūs prieks.
Jaunība, jaunība, sārtais vīna trauks!
Dzer no tā, līdz rudens salnās novīst dzīves lauks.

Jauns un traks

Jauns un traks tu, puika, esi bijis,
Lauzdams manu zelta gredzentiņ'.

O'dritvai kociņ, tevi mīlu,
Bez tevis dzīvot nevaru un negribu;
Tad nāc un saņemi par ķīlu
Šo mazo nieka bučiņu.

Vai tu gribi manim jaunu pirkti,
Jeb vai saukt par savu līgaviņ'.

Nav naudiņas man, ko jaunu pirkti,
Saukšu tev' par savu līgaviņ'.

Tikmēr saukšu tev' par līgaviņu,
Kamēr sārtā rīta saule lēks.

Nu uzlēca sārtā rīta saule,
Nu, ardievu, ciema zeltenīt'!

Man pašam ir daiļa līgaviņa,
Gaida mani mājās pārnākot.

Jau saule riet

Jau saule riet aiz tumšām egļu sienām,
Sarkst padebeši, vakars kalnos tvan,
No bērniības, no senām tālām dienām
Man atmiņā vēl klusa dziesma skan.

To dzimtenē aiz zilas mežu miglas
Man kādreiz māte klusi dziedāja,
Skrien gadi prom kā bezdelīgas
Nes visu līdz, tik atstāj atmiņas.

Ai, dzimtene, ai, māmuliņa mana,
Jūs, projām sen, vairs atsaukt nespēju,
Sarkst padebeši, vakars kalnos zvana,
Es sūtu jums daudz mīļu sveicienu.

Jūra krāc un vēji pūš

Laša kundze bola acis,
Menca pilnā rīklē sauc:
Nu tik gan būs dzelmē trācis,
Zutis buti precēt brauc.
Zutis buti - hī, hī, hī,
Bute zuti - ha, ha, ha!

Jūra krāc un vēji pūš,
Priekos, bēdās paiet mūžs,
Jūra krāc un vēji pūš,
Priekos, bēdās paiet mūžs.

Zvejniekdēls uz jūru pošas,
Meiča krastā žēli raud.
Bangas ceļas, vētra plosas,
Nebrauc jūrā, briesmas draud.
Jūras nāra - hi, hi, hi,
Puišu kāra - ha, ha, ha!

Nāra puiši velk pie sevis,
Bet viņš paliek ciets kā krams.
Viņš tai meiškai vārdu devis,
Braul uz malu svīpodams.
Nu būs ziemā - hi, hi, hi,
Kāzas ciemā - ha, ha, ha!

Jūriņ prasa smalku tīklu

Jūriņ prasa smalku tīklu,
Laiviņ baltu zēgelīt'.

Uzvelk baltu zēgelīti —
Iet laiviņa mirdzēdam'.

Iet laiviņa mirdzēdama
Simtu jūdžu dieniņā.

Simtu jūdžu dieniņā,
Divi simti naksniņā.

Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu

Jau sen šo zemi bērzu zemi sauc,
Pie mājas pelēks akmens kladz.
Jau sen te jumtā stārķa dziesma skan,
Un svēta, dārga tā ir man.

Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu,
Kur citas skaņas skan un citu domu
rod ?

Kāpēc man dziedāt svešu dziesmu ? —
Man tuva tā, ko dzimtā zeme dod.

Jau sen šo zemi — dziesmu zemi sauc,
Te gaisma akmenī pat aust.
Jau sen te Daugaviņas dziesma skan
Un svēta, dārga tā ir man.

Jau sen šo zemi — tēvu zemi sauc,
Te mums sensenis dzīvot ļauts.
Jau sen te manas tautas dziesma skan
Un svēta, dārga tā ir man.

Kad ar uzvaru

Kad ar uzvaru šo kauju
Līdz galam nobeigsim,
Tad lielgabali klusēs
Un daudzi mierā dusēs,
Kam dārga bij' tēvija.

Tad daiļas latvju meičas
Kops kapus varoņiem.
Jo viss kas dzīvē izirst,
Pat lauru vainags novīst,
Bet mīlestība nekad.

Vienu vietīgu sev vēlos,
Kur kādreiz mierīgi
Es varēšu reiz dusēt.
Par tēvu zemi klusēt,
Kas man tik dārga bij'.

Šis miers būs liels un svētīgs,
Mēs šķēpus noliksim.
Mēs dzīvē laurus vīsim
Un brāļu kapus kopsim,
Tur - mīļā, Latvijā.

Kas kaitēja nedzīvoti

Kas kaitēja nedzīvoti
Diža meža malīnāi?

Pieci brieži man arami,
Sešas stirnas ecējamas.

Ar vilciņu vagu dzinu,
Lapsa vagu metēja.

Zaķis kūla kankalīšus,
Ar pakaļas kājiņāmi.

Vārna tāda puspelēka,
Tā bij mana moderīte.

Cielaviņa baltu kaklu,
Tā galdiņa klājēja.

Cīrulītis zirgu puisis
Ar pelēku paltraciņu.

Žagatiņa garu asti,
Tā bij ziņas devēja.

Krizantēmas

Uz galda vāzē stāv krizantēmas,
Un rozes sen jau vītušas.
Nenāc pie manis, nemeklē laimi,
Kas bijis sen, jau aizgājis.

Tas bija toreiz, kad Tavas acis
Vēl spēja mani valdzināt,
Bet tagad tumšās rudenā naktīs
Man atliek tikai pasmaidīt.

Kas pirmā atnāks, tai piederēšu,
Ar krizantēmām rotāšu.
Un smaidīdami mēs grēkā grimsim
Kā ievas ziediņš atvarā.

No rīta svešos ļaudīs ejot,
Mums skats būs tīrs un nevainīgs.
Tik krizantēmas uz galda vāzē.
Bet tās jau mulķes nesaprot...

Kur tu skriesi, vanadziņi

Kur tu skriesi, vanadziņi,
Ar tiem vaska spārniņiem.

Skriešu liepas apraudzīti,
Vai ir liela uzaugusi.

Diezgan ir liela, diezgan ir kupla,
Zari līka Daugavā,

Jaunas meitas tērzēdamas
Liepai zarus nolauzušas.

Aiziet mani liepu zari
Pār Daugavu līgodam.

Kemermiestiņā

Kemermiestiņā, mazā mājiņā
Dzīvoja reiz skaistā Anniņa.

Dienu strādāja, tiltus būvēja,
Raka grāvjus, ceļus taisīja.

Un kad vakarā dodas mājup tā,
Latvju strēlnieki to aizvada.

Te pēc brītiņa sit pie lodziņa:
Laid jel iekšā, skaistā Anniņa!

Drusciņ pagaidiet, gan jau dabūsit -
Pirmiem tiem, kam tālāk mājasviet'.

Vispirms seržantiem, pēc tam kaprājiem,
Visbeidzot prastiem zaldātiem.

Lai ar kādi vēji pūš

Ja tev dzīvē grūti iet, negaudies ja vari:
Lai ar kādi vēji pūš, visi pūtīs pāri!

Ja tev tēva mājas ir, nerausies uz āri.
Lai ar kādi vēji pūš, visi pūtīs pāri!

Meiteni ja mīli tu, mīli to ar kāri!
Lai ar kādi vēji pūš, visi pūtīs pāri!

Latvietis ja esi tu, zini, ko tu dari!
Lai ar kādi vēji pūš, beigs tie pūst reiz arī!

Līgo laiva uz ūdeņa

Līgo laiva uz ūdeņa,
Uz arāja meitiņām!
Arājam bij skaistas meitas
Zēģelišu audējiņ's.

Viena auda, otra vērpa,
Trešā raksta zīdautiņ'!
Dod, māmiņa, to meitiņu,
Kura raksta zīdautiņ'!

Ja nedosi tās meitiņas,
Es nomiršu žēlabās.
Kur jūs mani glabāsiet,
Žēlabās nomiršu.

Tur mēs tevi glabāsimi
Skaistā rožu dārziņā;
Tur uzauga kupla liepa
Deviņiem žuburiem.

Ik svētdienas meitas nāca
Vainadziņus darināt.
Novijušas vainadziņus
Aiziet Māras baznīcā.

Māra prasa raudādama:
Kur meitiņas tādu ņēm'?'
Rīgā pirk, naudu devu,
Vāczemei kaldināj!

Ko jūs, meitas, mēlojat?
Tā ir puīša dvēselīt'.
Tā ir puīša dvēselīte
Žēlabās nomirša.

Lēnā vēsmiņa

Liegi lēnā vēsmiņa
Šalc pār koku zariem.
Saule riet aiz apvāršņa
Spožiem zelta stariem.

Lēnā vēsmiņa skaņas turpu nes,
Lai tās meičai teic, ka vēl mīlu es.

Sidrab' vilņos laiviņa
Viegli, lēni līgo,
Puisēns, laivā sēdēdams,
Savu kokli stīgo.

Puisēns dzied par meiteni,
Kas to pievīlusi.
Dziesma sēri, maigi skan,
Beidzot paliek klusu.

Laiva slīd pa ezeru,
Viņai blakus kokle.
Nav vairs laivā puisēna,
Nav, kas kokli stīgo.

Liepas satumst

Liepas satumst, lapās iešalc vēji
Savāds gurdums zāli lejup māt
Un Tu atkal atnākt nevarēji
Šovakar kā bija norunāts

Kamdēļ teikt un smaidot solīt klusi,
Ka tu nāksi tad, kad saule riet,
Ja tu zini, ka uz citu pusi
Gribas tev tai pašā brīdī iet?

Varbūt tūk tā doma Tev un jūta
Ka es klīstu Tevi gaidot viens
Kamēr vējš pār zemi nakti sūta
Tumsā pazūd ceļu baltais piens

Un varbūt, ka tā ir arī labi
Ka es klīstu skumjās un vientulīgs
Mani draugi baltie ceļa stabi
Nakts un klusums, klusums bezgalīgs

Līgodama upe nesa

Līgodama upe nesa
Zaļu ziedu vainadziņu.

Dziedādamas tautas veda,
Vainadziņa vijējiņu.

Strauta malā ganīdama,
Strautā metu vainadziņu.

Lai vizina strauta vilņi,
Ne nelietis tēva dēlsi.

Lokatiesi, mežu gali

Lokatiesi, mežu gali,
Lai balstiņas pāri skan!

Ak tu, ciema cīrulīti,
Tavu daiļu dziedāšan'!

Man vajaga līgaviņas -
Ka es tevi nepaņem'!

Ciema puīši tā domāja,
Ka es dziedu viņu dēļ.

Man māmiņa atvedīsi
Pār Daugavu arājiņ'.

Koši, koši, jauki, jauki,
Kad Dievs deva vasariņ'!

Dzied putniņi, dzied meitiņas -
Mežu gali gaviļē.

Lokatiesi, mežu gali,
Lai balstiņas pāri skan.

Māmiņ, mīļo māmiņ

Māmiņ, mīļo māmiņ, ļauj man pastaigāt
Tikai īsu brīdi vienai Gaujmalā.

Meitiņ, mīļo meitiņ, viena tu nevari iet:
Tev ir jāņem līdzī mazā māsiņa.

Māmiņ, mīļo māmiņ, māsiņ' nevar nākt:
Noplūks visas puķes, kas zied Gaujmalā.

Meitiņ, mīļo meitiņ, viena tu nevari iet:
Tad tev jāņem līdzī mazais brālītis.

Māmiņ, mīļo māmiņ, brālītis nevar nākt:
Iztraucēs viņš putnus, kas dzied Gaujmalā.

Meitiņ, mīļo meitiņ, viena tu nevari iet:
Tad ir jāņem līdzī Gaujas laivinieks.

Māmiņ, mīļo māmiņ laivinieks gan var nākt!
Netraucēs viņš putnus, neplūks puķītes!

Manai dzimtenei

Man stāstīja Daugaviņ,
Kā liktenis vīdamās
Dziesma savus svētkus svin,
Ar bāliņu celdamās.
Tā dziedāja bāleliņš,
Pret likteni stāvēdams.
Viņa dziesmā gadu simts
Kā mūžiņis krāsojās.

Vēl nāks piektais gads
Asins lietus līs,
Un visaugstākās
Priedes nolauzīs.
Iesim strēlniekos,
Dziesma vētru sēs,
Mūžam gaismas pils
Kalnā gaviļēs.

Lai balstiņis vīdamās
Pār novadu aizvijās,
Dziesma savus svētkus svin,
Ar bāliņu celdamās.
Tā dziedāja bāleliņš
Ar Daugavu nemirstīgs.
Viņa dziesmā gadu simts
Kā mūžiņis krāsojās.

Mans mantojums

Ar koku saknēm caurausta šī zeme,
Ar koku šalkām piesātināts gaiss.
Un slīd pār mežu galiem saules lemess,
Un ripo mēness ritens zeltainais...

Ko mantojusi es no senčiem saviem?
Ne titulus, ne zelta gredzenus,
Vien viņu egles, ozoli un kļavas
Pār mana mūža ceļiem vējā zuz.

Kas būtu maijs bez zaļām bērzu
sprogām,
Kas septembris bez kastaņiem un zīlēm,
Kas būtu mūsu Latvija bez kokiem,
Bez birztalām ar silu zilām vīlēm?

Un, kad jūs mani projām aiznesīsiet
Un baltā smilšu kalnā atstāsiet,
Es reizēm atnākšu uz brīdi īsu,
Lai redzētu, kā maniem kokiem iet.

Mātei meita

Mātei meita, mātei meita,
Mātei maza meitiņa,
Meitai īsa kleitiņa.

Māte teica, māte teica,
Māte teica mans skuķīt',
Ir pats tīrais eņģelīt's!

Ar visiem mīļ', ar visiem mīļ',
Ar visiem mīļi runājās,
Nevienam pretī neturās!

Jukums Grietu, Jukums Grietu,
Jukums Grietu spiež pie krūts,
Šķībais Ješka glūn aiz kūts!

Kā tu drīksti, kā tu drīksti?
Kā tu drīksti manu brūt'
Spiest pie savu spalvain' krūt'?

Ja tu darīs, ja tu darīs,
Ja tu darīs tādu post',
Sitiš' tev' kā suni nost!

Mazā kaija

Tur, kur smilšu kāpās staltās priedes šalc,
Tur, kur, šalcot vētrai zvejnieks jūrā brauc,
Tur no tālā drauga vējš man vēsti nes,
Tur ir mana mīļa, dārgā Dzimtene.

Viss, kas mīļš un dārgs, to jūra paņēma.
Mīļo draugu aizsūtīja svešumā.
Atstāj mani vienu, skumju nomāktu.
Dievs, vai kādreiz dzīvē viņu redzēšu.

Vientuļa gar jūras malu staigāju,
Noskatos, kā tālumā vējš kaijas nes.
Lido, mazā kaija, lido tālu prom,
Saki manam draugam, ka to gaidu es.

Rudenī, kad jūra vētras bangota,
Kuģis stalts no svešām zemēm brauc.
Nu ir visām skumjām, visām raizēm gals,
Viņai pretī stedzās viņas jūrnieks stalts.

Kuģa mastos vējiņš maigu dziesmu dzied.
Mazā kaija taisās gulēt iet.
Dus pie krūtīm mīļā, nu ir skumjām gals.
Stiprāka par vētrām bija mīlas balss.

Mazais pasta balodītis

No dzimtenes sveiciens, cik mīļš sirdī tas,
Ka tālu no dzimtenes esi tu pats.
Ik rindiņu lasot sirds prieku man rod,
Jo cīnīnā drosmi un sparū tas dod.

Tādēļ, vakars, vai rīts mūsu dziesma lai trīc!
Mazais pasta balodīti,
Lido šurpu no dzimtenes tu,
Līdz ar mazu vēstulīti un ar meitenes sveicienu!

No sētas, kur dzimām un uzaugām mēs,
Lai sveicienus mīlus mans balodis nes;
Tad atmiņā uzaust mans bērnības laiks
Un tēva un māmiņas mīļotais vaigs.

No Gaujmalas sveiciens kad ilgu pilns, maigs,
Tad prātā nāk burvīgais ziedoņa laiks,
Kad meitenes līgojot vainagus vij
Un, raugoties Jāngunī, gredzenus mij.

Mazs bij tēva novadiņis

Mazs bij tēva novadiņis,
Bet diženi turējās.

Visi sīki kadiķīši
Zied sidraba ziediņiem.

Arājs ara kalniņāi,
Avots teka lejiņā.

Netrūkst maizes arājami,
Ne ūdeņa avotam.

Visiem labi, visiem labi
Manā tēvu zemītē.

Zaķim labi cilpu mesti,
Rubeņami rubināt.

Meita gāja uz avotu

Meita gāja uz avotu, uz avotu,
Zaļa krūze rociņai, rociņai.

Pretim nāca jauni kungi, jauni kungi
Sasiņ meitai zaļo krūzi, zaļo krūz'!

Meita raud pēc zaļās krūzes, zaļās krūzes:
"Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'!"

Kungi meitai naudu sola, naudu sola
Meitai naudas nevajaga, nevajag'.

Meita raud pēc zaļās krūzes, zaļās krūzes:
"Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'!"

Kungi meitai muižu sola, muižu sola
Meitai muižas nevajaga, nevajag!

Meita raud pēc zaļās krūzes, zaļās krūzes:
"Krūzīt, manu zaļo krūzīt, zaļo krūz'!"

Kungi meitai puisi sola, puisi sola
Meitai puīša gan vajaga, gan vajag!

"Sasper, velns, to zaļo krūzi, zaļo krūzi,
Es pie puīša turēšosi, turēšos!"

Es pie puīša turēšosi, turēšosi,
Kā pie zelta gabaliņa, gabaliņ'!

Meitas mani aicināja

Meitas mani aicināja
Uz pagrabu vīnu dzert,

Ai, juli-folli-rā, lai dzīvo meitenes,
Ai, juli-folli-rā, lai dzīvo tās!

Es meitāmi atbildēju,
Man nav tādas sīkas naud's.

Ak tu, puika, nesapraša,
Kas gan tevīm naudu pras'.

Dzer glāzīti uz glāzīti,
Cilā manu priekšautiņ'.

Ja, tu puika, to zinātu,
Kas zem mana priekšautiņ'.

Apakš mana priekšautiņa,
Vāverīte žāvājās.

Ja, tu skuķi, to zinātu,
Kas zem manas bikšu klap's.

Apakš manas bikšu klapes,
Zelta zutis locījās.

Meldermeitiņa

Stāv dzirnas zaļā ielejā,
Mirdz strautā ūdenskritums,
Diennakti vienā laidienā
Skan dzirnu ratu ritums.
Tur melders augšup, lejup iet,
Tam koka kurpes klip klap iet
Un rīko savus ļaudis.

Bet mājās daiļā meitiņa
Kā čaklais rūķis strādā,
Diennakti vienā laidienā
Tā visu redz un gādā.
Berž galdus, uzpoš katru viet,
Tai koka kurpes klip klap iet
Pa gludo dēļu grīdu.

Bet tiklīdz satumst vakarā
Un dienas darbi beidzas,
Aiz dārza vārtiem krūmājā
Tā mani tikties steidzas.
Kad viņas roku turu ciet,
Sirds manim arī klip klap iet,
Ak, daiļā meldermeitiņ!

Melnā pantera

Mans tēvs bija dārznieks, es dārznieka dēls,
Mans tēvs audzē gurķus, bet gurķojos es.

Hei, melnā pantera, baigi lunkanā,
Šī nakts ar tevi nav pirmā, pēdējā.

Mans tēvs bija kalējs, es kalēja dēls,
Mans tēvs kala restes, aiz restēm sēžu es.

Mans tēvs bija galdnieks, es galdnieka dēls,
Mans tēvs taisa zārkus, bet līķus taisu es.

Mans tēvs bija šveicars, es šveicara dēls,
Mans tēvs rāva iekšā, bet ārā metu es.

Mans tēvs bija dzērājs, es dzērēja dēls,
Mans tēvs dzēra iekšā, bet ārā yēmu es.

Mans tēvs bija jātnieks, es jātnieka dēls,
Mans tēvs jāja zirgus, bet meitas jāju es.

Mežā būdiņu tev celšu

Mežā būdiņu tev celšu, celšu,
Kur mums abiem apmesties,

Aukstumā tur sasildīšu tevi,
Karstumā tur dzesēšu.

Es jau neēsmu tāds, kā visi citi,
Kas pa krogiem klenderē.

Izdzer' vienu kortelīti,
Liekos savā gultiņā.

Un ja tu vēl blakus būtu,
Tad ir laime pilnībā.

Tad mēs abi vienos priekos,
Laistu nakti trijatā.

Dziesmiņu par mīlestību,
Tevim klusi dziedātu.

Es jau neēsmu tāds, kā visi citi,
Kas pa krogiem klenderē.

Mirdzot šķēpiem zeltsaules staros.

Mirdzot šķēpiem zeltsaules staros,
Tauru skaņas kad viļņojas gaiss,
Cauri pilsētas vecajiem vārtiem
Ienāk latviešu strēlnieku pulks.

Aiz aizkariem augstu pie loga
Meičas actiņas skumji kā mirdz;
Domā strēlnieki - meiča ir daiļa,
Vai kāds brīnums, ka iesilst tiem sirds.

Pie miera jau strēlnieki dodas,
Ir pusnakts un yisi jau dus.
Tikai dārzā zem ozola zariem
Mainās skūpsti, bet ozols cieš klus'...

No rīta zeltsaules staros,
Tauru skaņas kad viļņojas šurp,
Dodas strēlnieki sīvajā kaujā,
Kas ir bijis, to nestāsta nakts.

Aiz aizkariem augstu pie loga
Meičas actiņas skumji kā mirdz;
Domā meiča - vai redzēšu zēnu,
Kura dēļ klusi pukst mana sirds.

Jau trakot sāk rudenā vēji,
Brāļu kapenēm pāri tie skrien.
Bāla meiča kopj kapu ar rozēm,
Rūgtu rūgtajas asaras lej.

Nāk rudentiņis

Nāk rudentiņis, būs barga ziema,
Grib mūsu bāleliņš līgavu ņemt.

Ne tev ir mājas, ne tev ir lauki
Kur liksi meiteni, pliku paņēmis?

Taisīšu laivu no oša koka,
Braukšu pie meitenes ik vakariņu.

Pārbraukšu mājās, vaicās man māte,
Ko dara meitene svešajā malā.

Uguni kūra, sidrabu lēja,
Zīlēja nākotni, sev nezināmo.

Nebrauc tik dikti

Nebrauc tik dikti, nebrauc tik dikti,
Tie nav tavi kumeliņ'.
Tie kunga zirgi, tie kunga rati,
Cūku puikas pātadziņ'.

Dzied, ganu meita, dzied, ganu meita:
Tu jau manis nedabūs';
Tev dvēselīte, tev dvēselīte
Putras spainī noslīkus'.

Kamdēļ tik stalti, kamdēļ tik balti
Māsu ciema puisēniņ';
Zem tilta līda, zem tilta līda
Ik rītiņus kazu zīst.

Ai, jaunas meitas, ai, jaunas meitas,
Tavu līku deguntiņ';
Pašas aiz galda, pašas aiz galda,
Deguns cepļa caurumā.

Ko, puisi, rejat, ko puisi, smejat,
Manu daiļu augumiņ',
Salīgsim mierus, salīgsim mierus,
Ienaidiņu izbeigsim.

Dziedāsim, meitas, dziedāsim, puisi,
Ko cits citu gānīsim.
Labāk mēs iesim padziedādami,
Nekā citus smiedami.

Nedod, Dievs, vītolam

Nedod, Dievs, vītolam
Baltiem ziediem noziedēt,

Nedod, Dievs, dzērājam
Noņemt manu vainadziņ'.

Dzērājiņa līgaviņ'
Ik vakaru gauži raud:

Raud kājiņas apaudam',
Raud kumeļu barodam';

Raud par vīra dzērumiņ',
Raud par bēro kumeliņ'.

Nevis slinkojot un pūstot

Nevis slinkojot un pūstot
Tautu labā godā ceļ,
Nē, pie prāta gaismas kļūstot,
Tauta zied un tauta zeļ.

Ja ik veins tik zemē sētu
Vienu graudu veselu,
Kas gan izskaitīt tad spētu
Zelta kviešu krājumu.

Bet, kas lielīdamies, pārdot
Ved uz tirgu pelavas,
Tas kā pelus, vējam ārdot,
Zūd no ļaužu piemiņas.

Augsim lieli, augsim stipri,
Būsim sveiki, veseli!
Uzdziedasim, uzdziedāsim
Augstu laimi Latvijai

Nodzisa vakara blāzma

Nodzisa vakara blāzma,
Nāk nakts, nāk nakts.
Sniedziet jūs meitenei rozes,
Rozes, ko matos tai sprauš.

Pusnaktī mēness un zvaigznes,
Pusnaktī vēji snauž...
Pusnaktī sarkanās rozes
Meitene matos sev sprauž.

Austrumi deg un kvēlo,
Meitenei nenāk vēl miegs.
Matos tai sarkanās rozes,
Rokā - baltas kā sniegs.

Nezviedz, bērais kumeliņ

Nezviedz, bērais kumeliņ,
Stallī stāvēdams.
Nejāšu vairs šoruden
Sērst pie līgavas.

Cita rokās viņa dus,
Mana mīlotā.
Cita bērais kumeliņš
Viņu vizina.

Ūdentiņš, kas zemē liets,
Nav vairs sasmeļams.
Vainadziņš, kas tautās dots,
Nav vairs atņemams.

Un ja mana mīlotā
Citam vārtus vērs,
Tad par tevi, kumeliņ,
Dziesma ieskanēs.

Eji, manis kumeliņ,
Zaļā atmatā!
Kļūsti brīvais meža zirgs,
Vējiem sveicināts.

Nu, ardievu, Vidzemīte

Nu, ardievu, Vidzemīte,
Nebūšu vairs šai zemē,
Neiešu vairs savā vaļā
Ciema durvis virināt'.

Lai aug purvi, lai aug meži,
Kur gāj caur' drasēdams,
Nu man drīz būs jādrasēi
Daiļā kara pulciņā.

Kad, māmiņa, tu redzētu,
Kā pušķoj' tav' dēliņ',
Tad tu vairsi neraudātu,
Sava dēla auklējum'.

Uzvilks kara mētelīti,
Uzvilks kara cepurīt'.
Apjozīs ar zobentiņu,
Cels uz stalta kumeliņ'.

Dziedādami, spēlēdami,
Ienaidniekus uzvarēs,
Dziedādami, spēlēdami,
No kariņa mājās nāks.

Pa kuru laiku nosirmoja jūra

Tu pretī man kā zvaigzne debess tālē,
Uz īsu mirkli apstājas pat laiks.
Ir tikai telpa, mēness seja bāla,
Tavs vaigs kā opāls nosirmojis maigs.

Kad tavas cirtas saglaudās ar manām,
Es domāju, ka dvēselē jau sniegs.
Bet kādreiz katrā sīkā čiekurzvanā
Bij paslēpies mazs saules brīnums - prieks.

Vēl atmiņā kā maza, balta bura
Kāds padebesis, vilnis zili vēss.
Pa kuru laiku nosirmoja jūra,
Pa kuru laiku nosirmojām mēs.

Pa taciņu

Pa taciņu, pa taciņu uz mīlās mājiņu,
Pa taciņu, pa taciņu uz mīlās mājiņu.

O, Izabella, cik skaista esi tu!

Pa lodziņu es redzēju
Kā mīlā blusojās.

Reiz avīzē es lasīju,
Cik blusa augstu lec.

Ak, kaut es būtu blusiņa
Iekš mīlās krekliņa.

Kā es tad tevīm iekostu
Tai kreisā sirsniņā!

Paliec sveiks

Rīgas meičām skumjas kļūst sejas -
Latvju zēni karot projām brauc.
Klusē dažs, bet citi tikai smejas,
Šķiroties tie meitenītēm sauc:

Paliec sveiks, mans mazais draugs,
Mūsu mīlas laiks bij' jauks,
Gaidi mani atkal mājās,
Tad, kad ievas ziedos plauks (ja
nenošaus).

Kaut gan tālu no dzimtenes esam
Un no mīlās meitenītes ar,
Tomēr sirdī domas mēs tik nesam:
Ko gan mana līgaviņa dar' ?

Vai tā atceras mani un gaida,
Kad pār ielām mēness gaismu lej,
Jeb vai citam laimīgi tā smaida,
Citu skūpstā, dzer un jautri smeļ.

Bet mēs traucam uz priekšu un traucam,
Mūsu naidnieks uzvarēts drīz kļūs.
Mūsu meičas neuzsmaidīs citam,
Gaidīs mājās pārnākam reiz mūs.

Pie Dieviņa gari galdi

Pie Dieviņa gari galdi,
Tur sēž pati mīļā Māra.

Tur sēž pati mīļā Māra,
Villainītes rakstīdama.

Izrakstīja, saskaitīja,
Dod Dieviņa rociņās(i).

Nu, Dieviņi, Tava vaļa,
Nu Tavās(i) rociņās(i).

Nu Tavās(i) rociņās(i),
Pašas laimes atslēdziņa.

Dod, Dieviņi, kalnā kāpt(i),
Ne no kalna lejiņā(i).

Grūti bija kalnā kāpt(i),
Vēl grūtāk(i) lejiņā(i).

Dod, Dieviņi, otram dot(i),
Ne no otra mīļi lūgt(i).

Otram devu dziedādama,
Mīļi lūdzu raudādama.

Puiši, puiši, kas tie puiši

Puiši, puiši, kas tie puiši,
Kas tos puišus nezināja.

Rīgā zaga pīpes kātus,
Cēsīs zelta lukturīš.

Valmierai cauriedami,
Leišam cūku nozaguši.

Limbažosi, birzmalāi
Nokāvuši, apēduši.

Pie dzintara jūras

Pie Dzintara jūras, kas Kurzemi vij,
Reiz vientuļā krastā tie tikušies bij.
Viņš Daugavas laivinieks,
Kam strauji pukst sirds,
Tā zvejniece jauna, prieks acīs tai mirdz.

Nāc līdz manā dzimtenē meitene teica
Draugs mans, klusi iemīlot sirds tevi sveica.
Mēs saderam kopā, tu man vidzemnieks stalts,
Un Dzintara jūra mūsu laimei te šalc.

No Daugavas krastiem stalts laivinieks brauc,
To Dzintara jūra un meitene sauc.
Kur Kurzemes krastā tie tikušies bij,
Tur nākotnes laimei tie gredzenus mij.

Lai ir meitas, kur ir meitas,
Kaimiņos ir daiļas meitas.

Rīgā zagti zābaciņi,
Valmierai lindraciņi.

No Rēzeknes pārnākdamas,
Žīdam nastu nozagušas.

Kalnu krogu istabāi,
Tur to mantu dalījušas.

Pūt, vējiņi

Pūt, vējiņi, dzen laiviņu,
Aizdzen mani Kurzemē.

Kurzemniece man solīja
Sav' meitiņu malējiņ'.

Solīt sola, bet nedeva,
Teic man lielu dzērājiņ',

Teic man lielu dzērājiņu,
Kumeliņa skrējējiņ'.

Kuru krogu es izdzēru,
Kam noskrēju kumeliņ'?

Pats par savu naudu dzēru,
Pats skrēj' savu kumeliņ'.

Pats precēju līgaviņu,
Tēvam, mātei nezinot.

Pūt, vējiņi, dzen laiviņu,
Aizdzen mani Kurzemē.

Roza Munde

Daudzus gadus mīlu Rozu Mundi
Sapņoju par viņu katru stundu.
Redzot viņas lūpu sārto zaigu,
Slepenībā vēlos gūt reiz skūpstu maigu.

Roza Munde, šodien pat man saki jā,
Roza Munde, nestāsti mātei nekā.
Roza Munde, ieklausies sirsniņā sev,
Jo tu zini, Roza Munde, to, cik mīļš
esmu es tev.

Bet tā vietā vijolīte kautrā
Gaidi vien - tā saka dažreiz jautri,
Bet man liekas, ka drīz gaidīt beigšu,
Šodien pat es viņai īstus vārdus teikšu.

Resnā Minna kokā kāpa

Resnā Minna kokā kāpa
Uz puisiem lūkoties,
Zariņš lūza, Minna krita,
Brunči plīsa triksķēdam.

Rai-rai, ra-ai, ritam, rai-rai, rai, ritam,
Rai-rai, rai, ri-tam, rai-rai, rallalā.

Māte, māte, esmu brūte,
Brūngāns man aiz stūra glūn.
Mutīte tam apaļa
Kā maza bērna pakaļa.

Zinu, zinu, bet neteikšu,
Kāda vaina mūs' meitām.
Ik vakarus liekus matus
Viena otrai tapināj'.

Zinu, zinu, bet neteikšu,
Kāda vaina mūs' puisiem.
Ik uz stūra garus matus
Alus mucā slapināj'.

Krauklis vārnu piegulēja,
Tam piedzima kovārnēns:
Tā tai vārnai vajadzēja,
Kam gulēja apakšā!

Lai tie puisi kādi bija,
Visi viņi labi bija.
Te vienreizi nobuchoja,
Man prātiņis sagriezās!

Tumsā gīmi neredzēju,
Mīlestību gan sajūt'.
Gan tā pūta, gan tā elsa,
Gan sirsniņu kutināj'!

Saldā vīna kausu sniedziet

Saldā vīna kausu sniedziet,
Sniedziet man!
Tā kā ērglis gaisā tiecas,
Tā pēc vīna kausa sniedzos.
Vīnu man, vīnu man!

Rozes man pie vīna sniedziet,
Sniedziet man!
Liktenis jaunus skatus raida,
Tomēr laime manīm smaida.
Vīnu man! Vīnu man!

Meiteni kā vīnu saldo
Sniedziet man!
Laiks ir īss, un aizsteidz drīzi,
Tveri to un kausu līdzi.
Vīnu man! Vīnu man!

Mūsu dziesma lai skan braši:
Vīnu man!
Salda vīna kausu tversim,
Un uz mūsu laimi dzersim.
Vīnu man! Vīnu man!

Sārtas kā ugunis magones zied

Sārtas kā ugunis magones zied,
Meitene dārziņā ravē un zied:

To tik zina es un viņš,
Es un viņš un vēl mēnestiņš.

Ābelei zariņi ziedos līkst,
Meitiņai sirsniņa ilgās tvīkst.

Bet jau nākošā vakarā
Vieta tiem satikties zināma.

Šī vieta ir tik slepena,
Ka to pat māmiņa nezina.

Sazatiku puisīti

Sazatiku puisīti tiltiņa galā,
Visi mani kauliņi tirptini tirpst,

Rai rīdi rā, rai rīdi rā
Nevaru puisīti pielabināt.

Plūcu viņam odziņas, šķinu viņam riekstiņus,
Nevaru puisīti pielabināt,

Dod' viņam puķīti, dzied' viņam dziesmiņu,
Nevaru puisīti pielabināt,

Cepu desu pannā, leju alu kannā,
Nevaru puisīti pielabināt,

Vējš papūta kleitiņu, parādīja kājiņu,
Nu varu puisīti pielabināt,

Rai rīdi rā, rai rīdi rā
Nu varu puisīti pielabināt.

Sen tas bij

Sen tas bij' pie Ventas ziedu laikā,
Pirmo reiz', kad tevi redzēju.

Ak, kamdēļ mums bij' lemts šķirties,
Jo es tevi aizmirst nespēju.

Un tad saules diena nāk man prātā,
Diena - kad tev mīlā atzinos.

Lapu zelts, kad klāja Ventas krastus,
Mīļā, tu pie cita aizgāji.

Seši mazi bundzinieki

Seši mazi bundzinieki
Jāj pa ceļu bungodami,

Visiem sešiem sirmi zirgi,
Visiem caunu cepurīt's.

Visi seši sajājuši
Mana tēva sētiņā.

Visi seši lec no zirga,
Sniedz man zelta gredzentiņ.

Ne es ņemšu, ne man vajag,
Tik jaunami skuķēnam.

Iešu mājās, prasīs māte:
Kur tu ņēmi, kas tev dev'?

Man iedeva ciema puisi,
Mani mazu mīlēdam'.

Mani mazu mīlēdami,
Sevim lielu audzēdam'.

Sijā auzas, tautu meita

Sijā auzas, tautu meita,
Dod manam(i) kumeļam.
Nesijāšu, ne es došu,
Netik manam prātiņam.

Tam sijāšu, tam es došu,
Kas tīk manam prātiņam.
Kas tecēja manis dēl(i)
Lielu ceļa gabaliņ'.

Tautiet's lūdza, bāliņš lūdza,
Abi lūdza kamanās.
Abiem diviem sirmi zirgi,
Izrakstītas kamanas.

Stundu stāvu domādama,
Kam lai sēžu kamanās?
Vai lai sēžu pie tautieša,
Vai pie sava bāleliņ'.

Labāk sēžu pie tautieša,
Ne pie sava bāleliņ'.
Tautiet's vedīs visu mūžu,
Bāliņš mazu gabaliņ'.

Silavas valsis

Silti vēji priežu silus glāsta,
Bites saldus ziedos rāmi san.
Upe ko mums, šalcot klusi, rāmi stāsta,
Neaizmirst nekad to Tev un man.

Neaizmirst nekad to rudens dienu,
Bikli soļi skolai pretī nes.
Un starp simtām tikai Tevi vienu
Pirmo reizi Tevi ieraudzīju es.

Ko man šovakar vēl vairāk stāstīt?
Medus bite ziedos rāmi san.
Manās acis izlasīt Tu vari:
Kopā jāiet dzīvē Tev un man.

Sirdzapziņas tīrība

Aiz kūtiņas laukmalē būcenis sīks
Kur viegli var aizstaigāt kājām
Un vecus žurnālus pārlasīt
Ko šai pusē nemanu krājam

Un ko tu tur sakrāsi noplēšu cik
Vajag ar plēsieniem skopiem
Bet, ak kungs - tā ir dzeja, es lieku to nost
Un ņemu kur rakstīts par lopiem

Un nāku pa taciņu vieglots un tīrs
Ar domu to tālu vēl eju
Ka ne es - bet lūk tur tas bārdainais vīrs
Būs tas, kurš apgānīs dzeju

Skaista ir jaunība

Ziedēja rozes, ziedēja nelķes,
Ziedēja neaizmirstules.

Un tādēļ saucu es - skaista ir jaunība,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.
Tā nenāks, nenāks vairs, tā
neatgriezīsies,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.

Bij' man reiz meitene ar 18 gadiem,
Un par šiem gadiem man bij' liels prieks.

Bij' man reiz vīna koks ar 18 zariem,
Un no šiem zariem man tecēj' vīns.

Novīta rozes, novīta nelķes,
Novīta neaizmirstules.

Skaisti dziedi, lakstīgala

Skaisti dziedi, lakstīgala,
Rīgas torņa galiņā.

Es tev' lūdzu lakstīgala,
Nāc man līdz uz Vidzemi,

Nāc man līdz uz Vidzemi,
Dziedāt rožu dārziņā.

Ja tu skaisti nedziedāsi,
Apsolīšu vanagami.

Vanags tevi apēdīs
Ar visām spalviņām.

Staburadze

Kam raudi tu, ak, daiļā Staburadze,
Vai tava cietā akmens sirds ar' pukst?
Pie tavām kājām glaužas klinšu krāces,
Un vilnis vilnim klusas mīņas čukst.

Ap tavu galvu saule liepas zeltī,
Pie tavām kājām baltas ievas zied,
Bet naktī mēness saldus sapņus stāsta,
Un gravu ēnā lakstīgalas dzied.

Slēp savas skumjas, daiļā klinšu meita,
Tev krūtīs kalta cieta, cēla sirds.
Vai arī tev šī dzīve liekas grūta,
Ka tavi vaigi asaraini mirdz?

Es asaras par smiekliem vairāk mīlu:
Ne vīl, ne skauž tās, ne ar glaimot prot;
Un asaras kā svētu, dārgu ķīlu
No siržu dziļumiem tev gribu dot.

Es raudāšu par dzimteni un māju,
Par likteni, kas manu laimi nīst:
No dzimtās zemes šķīries projām gāju -
Kā vēja rauta lapa tālēs klīst.

Kam raudi tu, ak, daiļā Staburadze,
Vai tava cietā sirds vēl kaut ko lūdz?
Es raudāšu, līdz saļimšu pie tevis
Kā bērns, kas mātei savas bēdas sūdz.

Nāks ziedonis un rotās kalnus, lejas,
Un sirdī valdīs prieks kā jaunībā.
Tu biji mana pirmā mīlestība
Un būsi arī visu pēdējā.

Stāvēju, dziedāju

Stāvēju, dziedāju augstajā kalnā,
Lai mana balstiņa skanēja tālu.

Lai mana balstiņa skanēja tālu,
Pār pļavām, pār norām, pār mežu galiem.

Pār pļavām, pār norām, pār mežu galiem
Lai manā balstiņā klausījās tautas.

Stāvēju, dziedāju augstajā kalnā,
Lai mani pušķoja ar ievu ziediem.

Lai mani pušķoja ar ievu ziediem,
Ar ievu ziediem, ar ozoliņiem.

Studentu himna

Ir vakars vēls un lietus
Pa Jelgavu kāds students klīst

Viņš klīst un klīst līdz apstājas
Pie kādas mazas būdiņas

Viņš trīsreiz klusi pieklavē
Jel laidiet mani pajumtē

Bet saimnieks liek to laukā dzīt
Viņš klīst un klīst līdz zemē krīt

No rīta saule sērīgi
Pie upes atrod slīkoni

Ir vakars vēls un lietus līst
Pa Jelgavu cits students klīst

Strauja, strauja upe tecēj

Strauja, strauja upe tecēj
Gar bāliņa namdurvīmi.

Nedrīkstēju pāri jāti,
Baidās manis kumeliņis.

Jāj, bāliņi, droši pāri,
Nesliks tavis kumeliņis.

Apakšā(i) baltas smiltis,
Virsu skaidrais ūdentiņis.

Zobens grieza baltu smilti,
Ūdens skaloj' kumeliņu.

Spoža spalva kumeļami,
Vel spožāki iemauktiņi.

Uz akmeņa malku cirtu,
Strautā kūru uguntiņu.

Lai sildāsi tie ļautiņi,
Kas man labu nevēlēja.

Sildies mana sievasmāte,
Tu man labu nevēlēj'.

Sudmaliņas

Patais' manim bāleliņi,
Sausa koka sprigulīti,
Man jāieti rijas kultī,
Klip, klap, klap.

Dziedādamas meitas kūla
Ar sudraba sprigulīti
Augstu cēla, viegli laida,
Klipu, klapu, klap!

Kultin kūla kūlējiņi,
Maltin mala malējiņi,
Sakūluši, samaluši,
Klipu, klapu, klap.

Laidiet mani riju kultī,
Es mācēju riju kultī, —
Augstu cēlu, viegli laidu,
Klipu, klapu, klap!

Šalc zaļais mežs

Šalc zaļais mežs, kur lakstīgalas dzied,
Un birstalās vēl vijolītes zied.
Tik tumšās egles skumji galvas glauž:
Par senām jaunīb's dienām viņas pauž.

No dzidrā ūdens maigās stirnas dzer,
Dzeguze kūko, zaķīts ausis ver:
Jau mednieks nāk, kas zin, varbūt šodien
Tam nomirt būs - viņš aši krūmos lien.

Bet jaunība tik sen aiz kalniem jau,
Šeit dzīvē mums vairs īstas laimes nav.
Bet zaļais mežs, kur lakstīgalas dzied
Tas jaunībai kā sapnis garām iet.

Še, kur līgo priežu meži

Še, kur līgo priežu meži, esmu dārgām saitēm siets.
Še ir mana tēvu zeme, esmu dzimis gaujmaliet's

Tik pie Gaujas, tik pie Gaujas,
Tik pie Gaujas vēlos būt,
Un uz augstas klinšu kraujas
Traucos līgaviņu gūt.

Svešās malās esot jauki daudz jo daļi brīnumi,
Augsti kalni, plaši lauki, greznām puķēm rotāti.

Bet, kas svešas zemes, salas man ar savu greznumu,
Kad es še pie Gaujas malas dzirdu latvju valodu.

Sveika Gauja ! Plūsti kņāši turp, kur Baltā jūra iet !
Gadu simteņiem lai braši latvju tauta zeļ un zied !

Šis alutiņš

Šis alutiņš, kas mūsu pašu,
Ko brūvējuši latvieši.
Tamdēļ jau naudas nav ne graša,
Mēs varam dzert uz rēķina.
Jo apiņi aug griezdamies,
Un mieži veldrē spiezdami.

Kram, bam, bam, bambuli,
Krambambuli.

Visvarenaiss, kas miežus audzē,
Tu, žēlīgs tēvs, kas debesīs,
Par to tev pateiks tava draudze,
Uz vaiga krītot grāvmalē:
Visvarenaiss, ja iespēji,
Tad gāz to gaisa miestīņu.

Par to tev celsim slavas torņus
No pudelēm un mucīņām,
No tējnīcām mēs krogu celsim
Un arī labas viesnīcas.
Un tevi, saldaiss alutiņ,
Mēs mīlēsim kā meitiņu.

Tad, kad manis nebūs

Tad, kad manis nebūs,
levas tālāk ziedēs,
Ziedi balti, balti
Tavos matos birs.

Un kad manis nebūs
Manā baltā zemē
Baltas, baltas takas
Bērnu kājas skries.

Tad, kad manis nebūs,
Druvas vārpas briedēs,
Smagas rudzu vārpas
Galvas leļup lieks.

Tad, kad manis nebūs,
Zvaigznes tāpat mirdzēs,
Pāri visai zemei
Zilgu gaismu lies.

Tad, kad manis nebūs,
Mīlestība paliks,
Arvien augstāk, augstāk
Mīla pacelsies.

Tālumā, kur dzintara jūra

Tālumā, kur dzintara jūra
Skumju pilna un pelēka šalc,
Dzīvoja reiz mēitene mīļā,
Kurai vien mana dziesma lai skan.

Jā, jā, jā, tikai no tevis nav vēstules,
Tikai no tevis tās gaidu es,
Tikai no jūras man sveicienus kaijas
nes.

Tālumā, kur sarkanās rozes
Prieka pilnas un kvēlošas mirdz,
Atsūti man kaut stariņu saules,
Pastāsti, mūsu jūra ko šalc.

Varbūt rīts tavu vēstuli nesīs,
Ir jau rīts, tomēr atbildes nav.
Zinu to, ka tu laimīga esi,
Zinu to, ka mums tikšanās nav.

Taurenītis

Toreiz ceļmalā ziedēja jasmīns
Gāju vientuļš bez mērķa kautkur
Kad kā sapnī pēkšņi pretī nāci smaidoša
Tā kā taurenītis laukmalē

Taurenīt, mans taurenīt
Tavi glāsti vij kā zīds
Taurenīt, mans taurenīt
Atlido uz īsu brīd

Tavu acu kvēlošās dzīles
Mīlas atvarā lika man grimt
Tavu skūpstu simfonijā laiks apstājās
Bet tad projām man bij jāsteidzās

Viss ir kluss, tik vējiņš dzied dziesmu
Debess jumā mākonis slīd
Kas to zin, kur gan būs tas nonācis rīt
Gribētos man viņu pavadīt

Tautiešam(i) apsolīju

Tautiešami apsolīju
Raibus cimdus vakarāi.

Nav saulīte nogājusi,
Jau tautietis pēc cimdiem.

Vai, Dieviņi, ko darīšu -
Mātei pūra atslēdziņa ?

Zinu, zinu, ko darīšu:
Piemānīšu māmuliņ'!

Sarīdīšu ciema suņus,
Lai iet māte lūkotiesi.

Kamēr māte suņus rāja,
Tikmēr cimdi tautiešam.

Še, tautieti, raibie cimdi,
Tas mans pirmais adījums.

Tumsā vērpti, šķetināti,
Zagti, zagti māmiņai.

Tautiets cimdus gan paņēma,
Manis pašas nepaņēma.

Ej pie velna tu, tautieti,
Man jau tevis nevajag'.

Tik dēļ jums, daiļās dāmas

Kapteins sauc no kajītes:
Stūrman, neķer mailītes!

Tik dēļ jums, daiļās dāmas, dēļ jums.

Lai gan stūrman's stūri tur,
Kuģīts nogrimst - ģur-ģur-ģur.

Kuģīts nosēžas uz grunts,
Kaptein's splauj un saka: „Štrunts!”

Tas vēl tiešām nav nekas,
Notiek lietas trakākas.

Saimnieks vērsi pārdevis,
Visu naudu nodzēris.

Flirtē, ūdzdīvo kā traks,
Paliek viņš pavisam švaks.

Šodien gavilē un smeļ,
Rīt uz ambulānci skrej.

Tas vēl tiešām nav nekas,
Notiek lietas trakākas.

Kas tie tādi razbainieki,
Tie jau mūsu pažarnieki.

Spožās pogās, ķiverēs,
Tie pa jumtu šiverē.

Agrāk zinātnieks un pētnieks,
Tagad nabagmājas sētnieks.

Rakete jau paceļas,
Astronauti aizlaižas.

Tas vēl tiešām nav nekas,
Notiek lietas trakākas.

Tikai pa reizei

Ir visādi gājis un visādi bijis:
Gan reizēm ir snidzis, un reizēm ir lijis,
Ir iedzerts un dziedāts, uz soliem kāpts,
Pēc kaut kā cēla, vēl labāka slāpts.

Un tikai pa reizei,
Pa reizītei vien,
Un tā visu mūžu
Arvien, aizvien.

Pa reizei ir mīlēts, pa reizei ir nīsts,
Un darbā līdz trešajam kreklam ir svīsts,
Ir mīlēts un sapņots, ir ilgots ar,
Pa reizei kāds liela, pa reizei kāds bar.

Līdz īstenai laimei ceļš diezgan vēl tāls,
Kad netrūka maizes, bet pietrūka sāls,
Un reizēm man liekas, šo reizi tik maz,
Pa reizei man liekas, nav bijis nemaz.

To tik zina es un viņš

Sārtas kā rozītes magones zied,
Meitiņa dārziņā ravē un dzied,

To tik zina es un viņš,
Es un viņš un vēl mēnestiņš

Dārziņā vieta mums slepena,
Ko pat māmiņa nezina!

Meitiņas galviņa klēpī tam slīgst,
Mīlības laimē tā deg tur un tvīkst.

Pienāks nākošā vasara,
Tev būs prieki, man asaras

Šūpulī maza būs meitiņa,
Tā sauks tevi par māmiņu.

Trimpula

Kā Daugava vaidā un bangas kā krāc,
Kā Staburags asaras rauda!
Kā ozoli piekrastē briesmīgi šņāc;
Tur Dievi un sentēvi gauda.

Vai Pērkonam tāpēc bij' Daugavu rakt,
Lai Dieviem un tēvijas sargiem
Bij' skaudīgi slāpušiem ūdeni lakt,
Ar bizmaņiem kaudamies bargiem?

Gan sentēvi mācēja pamieļot tos
Ar saldājo miestu un alu;
Tad nebija neviena, kas nelīksmotos
Gar Latvijas Daugavas malu.

Jūs, meitiņas, šurpu ar vainadziņiem,
Ar mētrām un ozolu zariem,
Un puīši ar alu un karodziņiem
Lai ziedojam slāpušiem gariem !

Lai Daugavas grīva līdz pamatiem žūst,
Pat jūra lai izsīkstu sausa !
Tad Trimpum vēl mūžīgi alum būs plūst,
Lai dzeram ir paši iz kausa !

Lai dzeram, lai dziedam, lai uzsākam diet,
Lai svēts mums ir dievības likums.
Lai Trimpus mums alu no jauna sāk liet,
Lai atdzīvo sentēvu tikums !

Trīs runči

Trīs runči kādā krogā par Rīgas jumtiem
dzied,
Par jaunību kas garām un arī šķērsām iet,
Cik meiteņu ir mīlēts, cik pelīšu ir ķerts,
No priekiem un no bēdām cik balderjāņu
dzerts.

Un saka pirmais runcis, tam donžuāna
skats,
Kad es vēl puika biju, man bija baiga acs,
Par kilometru turnsā, pa trim, kad gaisma
svīst,
Es manīju kur kaķes pa jumtu kori klīst.

Un saka otrais runcis, kad es vēl biju jauns,
Ak, vai cik skaists es biju, cik elegants un
glauns,
Ja ne nu Harijs Liepiņš, tad Jakovļevs, jā
gan,
Un visas Rīgas kaķes tad pakaļ skrēja man.

Un saka trešais runcis to garo runča miau,
Es biju pirmais tenors, vairs kaķiem tāda
nav,
Uz jumta dāmu bariņš man allaž bija klāt,
Nudien, pat Kārlis Zariņš tā nespēj
uzdziedāt.

Trīs runči kādā krogā vēl ilgi maļ un maļ,
Par jaunību, kas pāiet un nenāk atpakaļ,
Bet pienāk jaunais runčuks un saka: "Veči,
čau!
Man nav, kas jums reiz bija, bet ir kas jums
vairs nav."

Un tādēļ saucam mēs - skaista ir jaunība,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.
Tā nenāks, nenāks vairs, tā neatgriezīsies,
Skaista ir jaunība, tā nenāks vairs.

Trīs vīri kādreiz bija

Trīs vīri kādreiz bija
Kas mierā dzīvoja
Bet sveši kungi nāca
Un zemi postīja

Trīs trīs trīs vīri cēlās kaujai
Un droši cīnījās
No Daugavas līdz Gaujai
Par viņiem brīnījās

Par vella kalpiem sauca
Un sodu sprieda tiem
Bet viņi kungus sita
Ar saviem zobēniem

Trīs trīs trīs jaunavas ar bija
Ko viņi mīlēja
Tās visus priekus bēdas
Ar viņiem dalīja

Tā cīnās vella kalpi
Pret ļauniem naidniekiem
Tie negriež ceļu grāfiem
Ne svešiem baroniem

Trīs trīs trīs vīri cēlās kaujai
Un droši cīnījās
No Daugavas līdz Gaujai
Par viņiem brīnījās

Trīs vītušas rozes

Laukā ziedoņbalsis sauc: nāc līksmot,
Zini, draugs, ka ziedons ir tik īss!
Zinu to, bet ļauj man, ziedon, sērot,
Jo mans ziedoņsapis izgaiss.

Bij' reiz ziedons arī manā sirdī,
Skanēja tur mīlas akords jauks.
Bet nu skumjas tagad manā sirdī,
Jo uz mūžu zudis mīlais draugs.

Trīs vītušas rozes un mazs smaidošs foto,
Tas viss, kas no laimes vēl atmiņā man.
Kā burvīgai teika, kā jauks dzejas moto,
Tā bijušais liekas, kad tevis vairs nav.

Mēs ticējām dzīvei, kā burvīgai teiksmi,
Tak liktens bij' lēmis uz mūžu mūs šķirt.
No tevis man rozes un mazs smaidošs foto,
No manis šī dziesma lai mūžam tev skan!

Tumša nakte zaļa zāle

Tumša nakte zaļa zāle
Laukā laidu kumeliņ

Migla migla liela rasa
Man pazuda kumeliņis.

Nu dieviņi tava vaļa
Nu tavāi rociņāi

Nu tavāi rociņāi
Manis bērais kumeliņis

Nokrīt migla nokrīt rasa
Es atradu kumeliņu

Tumša, tumša tā eglīte

Tumša, tumša tā eglīte,
Kur caunīte nakti guļ.

Ai rillasā, ai rassasā,
Ai džimlai rūdi rallallā,
Ai tir vir vir vir bum bum bum,
Ai trrr rassasā,
Ai rillasā, ai rassasā,
Ai džimlai rūdi rallallā.

Tālu, tālu tā māmiņa,
Kur aug mana līgaviņ'.

No kurienes tu, puisīti,
Ar tik jauku valodiņ'?

Es, māmiņa, no Vidzemes,
Nāku savas vajadzīb's.

Gribu precēt jūs' meitiņu,
To, lūdzami, neliedziet.

Velti, velti tu, puisīti,
Uz meitiņas lūkojies.

Viena pati man meitiņa,
Tā par mazu, tā par jaunu.

Tai būs mātes rīkstes bīties,
Ne pēc jauniem puisiem dzīties.

Jūs, māmiņa, veci ļaudis,
Jūs aplami runājiēt.

Pa pāriemi rieksti auga,
Pa pāriemi āboliņ'.

Jūras putni gaisā skrēja
Un pa pāriem pārojās.

Tā būs jauniem ļaudīm arī
Pa pāriemi pāroties.

Vecs ar vecu sagulēja,
Žīds ar kuili cauri skrēj'.

Jauns ar jaunu sagulēja,
Ūdens cauri netecēj'.

Tumšajā naktī

Tumšajā naktī, kad sniegu pārslas krīt,
Trijjūgs tad melnais pie čigāniem slīd.

Hei, tikai steidz vīna kausu tukšu dzert.
Hei, tikai steidz skūpstu sev tvert!

Čigānu meitene, skrandas tevi sedz,
Čigānu meitene, visi tevi redz.

Tās brūngainais kakliņš un acis ja nudien,
Nedod man mieru nedz nakti, ne dien'.

Čigānu meitene skaista tā kā zieds,
Purpura lūpiņas pretīm man sniedz.

Tur Donavas krastos, kur džesi žēli kauc,
Čigānu meitene mīlu kausā jauc.

Tur līksmība valda, tur laime un prieks,
Viss pārējais dzīvē tik maldi un nieks!

Lai dzeram, lai dziedam, lai alu slavējam,
Un daiļās meitas bez gala mīlējam!

Tur aizjāja latvietis

Tur aizjāja latvietis pasaulē tālu
Uz kumeļa stalta, ka dimdēja vien.
Uz mūžu viņš atstāja dzimtenes malu,
Tam liktens bij' lēmis tur palikt arvien.

Velti tu, jaunajā līgava, gaidi -
No skumjām un bēdām tev nomākts ir prāts.
Par velti tu skatus uz ziemeļiem raidi -
Vai pārnāks reiz mājās sen gaidītais draugs?

Un vakaros puteņi kaukdami griežas
Un kalnos un pakalnos šausmīgi šņāc,
Kur priede pie eglēs, kā draudzībā spiežas,
Tur latviešu kauli ar' mierīgi bāl...

Vēl mirdams viņš lūdzas it žēli un drūmi,
Lai miesas ar zemi tam apberot ar,
Uz kapa lai zaļo tik paegļa krūmi,
Par latvieša nāvi kas liecināt var.

Tur augšā uz bēniņiem

Tur augšā uz bēniņiem
Salmi stāv, salmi stāv,
Apakšā, gubenī — siens.

Tur augšā uz bēniņiem
Mēness spīd, mēness spīd,
Apakšā gubenī — tumšs.

Tur augšā uz bēniņiem
Puiši guļ, puiši guļ,
Apakšā gubenī — meit's.

No rīta iet saiminieks
Puišus ceļt, puišus ceļt,
Augšā uz bēniņiem tukšs.

No rīta iet saiminiec
Meitas ceļt, meitas ceļt,
Apakšā gubenī — mudž.

Tak nevar jau vienumēr
Maizi ēst, maizi ēst,
Vajag' jau alu dzert ar'.

Tak nevar jau vienumēr
Alu dzert, alu dzert,
Vajag jau iešņabot ar'.

Vai "lustīgam" zēnam gan
Naudas trūkst, naudas tūkst,
Meitas tam aizdod arvien.

Tur es dzēru, tur man tika

Tur es dzēru, tur man tika,
Tai mazajā krodziņā.

Piedziedājums

Sarkans alus, balta kanna,
Daiļa pati nesējiņ'.

Izdzer alu, sasiť kannu,
Nobučoju nesējiņ'.

Sarkans alus glāzītē
Līdz pašami dibenam,
Daiļa mana līgaviņa
Līdz pašami vecumam.

Tur pie Baltijas dzintara jūras

Tur pie Baltijas dzintāra jūras
Latvju valoda dzidra kur skan,
Vēja pūsma glauž zvejnieka būdu,
Kādreiz karājās šūpulis man.

Es kā latvietis mīlu šo zemi,
Mīlu meiteni, kurai sirds kvēl.
Likten bargais, ak, žēlīgi lemi,
Manu dzimteni skatīt man vēl'.

Traucot aizstāvēt dzimtenes āres,
Teicu meitenei šķiroties es:
Dzīves nedienām spītēt tā varēs,
Skaidru latvietes sirdi ja nes.

Kad pēc cīņas uz dzimteni traukšu,
Naktī zvaigznes kur spožāki mirdz,
Daiļo meiču par līgavu saukšu,
Jo tai krūtīs pukst latvietes sirds.

Ugunskurs nakts tumsā kvēlo

Ugunskurs nakts tumsā kvēlo,
Dzirkstis gaisā paceļas.
Nakts ir tumša, nav neviena,
Šeit ir mūsu šķiršanās.

Un kad ausīs rīta blāzma,
Prom no tevis došos es,
Kādreiz mani mīļais draudziņ,
Atceries, jel atceries...

Atceries, kā toreiz abi
Mēs par laimi sapņojām.
Atceries tās gaišās dienas,
Kad mēs laimē starojām.

Vēl tik vārds un rokas spiediens,
Katrs savu ceļu ies.
Mīla, kas reiz aizgājusi,
Nekad neatgriezīsies.

Upe nesa ozoliņu

Upe nesa ozoliņu
Ar visāmi bitītēm.

Dravinieka līgaviņa
Tek gar malu raudādam'.

Ziedu svārki mugurāi,
Vaska cimdi rociņā.

Trūka, trūka tev bitīte,
Ja tev trūka, trūkst man ar.

Ja tev trūka sila ziedu,
Trūkst man vaska ritulīš'.

Ūdensrozes

Kā lai šonakt vienaldzīgi klusē,
Kā lai tādā brīdī projām iet,
Ja visapkārt Vecpiebalgas pusē,
Atkal baltas ūdensrozes zied.

Panāc pretī, ūdensroze mana,
Pamalē jau atvasaru jūt.
Cik gan ilga tāda ziedēšana?
Cik gan ilgi var tik skaista būt?

Tāpēc lūdzu piedod, Vecpiebalga,
Ka es nāku tavas rozes zagļ!
Jo tās šonakt zied tik ļoti valgas,
Kas to zin, vai ziedēs citu nakt'.

Tālas zvigznes zilgu gaismu laista,
Man līdz rozēm laikam nenokļūt.
Kā gan var tik velnišķīgi skaista
Un tik bezdievīgi salta būt?

Uz alus mucas pagrabā

Uz alus mucas pagrabā
Ir mana mīļā vieta.
Tur sēžu savā nodabā
Līdz netīšām noveļos.
Sev pilnu kausu lieku sniegt,
To knaši rokā tveru,
Un kas gan man to spētu liegt
Es dzeru, dzeru, dzeru!

Kad alutiņš man glāzē dzirkst,
Tad lielas slāpes jūtu,
Mans gars tad top' no jauna spirts,
Lai dzesētas tās kļūtu -
Un prieka saule manīm spīd,
Kad kausu rokā tveru,
Un alutiņš man mutē slīd -
Es dzeru, dzeru, dzeru!

No mucas - mīļā sēdekļa -
Nedz kāpju nost, nedz ceļos,
Tur sēžu savā nodabā,
Līdz netīšām noveļos -
Un tad ar roku gurstošu
Pēc mucas tapas tveru,
Un alus straumi plūstošu
Es dzeru, dzeru, dzeru!

Vakarjunda

Svēts mantojums šī zeme mūsu tautai,
Un svētīts tas, kurš drošs par viņu krīt,
Lai mūžu mūžos zelt un plaukt Dievs ļauj
tai,
Un saulei liek pār mūsu druvām līt.

Te tēvu tēvi sviedriem vagu dzina,
Šī saule pirmā svētījusi mūs,
Lai takas tās, ko pirmais solis mina,
Redz gaitā pēdējā reiz ejam mūs.

Nekur virs zemes neapsveiks tik silti
Vairs mūs neviens, kā apsveic druvas šīs,
Gar kurām augšup slejas bērzu ciltis
Un alkšņi, šalcot, veras debesīs.

Par visiem svētumiem, ko sirdī nesam,
Lai šo ikviens sev pirmā vietā liek:
No zemes šīs mēs izauguši esam,
Mums šajā zemē galva jānoliek.

Vaidava

Kad aiz mežiem nogrimst saules stari,
Padebeši sārtojas.
Eju es gar Vaidaviņas krastu,
Senās atmiņās sirds kavējas.

Vaidava, Vaidava,
Aiznes skumjas zilā jūrīnā,
Vaidava, Vaidava,
Stāsti man par mīlu jaunībā.

Tagad staigājot pa svešu taku,
Domās redzu tevi vien,
Nekad dzīvē nesniegsi man roku,
Zinu to, un tā man ļoti žēl.

Vai to domājām, kad toreiz abi
Upes krastā sēdējām?
Sapņojām par nākamības dienām
Un par klusām stundām divatā.

Prātā nāk man vakars, kad mēs abi
Pļavā ziedus lasījām.
Viss, ko teici, likās man tik labi,
Sirdī pirmo mīlu izjutām.

Kad pēc gadiem sarma manos matos,
Krūtīs kļuva smeldzi degs,
Tad kā senāk Vaidaviņas krastos
Zilos novakaros skumšu es.

Vālodzīte

Līganā āra bērzā,
Vālodzes šūpulītis
Šūpulī līgo lēni,
Dzelteni vālodzēni

Līgojas bērza zari,
Zaros skan putnu rīti
Izšūpos dzimtā mala,
Man mazu vālodzīti

Skries mana vālodzīte,
Pakalnu klaigātāja
Sauks mani atkal mājās,
Pasaules staigātāju

Vakarā ap šādu laiku

Vakarā ap šādu laiku
Pārdzīvoju stundu baigu
Pati nāve pie man' nāk
Un ar mani runāt sāk:

Nu tu esi diezgan dzīvoj's,
Alu dzēris, meitas mīļoj's,
Atstāj šo pasauli,
Nāc man līdz uz viņsauli.

Mīļo nāvīt, vai tu dzirdi,
Nešķel pušu manu sirdi,
Ņem šo alus glāzīti,
Ļauj man dzīvot ilgāki.

Nāve ātri kausu tvēra
Un pie lūpām sausu dzēra,
Tad uz sola apsēdās
Un ar mani runājās.

Nu tu vari atkal dzīvot,
Alu dzert un meitas mīļot.
Par šo alus glāzīti
Vari dzīvot mūžīgi.

Vedēj, pasteidzies

Vedēj, pasteidzies, vedēj brauc ātrāk,
Brauc ātrāk, jo skumst mana sirds:
Mani gaida tur meitene mīļā,
No kuras biju tik ilgi šķirts.

Ir rudens, un ārā līst lietus,
Līst lietus un skumst mana sirds:
Manas dzimtenes meitenes logā
Atmirdz uguns, un kāzas tur svin.

Vedēj, nesteidzies ātri, brauc lēnāk,
Brauc lēnāk, jo nav vairs kurp steigt:
Mani aizmirsa meitene mīļā,
No kuras biju tik ilgi šķirts.

Tu nāksi; kad ārā būs ziema,
Būs ziema un sals tava sirds;
Bet man atbilde būs tev tik viena:
Mana sirds tevi vairs nepazīst!

Vēl tu rozes plūc

Vēl tu rozes plūc nenotvīkdama,
Matos spraudi tās vēl bez nodoma.

Vēl tu uzsmaidī visai pasaulei;
Vēl tu nezini sava skaistuma.

Paies laiciņš īss, un tu nosarksi,
Birzes maliņā māsas ieraugot.

Un tu plūksi tās vienam vienīgam,
Un tu smaidīsi vienam vienīgam.

Karsti slavēs viņš tavu skaistumu,
Bet es staigāšu kā pa rudeni.

Vijolnieks

Pāri laukiem trauc pavasara vējš
Vējam līdz vijole raud žēli
Spēlē vijolnieks, kas reiz bija jauns
Kura krūtīs sirds pukst mīlas pilna

Vējam vijole raud līdz
Stāsti manai meitenei, ka gaidu
Stāsti meitenei, ka to mīlu es
Ka to aizmirst nespēšu nekad vairs

Bet tad nāca cits, zelta nauda līdz
Kā es varēju tam ceļā stāties
Viņš bij bagātnieks, es tik vijolnieks
Kā es varēju tam laimi atņemt

Atkal pavasars, ziedošs ir viss ārs
Tikai man trūkst meitenītes smaids
Savu mīlu tā līdz sev paņema
Lai par skumjām vijole raud žēli

Vientuļais ozols

Uz kalna stāv vientuļais ozols
Pa pusei jau nokaltis,
Par burvīgām ainām viņš stāsta,
Ko sendienās redzējis.

Zem ozola kuplajiem zariem
Kāds pāritis sēdēja,
Bij' burvīgais ziedoņa vakars,
Sirds krūtīs tiem pukstēja.

Ak, meitēn, es mīlēšu tevi,
Stalts jauneklīs zvērēja,
Un daiļās meitenes galva
Pie krūtīm tam slīdēja.

Ak, meitēn, es mīlēšu tevi,
Kamēr vien dzīvošu,
Un rītu, kad norietēs saule,
Es atkal šurp atnāks.

Tā rītdienas gāja un nāca,
Tā pagāja nedēļas,
Tā pagāja mēneši, gadi,
Bet ozols vēl sēroja.

Tā sērās viņš nogrimis gaida
Vēl ziedoņa vakarā
Pēc senajiem, mīļajiem viesiem,
Kas atpakaļ nenāca.

Ak, ozol, cik laimīgs tu esi,
Kad rudenī lapas tev birst,
Tu zini, tev atnāks vēl ziedons,
Bet manim tas nenāks vairs.

Virši zili, virši sārti

Virši zili, virši sārti
Tā kā jūra zib un zied,-
Pēdējie tie goda vārti,
Vasarā, kur cauri iet.

Vēl gan silti vēji staigā,
Bites saldi ziedos san,
Bet jau klusā dabas vaigā
Rudens tuvums jaušams man.

Skumjos zilos viršos skatos,
Cilvēks mīļš man prātā nāk,
Kuram mīkstoš, tumšos matos
Daži sidrabot jau sāk.

Rodas karsta vēlēšanās-
Rokas tam ap kaklu vīt,
Kamēr viņa dzīslās, manās
Vēl no vasaras kas mīt.

Paies gadi, norims ilgas,
Acīs uguns nodzisīs,
Dvēseli kā sausas smilgas
Saltas, tukšas dienas tīs.

Ja zied lūpas, kvēlo skati,
Steidzies mīlu ņemt un dot:
Zili virši, sirmi mati
Rudeni sāk iešūpot.

Zied zilas puķes meža malā

Zied zilas puķes meža malā
Tās daiļā skuķe kāri plūc.
Tai vaidziņš sārts un zilas acis,
Tā puķes plūc un sprauž pie krūts.

Man arī patīk zilas puķes,
Kas meža malā koši zied,
Bet labāk patīk daiļā skuķe,
Kas maigi glaužas man pie krūts.

Ir rudens klāt, un zilās puķes
Vairs nezied koši mežmalā.
Vairs neredzu es daiļo skuķi,
Kas mīļi glaudās man pie krūts.

Ziedi, ziedi, rudzu vārpa

Ziedi, ziedi, rudzu vārpa
Deviņāmi ailiņām.

Mani brāļi klēti taisa
Deviņiem arodiem.

Taisiet, brāļi, ko taisieti,
Uztaisiet man istabiņ'.

Uztaisiet man istabiņu
Ar trejāmi duravām.

Pa vienāmi saule lēca,
Pa otrāmi norietēj'.

Pa trešāmi es izgāju
Galvā miršu vainadziņ'.

Zilais lakatiņš

Bij' vasara toreiz tik zaiga
Un ziedēja pļavas un sils.
Tu pretim man nāci tik maiga,
Tev galvā bij' lakatiņš zils.

Atmiņā lakatiņš zilais,
Mati kā saulstaru riets.
Biji man viena, nakts tu vai diena,
Mīlas viskrāšņākais zieds.

Tos vārdus, ko sniedzi man ķīlai,
Tos sirdī es ieslēdzu sev,
Jo toreiz es ticēju mīlai,
Un ticēju laimei un tev.

Tā pagāja vasarā zaigā,
Un novīta pļavas un sils.
Vairs nenāca meitene maigā,
Kam galvā bij' lakatiņš zils.

Zīlniece

Man dzīvē laimes nav, tā teica zīlniece:
Tik skumjas, asaras un šķiršanās.
Man vairāk nestāsti par manu likteni.
Jo zinu, ka mans ceļš ir austrumi.

Bij' kārtīm taisnība, ko tās reiz stāstīja:
Tik ilgas, asaras man nolemtas.
No jaukās bērnības tik paliek atmiņas,
Un skumjas vēstules no meitenes.

Ardievu meitene! Man zuda tava sirds.
Tik drūmais liktenis man pretī mirdz.
Šī spēle velnišķā, ir mana mīļākā,
Tad jūtu es, ka stundas ātrāk skrien.

Ja dzīvē atrodi, kas tevīm laimi sniedz,
Tad mirklus saldākos sev nenoliedz.
Un skūpstot aizmirsti tu mūsu likteni,
Jo sirdij zini, draugs, ir pavasars.

Zvejnieks mani aicināja

Zvejnieks mani aicināja,
Nāc, meitiņa, laiviņā.

Es neiešu, zvejniecīgi,
Tavā oša laiviņā.

Vējiņš tevi tālu pūta,
Saule vaigus balināj'.

Saule vaigus balināj',
Vējiņš matus plivināj'.

Vai tu nāksi, vai nenāksi,
Es jau tevi gan dabūš'.

Nu ir rokā, nu ir rokā,
Mana paša līgaviņ'.

Tautas (un ne-tautas) dziesmas no “Vilkaču” repertuāra

Kur tie dzima karavīri

Kur tie dzima karavīri,
Kur tie kara kumeliņ'?

Pirtī dzima karavīri,
Stallī kara kumeliņ'.

Pirtī dzima karavīri
No slotiņas žagariņ',

Stallī kara kumeliņi
No dzeltenas auzu saujs.

Kas tur dimda, kas skanēja,
Kas zemīti tricināj'?

Tur jāj jauni karavīri,
Sirmi, bērī kumeliņ'.

Zvaigžņu deķi, zelta segli,
Sudraboti iemauktiņ'.

Pavadiņas galiņā'i
Lakstīgala tricināj.

Lēc, Saulīte, rītā agri

Lēc Saulīte rītā agri
Spīdi manā sētiņā
Ir mana tava gaišumīņa
Vajadzēti vajadzēt'
Saules meita jūru brīda
Vainadziņu vien redzēj'

Sanācietī Dievadēli
Glabiet Saules dvēselīt'
Lēc Saulīte rītā agri
Lēc ar Dieva palīdzīņ'
Vakarā'i noiedama
Spodrē manu dvēselīt'
Sidraboti gaiļi dzieda
Zelta kalna galiņā
Ceļaties'i Saules meitas
Zīda diegu šķeterej
Noiet Saule vakarāj'i
Mežiem galus zeltīdām
No rītiņa uzlēkdama,
Sijā tīru sudrabiņu.
Dieviņš tavu likumiņu
Gaiša diena gaiša nakts
Dienu gaiša Saule spīda
Naktī gaiša Mēnesnīc'

Karā iešu es, māmiņ'

Karā iešu es, māmiņ',
Tev maizītes es nedošu,
Lai tev deva tie bērniņi,
kas palika pakaļā

Vai māmiņa nepazini
karavīru audzēdam',
Saltu liki, saltu ņēmi
kā tērauda gabaliņ'
Mans skaudrais'i zobentiņi's,
kur es tevi mēģināšu.
Ienaidnieku pulciņā
palaidīšu tautiņās

Laiku, laiku maliņā,
kas ar mani ienaidā!
Slaika bija man rociņa,
ass tērauda zobentiņš!
Tā naidīga kapavieta
stāv ar mani ienaidā.
Sviežu cirvi vai akmeni
grib tik mana augumiņa

Skaisti zīle padziedāja

Skaisti zīle padziedāja
Brāļa lauka galiņā.
Eitat, meitas, klausīties,
Kādu vēsti zīl' atnesa.

Tādu vēsti zīl' atnesa,
Būs brāļem kaŗā jāt.
Būs brāļem kaŗā jāt
Nepuškotu cepurīt'.

Tec, māsiņa, dārziņā,
Puško brāļa cepurīti,
Puško brāļa cepurīti
Sarkan' rožu lapiņām.

Dziedādama appuškoja,
Raudādama pavadīja.
Neraud' gauži, man' māsiņa,
Gan tu mani sagaidīs'.

Gan raud gauži man' māsiņa,
Vēl jo gauži tēvs, māmiņa.
Neraudat(i), tēvs, māmiņa,
Gan jūs mani sagaidīs'.

Gan raud gauži tēvs, māmiņa,
Vēl jo gauži līgaviņa.
Neraud' gauži, līgaviņa,
Gan tu mani sagaidīs'.

Ja tu mani nesagaidi,
Sagaid' manu kumeliņu,
Sagaid' manu kumeliņu
Mālainām kājiņām.

Sen dzirdēju, nu ieraugu

Sen dzirdēju, nu ieraugu
Dievam sirmi kumeliņi

Dievam sirmi kumeliņi
Sudrabiņa lāsītēm

Tumsiņāji Dievs atjāja
Kur liks Dieva kumeliņ?

Jāj māsiņa pieguļāji
Laid ābeļu dārziņā

Dieviņš savu kumeliņu
Uz akmeņa dusināj

Lai nerūsa pakaviņi
Aramāi zemītē

Uz celiņa es atradu
Dieva jātu kumeliņu

Zelta sedli mugurāi
Sudrabiņa iemauktiņi

Ai māsiņas, ai māsiņas

Ai, māsiņas, ai, māsiņš,
Kur aizjāja mūs bāliņ?
Augsti kalni, plaši lauk,
Tur aizjāja mūs bāliņ.
Pie jostāmi zobentiņ,
Cepurītes galviņā.
Ai, māmiņa, mīļā, balt,
Kur palika mūs bāliņ?
Tur palika mūs bāliņ,
Kur asiņu upe tek.
Kur asiņu upe tek,
Kur zobeni zemi ar.

Apkārt kalnu gāju

Apkārt kalnu gāju,
Kalniņā uzkāpu,
Ieraudzīju meitenīti
Žēli raudājami.
Ko tu, pukīt, raudi,
Ko tu žēlojiesi?

Kā bij manim neraudāti, -
 Bāliņš karā ieti?
 Dievs atņēma tēvu,
 Dieva atņēma māti.
 Kas man skaisti audzināja
 Zobentiņu nesti?
 Auksti vēji pūta,
 Bargi kungi sūta
 Svešajai zemītēi,
 Jūras līkumosi.
 Karā tam bij ieti,
 Karā nepalikti,
 Karā bija grūta dzīve
 Tēva dēliņami.
 Karodziņu nesti,
 Zobentiņu celti,
 Ienaidnieka pulciņai
 Asariņas dzerti.

Atsaraunat, skauģa bērni

Atsaraunat, skauģa bērni,
 Samīs manis kumelinis.
 Samīs manis kumeliņši
 Tēraudiņa pakavāmi.
 Tēraudiņa pakavāmi,
 Sudrabetu nagliņāmi.
 Turit mani, turit mani,
 Turit manu kumelinu.
 Ja jūs mani neturēsīt,
 Es jums skādi padarīšu.
 Es jums skādi padarīšu,
 Ar aso'i zobentinu.
 Skaugiem ceļu sacirtīšu,
 Lai nenāca sētināi.

Pūsat taures, bāleliņi

Pūsat taures, bāleliņi,
 Lai skan visa pasaulīte.
 Nu iet mana dvēselīte
 Pie Dieviņa dziedādama.

Nevajag dvēselei
 Trepju kāpti debesīs.
 Mīļš Dieviņis trepes cēla,
 Dvēselīti gaidīdams.

Vedat mani dziedādami,
 Nevedati raudādami,
 Lai iet mana dvēselīte
 Pie Dieviņa dziedādama

Labvakari, rudzu lauki

Labvakari, rudzu laukis,
 Kā Dieviņis tev līdzēja,
 Kā Dieviņis tev līdzēja
 Pelēkziedu noziedēti?

Labvakari, miežu laukis,
 Kā Dieviņis tev līdzēja,
 Kā Dieviņis tev līdzēja
 Dzelten ziedu noziedēti?

Labvakari, auzu laukis,
 Kā Dieviņis tev līdzēja,
 Kā Dieviņis tev līdzēja
 Baltu ziedu noziedēti?

Labvakari, linu laukis,
 Kā Dieviņis tev līdzēja,
 Kā Dieviņis tev līdzēja
 Zilu ziedu noziedēti?

Labvakari, pupu laukis,
 Kā Dieviņis tev līdzēja,
 Kā Dieviņis tev līdzēja
 Raibus ziedus noziedēti?

Tie nebija raibi ziedi,
 Tie bij Dieva pakariņi.
 Tie bij Dieva pakariņi,
 Mīlās Māras norakstīti.

Aurēdama, vēja māte

Aurēdama, vēja māte,
remdējies vakarāja
Gana bijī piekususe, meža
galus locīdama.
Meža galus locīdama, jūras
viļņus bangodama.
Smagi šņāča jūras viļņi, gauži
rauda māmuliņe.
Izolota dvēselīte uz ūdeņa
līgojās.

rā ja rī ri di ai rada rī ri di
rai ra-i rā

Kam pūšati kara taures

Kam pūšati kara taures,
Mani balti bāleliņi?
Neba nāca svešas tautas
Novadiņu izdižāti.

Naigi, naigi, aši, aši
Kopā brāļi pulciņāi.
Minat savus zobentiņus,
Seglojati kumeliņus.

Pulkiem jāja svešas tautas,
Stāv ar naidu pavārtēi.
Dod, Dieviņi, lielu vari
Zobentiņu izcilāti.

Labāk mani karā kāva,
Nekā suni sētmalēi.
Māsiņai ir liela slava,
Karā kautsi bāleliņis.

Es izjāju prūšu zemi

Es izjāju prūšu zemi
Koklēdamis, spēlēdamis.

Prūšu meitas man gribēja
Par junkuru paturē.

Nepalikšu Prūšu meitas,
Man pašam(i) Kurzemē.

Man pašam(i) Kurzemē
Sētā jauna līgaviņa.

Nu ar Dievu prūšu meitas,
Nu es braucu uz Kurzemi.

Nu es braucu uz Kurzemi
Pats pie savas līgaviņas.

Miķels stāvus slaistījās

Miķels stāvus slaistījās manā
stallā pakalā.

Ej, Miķeli, stallītī, baro labus
kumeliņus.

Pabarojis kumeliņ, dod
sudrabiņa pakaviņ,
Lai es varu tāli jāt, tāli, tāli
svešumā.

Tāli, tāli svešumā, svešus
kungus izkarot.

Es gulu, gulu

Es gulu, gulu, sāk sirds man
sāpēt,
Nāc šurp, mana mīļā, ko es
tev teikšu.

Kad es nomiršu, kur jūs mani
raksiet?

Rociet mani krogā, krog galda
galā.

Lai es ar dzirdu, kur kārtīm
spēlē,
Kur kārtīm spēlē, kur zirgiem
maina.

Kur manu zemīti ar alu laista,
Ar alu, alu, ar brandavīnu.

Zviegtin zviedza kara zirgi

Zviegtin` zviedza kara zirgi
Karavīrus gaidīdam.
Karavīri zobentiņus
Uz akmeņa tecināj.

Iztrinuši zobentiņus,
Krustām lika zvērēdami -
Labāk manu galvu ņēma
Nekā manu tēvuzem.

Es jums saku , sveši ļaudis,
Šai zemēi nenāciet -
Dzied man zelta lakstīgala
Zobentiņa galiņā.

Ūsiņami melni zirgi

Ūsiņami melni zirgi
Kā ūdeņa vabuliņi.
Tie bij labi māršas vesti,
Tie māsiņas vizināt.

Pār kalniņu ūsiņš jāja
Ar akmeņa kumeliņu.
Ei, Ūsiņi, labais vīrs,
Jāj ar mani pieguļā.

Ūsiņami gaili kāvu
Deviņiemi cekuliemi,
Lai aug mani kumeliņi
Deviņāmi kārtiņām.

Pērkons rūca, jodi brauca

Pērkons rūca, jodi brauca,
Upīt' tecej' čurkstēdam',
Es stāvēju maliņā

Ar zobenu rociņā.

Es nocirtu jodam galvu
Deviņos gabalos.
Man nošķīda brūnie svārki
Ar tām joda asinīm.

Tu, Pērkonis, gudris vīris
Kur es viņus izmazgāš'?
Meklē tādu ezeriņu,
Kur deviņas upes tek.

Tu, Pērkonis, gudris vīris
Kur es viņus izžāvēš'?
Meklē tādu ozoliņu,
Kur deviņas saules lec.

Tu, Pērkonis, gudris vīris
Kur es viņus noglabāš'?
Meklē tādu oša lādi
Zem deviņi atslēgām.

Tu, Pērkonis, viedis vīris
Kur es viņus novalkāš'?
Jāj, puisīti, uz kariņu,
Tur tu viņus novalkās'.

Alus dziesma

Apkārt laidu alus kannu
Pa galdiņu galiņiem.
Dzeram, brāļi, dzeram brāļi,
Padzēruši dziedāsim.

Ai, labāi skrodziniece,
Tavu saldu alutiņ.
Gana dzēru, gana skurbu,
Man galviņa nesāpēj.

Dodiet dzerti, labi ļaudis,
Es vairs dziedāt nevarēj.
Man rīklīte dārdēt dārda
No lielāsi dziedāšans.

Št pusīte skaisti dzieda,
Viņa pusē nedziedāj.
Št pusīte alu dzēra,
Viņa – purva ūdentiņ.

Št kanniņa, platkanniņa,
Es pie tevis, tu pie mans.
Tu pie manas galvas dzēri,
Es pie tavas turējos.

Māmiņ vaicāj sav dēliņu

Māmiņ vaicāj sav dēliņu.
Kam pucēji kumeliņ?

Kam pucēji kumeliņu,
Kam mauc zelta gredzentiņ.

Vai tu jās pie tautu meitas,
Tautu meitu bildināt?

Tautu meitu bildināti,
Uz nākošo rudentiņ.

Māmiņ, tautās vis nejāšu,
Bet uz citu tālu viet.

Bet uz citu tālu vietu,
Tāli, tāli svešumā.

Jāšu es uz turku zemi,
Tur ar turkiem izkauties.

Ūsi, ūsi, kad lapūsi?

Ūsi, ūsi, kad lapūsi?
Vysi kūki salapuoja,
Ūseits vīni nalapuoja.

Ūseits vīni tad lapuoja,
Kad atskrēja laksteigola.

Laksteigola krūni kola
Munā rūžu duorzeņai.

Ni man mīga, ni man dorba,
Laksteigola juozaklausa.

Es karāi aiziedams

Es karāi aiziedams,
Līgavai roku devu.
Piebirst manim pilna sauja
Līgaviņas asarām.
Sirsniņ, mana līgaviņa,
Kur bij manim tevi likti?
Līdzī vesti nevarēju,
Žēl atstāti šai zemē.
Es karāi aiziedams,
Atpakaļi lūkojos.
Kura meita gauži raud,
Tā būs mana līgaviņa.
Karā iešu, mājās nākšu,
Tad vēl ņemšu līgaviņu.
Mīkstas gultas taisītāju,
Cimdu, zeķu adītāju.

Nu ardievu, sīki kārkli

Nu ardievu, sīki kārkli,
Es jūs vaire nelocīšu.
Es iekāpu laiviņāi,
Atpakaļi skatījos.
Atpakaļi skatījosi,
Kas pēc manis gauži raud.
Tēvs, māmiņa gauži rauda,
Zinās mazu auklējot.
Līgaviņa vēl gaužāki
Par vaiņaka noņēmumu.
Tai noņēmu vainadziņu
Pašā zāļu laiciņā.
Pašā zāļu laiciņā,
Pašā lustes dieniņā.
Pašā lustes dieniņā,
Pašā Jāņu vakarā.

Projām, projām!

Ai, vācieti, vella bērnsi,
 Kam no elles laukā līdi?
 Kam Tu nāci šai zemēi
 Manus sūrus sviedrus dzert?
 Projām ejti, naidenieki!
 Projām, projām!
 Uz to savu vācu zemi!
 Projām, projām!
 Man piedera tēvu zeme
 Ar visiem līdumiem!
 Man pašam kungam būti,
 Man pašam arājam!
 Ai, vācieti, vella bērnsi,
 Neba mūžu tev valdīt.
 Mani jauni bāleliņi
 Kara bungas rībināja.
 Kara bungas rībināja,
 Zobentiņus asināj.

Apakš liepas zaļa zāle

Apakš liepas zaļa zāle,
 Apakš zāles ūdentiņš.
 Tur zaldāti zirgus dzirda,
 Kur meitiņas velējās.
 Velējiesi tu, meitiņa,
 Par zaldātu nebēdā.
 Zaldātami īss mūžiņis -
 Šodien te, i rītu tur.
 Cep māmiņa auzu maizi,
 Man uz karu raidīdam.
 Tā man bija gausa ēsti,
 Viegla nesti mugurā.
 To vietīņu gan zināju,
 Kur mūžiņu ievadīj.
 To vietīņu nezināju,
 Kur mūžiņu nodzīvoš.
 Vai prūšosi, vai leišosi,
 Vai tepati Kurzemē.

Cērtami!

Pasakati, jūs brālīši,
 Ko tautiņas jums darīja.
 Ko tautiņas jums darīja,
 To tautāmi atdarīšu.
 Cērtami, cērtami, vajaga,
 vajag!
 Ko viņi darīja mūs brāļiem!
 Dzelža pirti kurināšu,
 Vara slotu sutināšu.
 Skaties, brālīti, ko tautas
 darīja,
 Lai dodam tautām atdošus
 pretī.
 Šorīt sarkana saulīte lēca,
 Šodien mums būs uz karu ieti.

Redz kā koši

Redz, kā koši brāļi dziedā
 Ar savāmi māsiņām.
 Tautu meita klāt stāvēja
 Asariņas slaucīdam.
 Neraud žēli, tautu meita,
 Tapsi arī mūs pulkā.
 Tapsi arī mūs pulkai,
 Būsi brāļa līgaviņ.
 Būsi brāļa līgaviņa,
 Brālim gultas taisītāj.
 Brālim gultas taisītāja,
 Cimdu, zeķu adītāj.

Zin, Dieviņi, kālabad

Zin, Dieviņi, kālabadi
 Es nevaru līksmis būt.
 Vai sirsnīga sajutusi,
 Ka es ilgi nedzīvošu.
 Lien, pelīte, pa zemīti,
 Meklē manim mūža māju.
 Vai rūsēja vai pelēja,
 Vai skanēja staigājot.

Nei rūsēja, nei pelēja,
 Skanēt skana staigājot.
 Jūdzat manim dullin bērus,
 Vedat mani smiltienā.
 Pārnāks jūsu dullin bēri,
 Es mūžami nepārnākšu.
 Es mūžami nepārnākšu
 Jūsu duru virināt.
 Jūsu duru virināti,
 Alus kannas skandināt.
 Jūs ēdīsiet, jūs dzersiet,
 Es gulēšu smiltienā.

Ko, kundziņi

Ko, kundziņi, tu domāji
 Uz niedriņas atspiedies?
 Kā man bija nedomāti,
 Jauni viene karavīr.
 Cits nespēja bruņas nesti,
 Cits zobena vēdināt.
 Cits palika celiņāi,
 Cits celiņa maliņā.
 Cits kumelā mugurā
 Mājās jāti nejaudāj.

Šodien saule

Šodien saule, šodien saule,
 Šodien vārna velējās.
 Rītu brauksi rādītiesi
 Ar pelēku vanadziņu.
 Sveši ļaudis manu māsu
 Ar puķīti smīdināja.
 Nesmejiesi, mana māsa,
 Vai tu puķes neredzējse?
 Aiz upītes, lejiņāi,
 Tur sarkanās ogas auga.
 Tur sarkanās ogas auga,
 Tur aug mana līgaviņa.

Par ko manim līkas kājas

Par ko manim līkas kājas,
 Par ko kupris mugurāi?
 To man dara kungu rijas,
 Kungu lieli tīrumiņi.
 Projām iešu, nepalikšu,
 Šai zemītē nedzīvošu.
 Šī zemīte līcin līka
 Aiz ļautiņu asarāmi.
 Melna čūska miltus mala
 Vidū jūras, uz akmeņa.
 Tos būs ēsti tiem kungiem,
 Kas bez saules strādināja.
 Melna čūska, zaļa dzilna
 Caur akmeni diegu vilka.
 Es izvilkšu kungam prātu
 Pa matiņu galiņiem.

Man jāieti

Man jāieti, man jāieti,
 Es nevaru šeit palikt.
 Paliks mani rudzi, mieži -
 Kā iesēti, nenopļaut.
 Paliks manis kumeliņis -
 Uzaudzētis, neiebraukts.
 Paliks mana līgaviņa -
 Uzrunāta, nepaņemta.
 Kas pļaus manus rudzus,
 miežus,
 Lai brauc manu kumeliņu.
 Kas brauks manu kumeliņu,
 Lai ņem manu līgaviņu.

Es pārjāju bērzu birzi

Es pārjāju bērzu birzi,
 Ne lapiņas nenorāv.
 Rībēj zeme man jājoti,
 Skanēj pieši nolecot.
 Pašā birzes galiņāi
 Redzu karu karojot.

Dievs palīdzi, kara zēni,
 Nemiet mani palīgā.
 Nemiet mani palīgāi
 Zobentiņu vicināt.
 Šķindēj manis zobentņis
 Ienaidnieku pulciņā.
 Zobentiņa galiņāi
 Rīta saule ritināj.

Es nocirtu melnu čūsku

Es nocirtu melnu čūsku
 Kumelīai sēdēdamis.
 Čūskai bija samta svārki,
 Man sudraba zobentiņš.
 Es piedzimu dzelžu vīris
 No tērauda māmuliņas.
 Es izdzinu velna māti
 Pa mazāmi duravāmi.
 Es apgērbu dzelžu svīti,
 Tēraudiņa kažociņu.
 Sper Pērkonis, rīb zemīte,
 Ne lapiņas nedrebēja.
 Es pārjāju akmens tiltu
 Ar tērauda kumeliņu.
 Priekšā gunis, pakaļā,
 Vidū manis augumiņš.

Smagi, smagi jūra krāca

Smagi, smagi jūra krāca
 Miglaināi rītiņā.
 Ko tā krāca, ko nekrāca,
 Ierijuse oša laivu.
 Ierijuse oša laivu,
 Duj zvejniekus zvejojam.
 Atdod laivu, atdod tīklus,
 Irējiņus neatdod.

Es uzaugu māmiņai

Es uzaugu māmiņai
 Gara ceļa gājējiņš.
 Lāča vīta man grožiņa,
 Zalkša pīta pātadziņa.
 Lācis manim zirgus jūdza,
 Zalktis ceļu ritināja.
 Gauži raudāj māmuliņa,
 Ceļa maizīti cepdama.
 Dievis zināj, vai aties
 Tās maizītes ēdājiņš.
 Es iejūdzu vēja zirgu
 Viesulīša kamanāsi.
 Rīgā manim diena ausa,
 Vāczemēi saule lēca.
 Jau es biju tai zemē,
 Kur ūdeni veltin vēla.
 Kur ūdeni veltin vēla,
 No akmeņa skalus plēsa.
 Kādus ērmus es redzēju
 Svešajā zemītēi.
 Auna galva, podā vira,

Es uzkāpu kalnā

Es uzkāpu kalnā,
 Pašā kalna galā,
 Ieraudzīju sav māsiņu
 Gauži raudānot.
 Ko tu, puķīt, raudi,
 Ko tu bēdājiesi?
 Kā es gauži neraudāšu, -
 Bāliņš karā iet?
 Dievs atņēma tēvu,
 Dieva atņēma māti.
 Kas man skaisti audzināja
 Zobentiņu nest?
 Auksti vēji pūta,
 Bargi kungi sūta
 Svešajā zemītēi,
 Jūras līkumos.
 Karā man bij ieti,

Karā nepalikti,
 Karā bija grūts mūžiņis
 Tēvu dēliņiem.
 Karodziņu nesti,
 Zobentiņu celti,
 Naidenieka pulciņāi
 Asariņas liet.

Jūs, kūmiņas, nezināt

Jūs, kūmiņas, nezināt,
 Kur pādīte radījās.
 No debesu nolaidās
 Ar sudraba ķēdītēm.
 Palīdz, Laima, tai mātei,
 Kas pakāra šūpulīt.
 Kas pakāra šūpulīt,
 Gudru bērnu audzēdam.
 Kariet, mātes, šūpulīšs,
 Audzināti gudrus bērns.
 Gudru bērnu, gudru bērnu,
 Gudru bērnu daudz vajag.

Kas spīdēja, kas vizēja

Kas spīdēja, kas vizēja
 Viņa kalna galiņā?
 Tur stāvēja Dieva dēli,
 Kumeliņus seglojot.
 Tie nebija Dieva dēli,
 Tie bij mūsu bāleliņ.
 Tie bij mūsu bāleliņi,
 Mūsu stalti karavīri.
 Tec, māsiņa, lūkotiesi,
 Kurš bij tavis bāleliņis.
 Tas, māsiņa, tavs bāliņis,
 Kurš dus smilšu kalniņā.
 Asiņotas kājas, rokas,
 Iedzelteni matu gal.

Tumsā gāju vakarā

Tumsā gāju, vakarāi,
 Kas ar manim biedris nāc?
 Dieviņš manim biedris nāca,
 Mēnestiņis gaismiņai.
 Mēnestiņis man iedeva
 Zem jostiņas zobentiņ.
 Nevar kungi ko darīti,
 Nevar savi bāleliņ.

Vai tādēļi nedziedāju

Vai tādēļi nedziedāju,
 Kad man grūti jāstrādā?
 Rokas, kājas piekusušas,
 Mēle mana nepiekusa.
 Man dziesmiņu nepietrūka,
 Ne dieniņu, ne naksniņu.
 Kur es gāju, tur dziedāju
 Vai rītāi vakarā.
 Ņem, Dieviņi, dzelža šķēres,
 Nolīdzini meža galus.
 Nolīdzini meža galus,
 Lai dziesmiņa pāri skan.

Sadziedami, mēs bāliņi

Sadziedam(i), mēs bāliņi 2x
 cikam vienā pulciņā 2x
 Dievs zin, kur mēs citu gadu
 kur mēs kurš (i) līgosim
 Cits būs smilšu kalniņā(i)
 cits būs kara pulciņā
 Kurš būs smilšu kalniņā (i)
 To mūžam(i) neredzēs
 Kurš būs kara pulciņā(i)
 Dzīvosim(i) redzēs.